

มหาวิทยาลัยมหิดล
ศูนย์
วิจัย

การ
ศึกษา

คู่มือการ
วิจัย

พระคริสตธรรมศึกษา

พระธรรมฮีบรู

คู่มือครูวิวารศึกษา

ก.ค.ป.

A 474

จัดพิมพ์และจำหน่ายโดย
กองคริสเตียนบรรณศาสตร์
28/2 ซอยประชาอุทิศ
ถนนปฎิพัทธ์ พระนคร, 4

พิมพ์ที่ห้างหุ้นส่วนจำกัด โรงพิมพ์ จรัสนิทวงศ์ 367/18-19 ถนนจรัสนิทวงศ์ สามแยกไฟ

ฉาย

นายเล็ก ไชยเทอดธรรม ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ศ. 2514 โทร. 671145-660374

คำนำ

การสอนที่ดี

นักเรียนและนักศึกษาทุกคน อยากจะได้ครูที่มีความรู้แตกฉานในวิชาที่เขาสอน หรืออย่างน้อยที่สุดก็ให้เขาเข้าใจวิชาที่เขาสอนเป็นอย่างดี การใช้คู่มือครูในเวลาสอน จะโดยอ่านให้นักศึกษาฟังจากคู่มือ หรือเปิดดูคำอธิบายบางครั้งบางคราวในขณะที่สอนอยู่นั้น ย่อมทำให้นักศึกษารู้สึกว่า ครูที่สอนไม่เข้าใจบทเรียนดีและแสดงว่าครูที่สอนขาดการเตรียมตัวเท่าที่ควร เป็นเหตุให้นักศึกษาคลายความสนใจในการเรียนแต่หากว่าไม่ใช่อะไรเป็นอุปกรณ์การสอนเลยนั้น ครูก็ย่อมจำบทเรียนทั้งหมดไม่ได้ จะทำให้เหตุการณ์ยิ่งเลวร้ายมากขึ้น

ครูที่ดีจะศึกษาบทเรียนอย่างละเอียดก่อนเวลาสอน แล้วทำ “แผนการในการสอน” และ “บทสังเขป” ของบทเรียนไว้บนกระดาษแผ่นเล็ก ๆ แล้วนำไปแทรกไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ เมื่อเวลาสอน ครูใช้เพียงพระคัมภีร์และแผนการสอนที่แทรกไว้เท่านั้น ที่ทำเช่นนี้ก็เพื่อจะให้เป็นที่น่าสนใจของนักศึกษากว่า ครูใช้พระคริสตธรรมคัมภีร์ เป็นเหตุให้นักศึกษาอยากจะทำพระคัมภีร์มาโบสถ์ด้วย

แม้ข้อพระธรรมประจำบทเรียนจะพิมพ์ไว้ในบทเรียน “สายชลธาร” สำหรับนักศึกษาแล้ว ครูก็ควรหุ้ใจนักศึกษามีพระคริสตธรรมคัมภีร์ ให้นำพระคริสตธรรมคัมภีร์มาด้วยทุกครั้ง และให้อ่านข้อพระธรรมประจำบทเรียนจากพระคริสตธรรมคัมภีร์โดยตรง เพื่อปลูกฝังนิสัยให้นักศึกษาชอบอ่านและชอบใช้พระคริสตธรรมคัมภีร์ต่อไป

ครูอาจทำแผนการในการสอนและบทสังเขปของบทเรียนได้ง่าย ๆ ดังนี้
วันที่.....บทเรียนที่.....

แผนการในการสอน

หัวข้อบทเรียน.....

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน.....

จุดมุ่งหมายในการสอน

เพื่อให้นักเรียน (รู้ รู้สึก ทำ) อะไรบ้าง?.....

อุปกรณ์ที่ต้องใช้ในการสอน.....

(กระดานดำ รูปภาพ กรรไกร ฯลฯ)

บทสังเขปของบทเรียน

คำนำ

บทบรรยาย

1.....

ก.....

ข.....

2.....

ก.....

ข.....

3.....

ก.....

ข.....

บทสรุป.....

ครูควรเตรียมตัวอย่างเปรียบเทียบ เพื่อช่วยให้นักศึกษาเข้าใจบทเรียนและข้อสอนใจได้เด่นชัดยิ่งขึ้น และควรเตรียมคำถามสำหรับถามนักศึกษาด้วย คำถามเหล่านี้จะช่วยในการอภิปราย ทำให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการสอน ครูอาจเขียนตัวอย่างเปรียบเทียบย่อ ๆ และคำถามรวมไว้ในบทบรรยายหรือหลังบทสรุปก็ได้

“เหตุฉะนั้นบุตรของข้าพเจ้าเอ๋ย จงเข้มแข็งขึ้นในพระคุณซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ มอบคำสอนเหล่านั้น ซึ่งท่านได้ยินจากข้าพเจ้าต่อหน้าพยานหลายคน ไว้กับที่ซื่อสัตย์ที่สามารถสอนคนอื่นได้ด้วย”

(2 ทิโมธี 2:1,2)

ขอพระเจ้าทรงอวยพระพร

กองคริสเตียนบรรณศาสตร์

สารบัญ

บทเรียนที่ 1 พระกิตติคุณเล่มที่ห้า.....	7
บทเรียนที่ 2 ยิ่งใหญ่กว่าทูตสวรรค์.....	11
บทเรียนที่ 3 พระผู้ไถ่.....	15
บทเรียนที่ 4 เชื่อมกว่าโมเสสและโยชูวา.....	19
บทเรียนที่ 5 เชื่อมกว่าอาโรน.....	23
บทเรียนที่ 6 ผู้ละทิ้งความเชื่อเดิม.....	27
บทเรียนที่ 7 มหาปุโรหิตที่ดำรงอยู่เป็นนิตย์.....	31
บทเรียนที่ 8 พระสัญญาไมตรีใหม่.....	35
บทเรียนที่ 9 พระโลหิตของพระคริสต์.....	39
บทเรียนที่ 10 ความมั่นใจในความเชื่อ.....	43
บทเรียนที่ 11 มีชีวิตอยู่ด้วยความเชื่อ.....	47
บทเรียนที่ 12 การอดทนในความเชื่อ.....	51
บทเรียนที่ 13 การดำเนินชีวิตในความเชื่อ.....	55

บทเรียนที่ 1 พระกิตติคุณเล่มที่ห้า

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน 1:4,2:17,3:3,4:14,7:23-25,10:19-22

ในพระคริสตธรรมใหม่ มีพระธรรมพระกิตติคุณ 4 เล่ม คือ มัทธีว มาระโก ลูกา และยอห์น ซึ่งต่างก็กล่าวถึงชีวประวัติและพระราชกิจของพระเยซูคริสต์ ขณะที่พระองค์ทรงพำนักอยู่ในโลกนี้ พระธรรมฮีบรูนับได้ว่า เป็น พระกิตติคุณเล่มที่ห้า เพราะเป็นพระธรรมที่กล่าวถึงพระคริสต์ และพระราชกิจของพระองค์ ในเมืองสวรรค์เป็นส่วนใหญ่ อันเป็นพระราชกิจที่พระเยซูคริสต์ทรงกระทำ สืบต่อเนื่องจากพระราชกิจที่ได้ทรงกระทำไว้แล้วในโลก

ก่อนศึกษารายละเอียดของพระธรรมเล่มนี้ เราควรศึกษาความเป็นมาและสาระสำคัญของหนังสือเล่มนี้ก่อน เพื่อเราจะสามารถเข้าใจพระธรรมเล่มนี้ได้อย่างชัดเจน

ก. เบื้องหลังความเป็นมา

ผู้เขียน ไม่มีใครรู้อย่างแน่นอนว่าใครเป็นผู้เขียนพระธรรมเล่มนี้ เพราะไม่มีข้อความที่แสดงถึงผู้เขียน อย่างไรก็ตามผู้นำคริสเตียนจำนวนไม่น้อยเชื่อว่า อาจารย์เปาโลเป็นผู้เขียนพระธรรมเล่มนี้ ทั้งนี้เพราะ

1. ภาษาที่ใช้ และแนวคิดหลายอย่างในพระธรรมฮีบรู คล้ายคลึงกับจดหมายฝากอื่น ๆ ของอาจารย์เปาโล
2. หลักคำสอนเกี่ยวกับพระคริสต์และพระราชกิจของพระองค์ เหมือนหลักคำสอนของอาจารย์เปาโล
3. ผู้เขียน ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์อันใกล้ชิดกับทิโมธี (ดู 13:23)
4. คำลงท้ายที่ว่า “ขอให้พระคุณดำรงอยู่กับท่านทั้งปวงเถิด” เป็นคำลงท้ายที่อาจารย์เปาโลใช้เสมอ

แม้จะไม่ทราบอย่างแน่นอนว่า ผู้เขียนซึ่งเป็นมนุษย์นั้นคือใคร แต่เรารู้ว่าแน่ๆ ผู้ประพันธ์ที่แท้จริงนั้น คือพระเจ้า พระองค์ทรงพอใจ ผู้รับใช้ที่ซื่อสัตย์ของพระองค์ให้เขียนขึ้น

เวลาที่เขียน เชื่อว่าพระธรรมเล่มนี้เขียนขึ้นในกรุงโรม (ดู 13:24) ในระหว่างปี ค.ศ. 65-70 ก่อนที่พระวิหารในกรุงเยรูซาเลมจะถูกทำลาย ที่เชื่อเช่นนั้น ก็เพราะผู้เขียนกล่าวถึงพิธีต่าง ๆ ในพระวิหารตามแบบพระคัมภีร์เดิมชาวียังคงประกอบพิธีต่าง ๆ ในพระวิหารที่เชื่อว่าคงเขียนขึ้นหลังปี ค.ศ. 65 ก็เพราะผู้รับจดหมายนี้ เป็นคริสเตียนซึ่งอยู่ภายใต้การนำของผู้นำคริสเตียนรุ่นที่สอง ส่วนผู้นำรุ่นแรกนั้น ได้เสียชีวิตไปเป็นส่วนมากแล้ว (ดู ฮีบรู 2:1-4, 5:12 และ 13:7)

ผู้รับจดหมาย ชื่อของพระธรรมเล่มนี้คงช่วยให้เราเข้าใจได้ว่า ผู้รับจดหมายคือคริสเตียนชาวฮีบรู ซึ่งอาศัยอยู่ในอาณาจักรโรมัน ขณะนั้นคริสเตียนชาวฮีบรูหรือชาวยิว กำลังท้อถอยอ่อนแอในความเชื่อ หลายคนได้ทิ้งความเชื่อเดิม กลับไปนับถือศาสนายิวดังเก่าก่อน เนื่องจากถูกข่มเหงรังแก นอกจากนั้น พวกอัครสาวก เช่น เปโตร ผู้นำคริสเตียนที่สำคัญ ได้สิ้นชีวิตแล้ว อาจารย์เปาโลเองก็ถูกจับกุม คริสเตียนต่างก็อยู่ในภาวะระส่ำระสายทำให้พวกเขาอยากกลับไปนับถือศาสนายิว ซึ่งยังคงเป็นที่รับรองของรัฐบาลโรมันอยู่

วัตถุประสงค์ของการเขียน เพื่อเร้าใจคริสเตียนที่กำลังอ่อนแอท้อถอย ให้กระปรี้กระเปร่า และเข้มแข็งขึ้นในความเชื่อ เราอาจแบ่งจุดประสงค์ของการเขียน เป็นสองประการคือ เพื่อสั่งสอน และเพื่อตักเตือนและหนุนน้ำใจ

ข. ข้อสังเกตทั่วไป

หลักคำสอน เมื่อรู้ว่าพระคริสต์ทรงเป็นผู้ยิ่งใหญ่ เหนือกว่า ประเสริฐกว่า เยี่ยมกว่า ทุกคน ทุกลัทธิคำสอนแล้ว เราจึงสามารถดำเนินสู่ความบริบูรณ์ และความเป็นผู้ยิ่งใหญ่ในพระคริสต์ โดยเชื่อฟังและไว้วางใจพระองค์ ข้อพระธรรมที่เป็นข้อสำคัญที่สุดข้อหนึ่ง ซึ่งไขไปสู่ความเข้าใจคือ ฮีบรู 4:14 ซึ่งกล่าวว่า “เหตุฉะนั้น เมื่อเรามีมหาปุโรหิต ผู้เป็นใหญ่ที่ผ่านท้องฟ้าไปแล้ว ก็พระเยซู พระบุตรของพระเจ้า ก็ให้เราทั้งหลายยึดความที่เราได้รับเชื่อนั้น ไว้นั่นเอง”

หัวข้อสำคัญ พระธรรมฮีบรูมีหัวข้อที่สำคัญและน่าสนใจหลายเรื่อง ซึ่งเราสามารถศึกษาตามลำดับหัวข้อได้ เช่น

พระลักษณะของพระคริสต์

พระราชกิจของพระคริสต์

พันธสัญญาเดิมและใหม่

ความบาป

พระคำรัสของพระเจ้า

ความเชื่อ

การทดลองความเชื่อและการยืนยันดีสั่งสอน

การเจริญเติบโตของคริสเตียน

มหาปุโรหิต ฯลฯ

ข้อเปรียบเทียบ พระธรรมเล่มนี้เต็มไปด้วยเรื่องเปรียบเทียบ ซึ่งทำให้เราเข้าใจถึงความดีเด่นของพระคริสต์ และข้อได้เปรียบของการเป็นสาวก ของพระองค์มากยิ่งขึ้น ข้อเปรียบเทียบเหล่านี้ได้แก่

พระบุตรกับทูตสวรรค์ (1:4-2:4)

พระบุตรกับโมเสส (3:1-6)

ความสงบสุขในคานาอัน และความสงบสุขในพระเจ้า (3:12-4:13)

พระคริสต์กับอาโรน (4:14-5:10)

การเป็นทารก และการเป็นผู้ใหญ่ในพระคริสต์ (5:11-14)

การละทิ้งความเชื่อเดิม และสัจย์ข้อ (5:11-6:20)

พันธสัญญาเดิม และพันธสัญญาใหม่ (8:1-13)

การถวายเครื่องบูชา ตามพระบัญญัติและการถวายเครื่องบูชา ของพระคริสต์ (9:1-10:18)

ความเชื่อ และความเป็นจริงปรากฏชัด (11:1-40)

ภูเขาซีนายและภูเขาไซโยน (12:18-29)

ค. ภาคสำคัญ

แบ่งเป็นภาคสำคัญ ได้สองภาค คือ ภาคทฤษฎี หรือภาคหลักคำสอน และภาคปฏิบัติ

ภาคทฤษฎี (1:1-10:18) ประกอบด้วยหลักคำสอนซึ่งเป็นหัวข้อย่อย กล่าวถึงพระเยซูคริสต์ ซึ่งทรงเหนือกว่าและเชื่อมกับทุกอย่าง

ภาคปฏิบัติ (10:19-13:25) เมื่อผู้เขียนชี้แจงให้อ่านเห็นถึงความประเสริฐเลิศที่เรามีในองค์พระเยซูคริสต์ แล้วผู้เขียนก็หนุนใจให้เราปฏิบัติตน ตามความประเสริฐที่เราได้จากพระเยซูคริสต์ เพื่อเราจะมีชีวิตที่มั่นคงแข็งแรง ในพระองค์ตลอดไป เรื่องผู้เขียนให้เราปฏิบัติตามได้แก่ ให้มีความมั่นใจในความเชื่อ มีชัยชนะในการดำเนินชีวิตคริสเตียน ยอมรับการเมตตาสิ่งสอน ดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ ฯลฯ

ง. คำสอนสำหรับคริสเตียนปัจจุบัน

แม้พระธรรมฮีบรู เขียนขึ้นสำหรับคริสเตียนชาวฮีบรู เมื่อ ค.ศ. 65-70 แต่หลักคำสอนในพระธรรมเล่มนี้ ยังคงทันสมัย และเหมาะสมสำหรับคริสเตียนทุกชาติทุกภาษาในสมัยปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คริสเตียนในยุคนี้ ต้องการคำสอนในพระธรรมฮีบรูมากกว่ายุคใด ๆ เพราะ

1. คนในสมัยนี้ ต้องการสิ่งยึดเหนี่ยวที่สามารถนำความพึงพอใจ มาสู่จิตใจของตน พระธรรมเล่มนี้กล่าวถึงความยิ่งใหญ่ความเหนือกว่า และเชื่อมกับของพระเยซูคริสต์ ซึ่งสามารถนำความพึงพอใจ และความอิมใจ มาสู่ชีวิตจิตใจของผู้เชื่อและวางใจในพระองค์

2. ช่วยผู้ที่เป็นคริสเตียนแล้ว ให้เชื่อฟังไว้วางใจในองค์พระเยซูคริสต์ มากยิ่งขึ้น เมื่อรู้ว่า พระเยซูคริสต์ทรงอยู่เหนือสรรพสิ่ง และยังทรงเป็นมหาบุโรหิตในปัจจุบันของคริสเตียนทุกคน ทำให้เรามีความมั่นใจว่า เราสามารถกระทำทุกอย่างได้ โดยองค์พระเยซูคริสต์ผู้ทรงชูใจเราทั้งหลาย

3. ช่วยป้องกันคริสเตียน ไม่ให้หลงเชื่อคำสอนผิด ๆ ในสมัยปัจจุบัน มีคำสอนที่ผิด ๆ เกี่ยวกับพระเยซูคริสต์มาก เช่น บางคนสอนว่า ความรอดที่พระเยซูคริสต์ทรงเตรียมไว้ ยังไม่ครบถ้วนบริบูรณ์ บ้างสอนว่า พระเยซูคริสต์ทรงไม่สามารถเป็นปุโรหิตของเรา เราจึงต้องตั้งปุโรหิตขึ้น และอธิษฐานทูลขอโดยผ่านทางปุโรหิตที่มนุษย์ตั้งขึ้น

นอกจากคำสอนซึ่งสามารถช่วยเหลือคริสเตียนในด้านต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้ว พระธรรมฮีบรูยังมีคำสอนที่ล้ำค่าอื่น ซึ่งช่วยให้คริสเตียนเจริญเติบโตขึ้น ในความเชื่อทำให้เราสามารถดำเนินชีวิตประจำวันที่เต็มไปด้วยชัยชนะ นำพระเกียรติอันสูงส่งมาสู่พระเยซูคริสต์ จึงเชื่อว่าพระธรรมเล่มนี้จะนำพระพรอย่างใหญ่หลวง มาสู่ทุกท่านที่จะศึกษาต่อไป

บทเรียนที่ 2 ยิ่งใหญ่กว่าทูตสวรรค์

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน อีบรู 1:1-2:4

ตั้งแต่ปฐมกาลการสร้างโลกและมนุษย์พระเจ้าได้ตรัส กับมนุษย์ตลอดมาโดยวิธีต่าง ๆ (1:1) เช่นพระเจ้าตรัสโดยตรงกับอาดัม โนแอส และผู้พยากรณ์ แต่เมื่อมนุษย์ทำบาป ทำให้ความสัมพันธ์ของมนุษย์กับพระเจ้าขาดสะบั้นลง ด้วยพระทัยที่อยากติดต่อกับมนุษย์ พระเจ้าจึงตรัสกับมนุษย์โดยวิธีอื่น เช่น ตรัสผ่านศาสดาพยากรณ์ มหาปุโรหิต ตรัสโดยการบังคาลให้ฝัน และให้เห็นศุภนิมิตต่าง ๆ บางครั้งก็ตรัสโดยการใช้ประสบการณ์ที่มนุษย์ได้รับ ในพระคัมภีร์เดิมตั้งแต่สมัยอาดัม จนกระทั่งถึงสมัยผู้พยากรณ์มาลาคี กล่าวให้เราารู้ถึงพิธีต่าง ๆ ที่พระเจ้าทรงติดต่อกับมนุษย์ และทรงสำแดงพระองค์เองให้มนุษย์รู้จัก เป็นเวลาหลายพันปี แต่หลังจากมาลาคี จนถึงประมาณ 400 ปี ก่อนพระเยซูคริสต์ ประสูติ พระเจ้าไม่ได้ตรัสกับมนุษย์เลยไม่ว่าโดยวิธีใด เมื่อพระเยซูคริสต์ประสูติ ซึ่งหมายถึงยุคสุดท้าย พระเจ้าจึงตรัสกับมนุษย์อีก โดยทางพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ (1:2)

การตรัสของพระเจ้าในสมัยก่อน โดยวิธีต่าง ๆ เป็นสิ่งที่สำคัญยิ่ง แต่การตรัสของพระเจ้าโดยพระบุตร ก็สำคัญยิ่งกว่าเพราะ**ประการแรก** การตรัสในสมัยก่อนพระเจ้ามิได้ตรัสให้มนุษย์ ทราบทุกอย่างหรือทราบอย่างแจ่มแจ้ง พระองค์ตรัส “ทีละเล็กละน้อย” แต่สมัยนี้พระเจ้าตรัสให้เราทราบอย่างแจ่มแจ้ง ในเกือบทุกสิ่งโดยทางพระบุตรของพระองค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พระองค์ทรงสำแดงให้มนุษย์รู้จักทางแห่งความรอดพ้นบาปที่แน่นอน เป็นทางรอด ที่พระองค์ได้ทรงกระทำไว้สำเร็จแล้ว นอกจากนั้น ในสมัยก่อน พระเจ้าตรัสโดยใช้ภาพพจน์ เช่น โดยอาศัย พิธีนมัสการ พิธีไถ่โทษโดยการถวายเครื่องบูชา และวิธีอื่น ๆ ซึ่งคนในสมัยก่อนอาจไม่เข้าใจ แต่สมัยนี้ พระเยซูคริสต์ได้ทรงสำแดงให้เราได้อย่างแจ่มแจ้ง โดยถ้อยคำที่ทุกคนสามารถเข้าใจได้ ถ้าเขายินดีฟังและตรึกตรอง

อีกประการหนึ่ง การตรัสของพระเจ้าโดยทางพระบุตร เป็นการตรัส “ในคราวที่สุด” หรือคราวสุดท้าย ไม่ว่าจะเป็คำสั่ง งาน หรือสิ่งใดก็ตาม หากเป็นคราวสุดท้ายแล้ว ย่อมถือว่า สำคัญที่สุด เช่น การสอบไล่ ซึ่งเป็นการสอบครั้งสุดท้ายในแต่ละปี การที่นักเรียนจะเลื่อนชั้นได้หรือไม่ อยู่ที่ผลการสอบและพิจารณาคราวนี้ การแข่งขันกีฬาที่เช่นเดียวกัน เมื่อมาถึงการแข่งขันครั้งสุดท้าย ก็เป็นการแข่งขันชัยชนะเลิศ หรือคำสั่งครั้งสุดท้าย ซึ่งผู้รับคำสั่งจะต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด ถ้าพลาดพลั้งก็จะแก้ไขดัดแปลงไม่ได้อีก คำตรัสของพระเยซูคริสต์ เป็นคำตรัสครั้งสุดท้ายของพระเจ้าจึงถือว่าเป็นคำตรัสที่สำคัญที่สุด มนุษย์จึงต้องฟัง และปฏิบัติตามคำตรัสในคราวที่สุดอย่างเคร่งครัด

คำตรัสของพระเจ้าในคราวที่สุดนี้ เป็นคำตรัสที่สำคัญยิ่ง ทั้งนี้เนื่องจากสาเหตุดังกล่าวข้างต้นแล้ว อันเนื่องจากคำตรัสนี้เป็นคำตรัสโดยตรง ของพระเจ้า พระธรรมอัครทูตที่หนึ่งได้กล่าวถึง พระลักษณะการเป็นพระเจ้าของพระเยซูคริสต์ ไว้อย่างชัดเจน ทำให้เราารู้และเชื่อมั่นว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเจ้า

เหตุที่เราเชื่อว่า พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเจ้านี้เพราะ

1. พระนามของพระองค์ พิสูจน์ว่า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า ในพระธรรมอัครทูตที่หนึ่ง ได้กล่าวถึงพระนามที่ใช้เรียกพระเยซูคริสต์อย่างน้อยสามชื่อ คือ

ก. พระบุตร (2,5,8) ความจริงพระเจ้ามีบุตรหลายคน ทุกคนที่เชื่อและไว้วางใจในพระเยซูคริสต์ เป็นบุตรของพระองค์ (ดู ยอห์น 1:12) แต่พระเจ้ามีพระบุตรเพียงองค์เดียว คือองค์พระเยซูคริสต์ (ดู ยอห์น 3:11)

ข. พระเจ้า (1:8) พระบิดาในสวรรค์ ตรัสเรียกพระเยซูคริสต์ว่า “พระเจ้าข้า” ถ้าพระเยซูคริสต์มิได้ทรงเป็นพระเจ้า พระบิดาในสวรรค์จะตรัสเรียกเช่นนั้นไม่ได้ เพราะพระองค์เองทรงสงวนนาม “พระเจ้า” (ดูอพยพ 20:3)

องค์พระผู้เป็นเจ้า (1:10) นี้เป็นอีกพระนามหนึ่ง ซึ่งเราใช้เรียกผู้ที่มีสิทธิอำนาจเหนือทุกอย่างคือพระเจ้า

2. พระราชกิจของพระองค์ พิสูจน์ว่า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า

ก. พระเยซูคริสต์ ทรงเป็นผู้สร้างสรรพสิ่ง พระองค์ทรงสร้างแผ่นดินโลกดวงดาวต่าง ๆ ฟ้าสวรรค์ และจักรวาล (1:2,10 เปรียบเทียบดู โคลโลสี 1:16, ยอห์น 1:3)

ข. พระเยซูคริสต์ทรงทนุบำรุงสรรพสิ่ง พระองค์ไม่เพียงแต่สร้างสรรพสิ่งเท่านั้น พระองค์ยังทรงรักษาสรรพสิ่งไว้ ให้อยู่ในระเบียบวินัย (ดู 1:3 และเปรียบเทียบดู โคลโลสี 1:17) พระองค์ทรงกระทำสิ่งเหล่านี้โดย “คำตรัสอันทรงฤทธิ์ของพระองค์” เมื่อพระเยซูคริสต์ทรงประทับอยู่ในโลก ด้วยคำตรัสอันทรงฤทธิ์ของพระองค์ พระองค์ทรงสั่งให้คลื่นพายุใหญ่เจียบสงบ ทรงสั่งให้โรคภัยและความตายออกจากผู้ป่วย ทรงสั่งให้ผีร้ายออกจากผู้ถูกผีสิง ในทำนองเดียวกัน ด้วยฤทธิ์อำนาจแห่งพระวณะของพระองค์ พระองค์ทรงสั่งให้ดวงดาวต่าง ๆ ที่นับไม่ถ้วน บนท้องฟ้า โคจรอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อยจนนักวิทยาศาสตร์ สามารถคำนวณถึงวิถีโคจร และตำแหน่งของดวงดาวต่าง ๆ ในหลายศตวรรษที่ผ่านมา หรือในหลายศตวรรษข้างหน้า

ค. พระเยซูคริสต์ ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอด โดยทรงชำระความบาปของเรา (1:3) ไม่มีใครสามารถชำระความบาปของมนุษย์ได้ นอกจากพระเจ้าผู้ทรงอยู่ในสภาพที่บริสุทธิ์ และทรงมีอำนาจเหนือสรรพสิ่ง

3. พระลักษณะของพระองค์ พิสูจน์ว่า พระองค์เป็นพระเจ้า

ชายวัยกลางคนคนหนึ่ง เดินทางกับชายวัยรุ่นอีกคนหนึ่ง ระหว่างทางพบเพื่อนเก่าแก่ของเขา หลังจากได้ถามทุกข์สุขกันแล้ว เพื่อนคนนั้นจึงถามว่า “นี่ลูกชายของคุณใช่ไหม” ชายคนนั้นย้อนถาม “คุณรู้อะไร” “ก็เขาเหมือนกับคุณอย่างกับแกะมาจากพิมพ์เดียวกันนี่” พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเจ้า พระองค์ทรงมีพระลักษณะเหมือนพระบิดาทูทุกอย่าง พระธรรมฮีบรู 1:3 บอกว่า “พระบุตรนั้นเป็นแสงแห่งสง่าราศีของพระองค์ และเป็นแบบพระฉายาของพระองค์ นั่นเองที่เดียว” พระคริสตธรรมฉบับแก้ไขใหม่ แปลข้อนี้ว่า “ทรงมีสถานะเป็นพิมพ์เดียวกันกับพระองค์” ถ้าเราประสงค์ที่จะรู้ว่าพระเจ้าทรงมีพระลักษณะอย่างไร เราจึงดูได้จากพระเยซูคริสต์ พระเยซูคริสต์เองก็ตรัสว่า “ผู้ที่ได้เห็นเรา ก็ได้เห็นพระบิดา” (ยอห์น 14:9)

4. ตำแหน่งของพระองค์ พิสูจน์ว่า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า

พระธรรมฮีบรูสอนว่า พระเยซูทรงเป็นผู้รับสิ่งทั้งปวงเป็นมรดก (1:2) ทุกอย่างเป็นของพระองค์ พระองค์ทรงประทับอยู่ข้างขวาพระหัตถ์ผู้ทรงเดชานุภาพ (1:3) เป็นการแสดงถึงการที่พระองค์ทรงเท่าเทียมกับพระเจ้า พระองค์ทรงมีตำแหน่งเหนือทูตสวรรค์ทั้งปวง (1:4-14) พระคริสตธรรมคัมภีร์ กล่าวถึงทูตสวรรค์หลายครั้งหลายชื่อ โดยกล่าวว่า พระเจ้าทรงเป็นผู้สร้างทูตสวรรค์ชั้น ทูตสวรรค์เหล่านี้เป็นวิญญาณ ประกอบด้วยพลังอันมหาศาลและสติปัญญาอันล้ำเลิศ (ดู 2 ซามูเอล 14:20, สดุดี 103:20, 104:4) พวกเขามีอำนาจมาก (มัทธิว 26:53, ฮีบรู 12:22, วิวรรณ์ 5:11) มีฤทธิ์อำนาจเกรียงไกร (2 พงศาวดาร 19:35) และอาศัยอยู่ในสวรรค์ร่วมกับพระเจ้า (วิวรรณ์ 5:11,7:11) แม้เหล่าทูตสวรรค์จะมีศรัทธาบรรดาศักดิ์สูงส่ง มีฤทธิ์เกรียงไกรและประกอบด้วยสติปัญญาอันล้ำเลิศ แต่พระธรรมฮีบรูสอนว่า พระคริสต์ทรงเป็นผู้เหนือกว่าทูตสวรรค์ โปรดสังเกตข้อเปรียบเทียบต่อไปนี้

ทูตสวรรค์

1. มีชื่อว่าทูตสวรรค์ (1:4-5)
2. นมัสการพระเจ้า (1:6)
3. ผู้ที่พระเจ้าทรงสร้าง (1:7-12)
4. ปรนนิบัติคนที่รับความรอด (1:13,14)

พระคริสต์

1. ทรงมีพระนามเหนือกว่าคือ พระบุตรของพระเจ้า (1:4-5)
2. ทรงเป็นผู้รับการนมัสการ (1:6)
3. ทรงเป็นผู้ทรงสร้าง

4. ทรงเป็นผู้ประทานความรอด

5. การที่พระองค์ ทรงเป็นผู้เป็นนิรันดร์ พิสูจน์ว่า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า (10:12) พระเยซูคริสต์ไม่ทรงถูกจำกัดโดยเวลา เพราะสิ่งซึ่งกำหนดเวลาให้แก่มนุษย์ได้แก่จักรวาลนี้ เป็นหัตถกิจของพระองค์โดยตรง แม้ทุกอย่างจะเปลี่ยนแปลง พินาศย่อยยับไป แต่พระเยซูคริสต์จะทรงเป็นอยู่เหมือนเดิม “วันเดือน และปี ทั้งหลายของพระองค์ จะไม่รู้สิ้น”

ที่กล่าวมาข้างต้นนี้ ล้วนแต่ชี้แจงให้เราเห็นว่า พระเยซูคริสต์ทรงเหนือสรรพสิ่ง พระองค์ทรงยิ่งใหญ่กว่าทูตสวรรค์ และแท้จริง พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้สูงสุด พระเจ้าองค์นี้แหละ ทรงเป็นผู้นำข้าพเจ้ามาให้มนุษย์รู้ในคราวที่สุด ในสภาพของมนุษย์

เมื่อได้ชี้แจงให้ผู้อ่านรู้ถึงผู้นำข้าพเจ้าอย่างละเอียดถี่ถ้วนแล้ว ผู้เขียนจึงกล่าวเป็นเชิงสรุปว่า “เหตุฉะนั้น เราควรเอาใจใส่ในข้อความเหล่านั้น ซึ่งเราได้ยินมากขึ้นเกรงว่าเราจะบังเอิญลดย่นข้อความเหล่านั้นไป....แล้วเมื่อเราไม่เอาใจใส่ต่อความรอดอันใหญ่หลวงนั้น เราก็จะหนีพ้นอย่างไรได้” (2:1-3)

บทเรียนที่ 3 พระผู้ไถ่

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน อีบรู 2:5-18

นักเคมีคนหนึ่ง ได้แยกส่วนต่าง ๆ ของร่างกายมนุษย์ออก ตามหลักเคมี พบว่า มีไขมัน และธาตุต่าง ๆ เช่น ปูน เหล็ก ฟอสฟอรัส ฯลฯ ไขมันและธาตุเหล่านี้ รวมกันเข้ามีมูลค่าทั้งสิ้นประมาณ 20 บาท เท่านั้น ฉะนั้น ถ้าคิดตามหลักเคมีแล้ว มนุษย์โดยทั่วไปมีค่าเพียง 20 บาท ถ้ามนุษย์มีค่าเพียงเท่านี้ ทำไมพระเจ้าจึงทรงสนพระทัยกับเรา

ผู้เขียนพระธรรมฮีบรูอ้างบทกวีของผู้หนึ่ง ซึ่งเขียนเป็นเชิงถามในลักษณะเดียวกันว่า “มนุษย์นั้นเป็นใครหนอ ที่พระองค์จะมาทรงไถ่พระทัย หรือลูกหลานของมนุษย์นั้น เป็นใครหนอ ที่พระองค์ทรงเยี่ยมเยียนเขา” (2:6 เปรียบเทียบสดุดี 8:4-6) นักกวีผู้นั้นยังได้กล่าวต่อไป ถึงพระเมตตาคุณอันล้นเหลือของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ โดยสร้างมนุษย์ให้ต่ำกว่าทูตสวรรค์เพียงชั่วคราเท่านั้น แสดงว่า วันหนึ่งข้างหน้า มนุษย์จะอยู่ในฐานะสูงกว่าทูตสวรรค์ นอกจากนั้น พระเจ้ายังทรงประทานยศศักดิ์ และสง่าราศีให้แก่มนุษย์ และมอบทุกอย่างให้อยู่ได้อำนาจของมนุษย์ ซึ่งเป็นพระประสงค์เดิมของพระเจ้า ในการสร้างมนุษย์ และพระองค์จะทรงทำให้พระประสงค์นั้น สำเร็จในวันหนึ่งข้างหน้า แต่คำถามเดิมก็หวนกลับมาสู่เราอีก ครั้งแล้วครั้งเล่าว่า “มนุษย์เป็นใครหนอ ที่พระองค์จะมาทรงสนพระทัย”

หากเปรียบเทียบมนุษย์กับจักรวาล ที่ใหญ่ไพศาล และดวงดาวที่ใหญ่โตมหึมาทั้งหลายในห้วงอวกาศ มนุษย์จะกลายเป็นสิ่งทรงสร้างที่เกือบจะไม่มี ความหมายอะไรเลย ประคองนำกระท่อมเล็ก ๆ ปลายนา ไปเปรียบเทียบกับตึกระฟ้าหลายสิบชั้น ในเมืองใหญ่ พระเจ้าจะสนพระทัยสิ่งทรงสร้างที่ใหญ่โตมหึมาทั้งหลาย จนลืมมนุษย์ตัวกระจ้อยร่อยเสียสิ้น แต่พระคริสตธรรมคัมภีร์บอกว่า พระเจ้าสนพระทัยมนุษย์เป็นพิเศษ

หากคำนึงถึงเหล่าทูตสวรรค์ ซึ่งขาวสะอาด บริสุทธิ์หมดจดล้อมรอบพระราชบัลลังก์ของพระเจ้า ประณินับรับใช้พระองค์ทั้งวันทั้งคืน เราจะมองเห็นความสกปรกความไม่เหมาะสมของมนุษย์ ในทุกด้านทุกประการ แต่กระนั้นพระเจ้ายิ่งทรงสนพระทัยมนุษย์เป็นพิเศษ

แท้จริงมนุษย์เต็มไปด้วยความอ่อนแอชีวิตของมนุษย์ประะยั้งกว่าเปลือกไข่ ซึ่งแตกสลายได้ง่าย ๆ สติปัญญาของมนุษย์มีขีดจำกัดเต็มที่ อีกทั้งจิตใจของมนุษย์ทั่วไปก็เต็มล้นด้วยความพิศบาปทำไมหนอพระเจ้าจึงสนพระทัยในมนุษย์

พระธรรมปฐมกาลบทที่ 1 ได้เปิดเผยให้เราทราบถึงความจริงเรื่องนี้ ปฐมกาล 1:27 กล่าวว่า “พระเจ้าจึงทรงสร้างมนุษย์ขึ้น ตามแบบฉายาของพระองค์” ที่พระเจ้าสนพระทัยมนุษย์มากที่สุด ก็

เพราะพระองค์ทรงสร้างมนุษย์ให้มีลักษณะเหมือนกับพระองค์ ในด้านความรู้สึกรู้จักคิด ด้านศีลธรรม และฝ่ายวิญญาณจิต ทำให้มนุษย์สามารถติดต่อกับพระเจ้าได้ โดยเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงถือว่า ในบรรดา สิ่งที่พระองค์ทรงสร้างมนุษย์มีค่าที่สุด จึงได้มอบสิ่งสารพัดให้อยู่ได้อำนาจของมนุษย์ (2:8) และเมื่อ มนุษย์ทำบาป ทำให้ลักษณะที่เหมือนพระเจ้าของมนุษย์ เลื่อมคลาไปพระเจ้าจึงทรงส่งพระบุตรองค์ เดียว ของพระองค์ ให้เสด็จมาตายไถ่มนุษย์ทั้งหลายให้พ้นจากสภาพที่เลื่อมคลานั้น เพื่อมนุษย์จะมี ลักษณะเหมือนพระเจ้าได้อีกครั้งหนึ่ง

การทรงไถ่ของพระคริสต์

พระเจ้าทรงรักและสนพระทัยในมนุษย์มาก เพราะพระองค์ทรงสร้างมนุษย์ตามแบบพระฉายา ของพระองค์ แล้วทรงมอบทุกอย่างให้มนุษย์เป็นมรดก แต่มนุษย์ได้กระทำความบาป ความบริบูรณ์ทุกอย่าง ที่พระเจ้าประทานให้ก็ค่อย ๆ เลื่อมคลาไป มนุษย์เริ่มพบความทุกข์ยากลำบาก จากการทรากตรำ ทำงานหนัก จากโรคภัยไข้เจ็บ และจากศัตรูนา ๆ ชนิด และความรักของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ไม่ เปลี่ยนแปลง พระเจ้าทรงพยายามทุกวิถีทางที่จะนำมนุษย์กลับคืนมาสู่พระองค์ โดยทรงส่งผู้รับใช้ของ พระองค์ เช่นอับราฮัม โมเสส และศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายสอนให้มนุษย์รู้จักพระเจ้าองค์เที่ยงแท้ จน ในวาระสุดท้ายพระเจ้าได้ทรงส่งพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เสด็จมาช่วยมนุษย์ พระเยซูคริสต์ทรง ไถ่มนุษย์จากหลายสิ่งหลายอย่างคือ

1. *ไถ่มรดกทุกอย่างที่สูญเสียไป* ในปฐมกาลเมื่อพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ พระองค์ทรงมอบทุก อย่าง ให้เป็นมรดกของมนุษย์ (2:8) เช่นผืนแผ่นดินโลกสิ่งสารพัด ชีวิตนิรันดร์ ความสุขสมบูรณ์ ความบริสุทธิ์ ความสัมพันธ์อันใกล้ชิดกับพระเจ้า ฯลฯ แต่มนุษย์ได้สูญเสียทุกอย่างดังกล่าวนี้ หลังจาก อาดัมและเอวาได้กระทำความผิดบาป พระเยซูคริสต์ทรงไถ่สิ่งทั้งหมดเหล่านี้ กลับคืนมาสู่คนที่เชื่อและ วางใจในพระองค์ ขณะนี้เราขมองไม่เห็นว่าจะได้ทุกอย่างที่กล่าวมาแล้วนี้เป็นสมบัติของเราได้ อย่างไร (2:8) วันหนึ่งข้างหน้า เราจะเห็นและจะได้รับอย่างครบถ้วน

2. *ไถ่สภาพที่สูญเสียไป* (10-13) พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ ให้เป็นผู้ที่บริสุทธิ์เพียบพร้อมด้วย ความดีทุกประการ แต่เมื่อมนุษย์ทำบาป มนุษย์ก็เป็นผู้ชั่วร้ายของพระเจ้าและเป็นคนบาป ซึ่งไม่สามารถ สนธิสนมกับพระเจ้า ผู้ทรงไว้ซึ่งความบริสุทธิ์และความชอบธรรมได้ แต่พระเยซูคริสต์เท่านั้น พระองค์ทรงไถ่มนุษย์ให้พ้นจากความผิดบาป ผู้ที่เชื่อฟังในพระองค์จะไม่เป็นคนบาปอีกต่อไป เขาจะ กลับกลายเป็นคนบริสุทธิ์ และคนชอบธรรม พระเจ้าจะไม่ทรงถือว่าเขาเป็นผู้ชั่วร้ายของพระองค์ต่อไปแต่ เป็นพี่น้องกับพระเยซูคริสต์ และมีสิทธิเข้าใกล้พระองค์ดังเก่าก่อน

มนุษย์ทั่วโลกกำลังแสวงหาพระเจ้าองค์เที่ยงแท้ และอยากเข้าถึงพระองค์ แต่คนจำนวนมากไม่ อาจเข้าถึงพระเจ้าองค์เที่ยงแท้ได้ เพราะเขายังมีฐานะเป็นคนบาปและเป็นศัตรูของพระเจ้าอยู่ จึงจำเป็น

อย่างยั้งที่เขาจะต้องรับการไถ่ โดยพระเยซูคริสต์ให้เป็นคนชอบธรรมก่อน แล้วเขาจึงจะเข้าใกล้พระเจ้าได้

3. *ไถ่คืนจากการตกเป็นทาสของมาร (14)* เมื่อมนุษย์เชื่อฟังมาร แทนที่จะเชื่อฟังพระเจ้า มนุษย์จึงตกเป็นทาสของมารมารมีตำแหน่งเป็นเจ้าโลก ครอบครองจิตใจของมนุษย์ ให้กระทำความชั่วสารพัดอย่าง มนุษย์ไม่สามารถเอาชนะได้ ด้วยวิธีของมนุษย์ ความชั่วช้าเลวทรามที่กำลังท่วมทับทวีคูณยิ่งขึ้นทุกวัน ก็เป็นข้อพิสูจน์ที่ดีเยี่ยม เพราะในสภาพของทาสนั้นจะเอาชนะมารยอมเป็นไปไม่ได้ มนุษย์ที่ชั่วจึงต้องทำชั่วอยู่เรื่อยไป และดูเหมือนจะเพิ่มเติมความชั่วมากยิ่งขึ้น ดังที่เราเห็นอยู่ในทุกวันนี้ พระเยซูคริสต์เสด็จมาเพื่อจะทำลายมาร และกิจการทุกอย่างของมารผู้ที่เชื่อฟังในพระองค์ ก็จะได้รับรับการไถ่ให้รอดพ้นจากการเป็นทาสของมาร แล้วเขาก็มีอำนาจในการกระทำดีได้

4. *ไถ่ให้พ้นจากความกลัวตาย และความตาย (15)* ศัตรูร้ายกาจตัวหนึ่งที่คอยบ่อนทำลายทุกคนคือความตายและความกลัวตาย พระเยซูคริสต์เสด็จมาก็เพื่อจะทำลายศัตรูที่ร้ายกาจนี้ ทำให้มนุษย์สามารถชนะความตายและความกลัวตายได้ เพราะ “ทุกคนที่เชื่อในพระบุตรนั้น จะมีได้พิณาสแต่มีชีวิตนิรันดร์”

5. *ไถ่เนื่องจากความพลั้งพลาด* ของคริสเตียน ไถ่ให้พ้นจากความผิดบาป โดยทรงเป็นมหาปุโรหิต ที่ประกอบด้วยความเมตตาและความสัตย์ซื่อ (17,18)

วิธีไถ่ของพระคริสต์

กิจการโรงรับจำนำ นับวันจะเจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้นในเมืองใหญ่ ๆ ทั่วไป ผู้ที่เดือดร้อนในเรื่องการเงิน สามารถนำทรัพย์สินส่วนตัวไปจำนำไว้ในโรงจำนำ ตามราคาโรงจำนำพิจารณาให้ เมื่อมีเงินพอที่จะจ่ายให้แก่โรงจำนำ ตามราคาทรัพย์สินที่จำนำไว้ ผู้จำนำก็เสียเงินจำนวนนั้นให้แก่โรงจำนำ แล้วรับทรัพย์สินที่จำนำไว้กลับคืนมาได้ การทำเช่นนี้เรียกว่า การไถ่คืน

เมื่อมนุษย์ทำบาป มนุษย์ได้สูญเสียความดีทุกอย่าง เหมือนดังผู้จำนำได้สูญเสียทรัพย์สินให้แก่โรงรับจำนำ มนุษย์พยายามทุกวิถีทางที่จะไถ่เอาความดีทั้งหมดกลับคืนมา แต่ความสูญเสียครั้งนี้ใหญ่หลวงมาก จนมนุษย์ไม่สามารถที่จะไถ่กลับคืนมาได้ พระคริสตธรรมคัมภีร์สอนว่า “เหตุว่าคนทั้งปวงได้ทำผิดทุกคน” (โรม 3:23) และ “ด้วยว่าค่าจ้างของความบาปนั้นคือความตาย” (โรม 6:23) โดยเหตุนี้จึงไม่มีมนุษย์สักคนเดียว รอดพ้นจากความตายได้ พระเยซูคริสต์ทรงรู้ถึงสภาพแห่งความสิ้นหวังของมนุษย์ จึงมิได้ทรงหนุ่ใจให้มนุษย์พยายามช่วยไถ่ความผิดบาป ของตัวเอง แต่พระองค์เองได้ทรงไถ่มนุษย์ทุกคนให้พ้นจากความผิดชอบ โดยวิธีดังต่อไปนี้ คือ

1. *โดยรับสภาพเป็นมนุษย์ (14)* ในการไถ่ของคืนจากโรงจำนำนั้น ผู้ไถ่จะต้องเสียค่าจำนวนหนึ่ง ซึ่งมีค่าเท่ากับจำนวนที่จำนำไว้ เมื่อพระเจ้าทรงมีพระประสงค์ไถ่มนุษย์ พระเจ้าจึงทรงให้พระเยซู

คริสต์พระบุตรองค์เดียวของพระองค์ รับสภาพเป็นมนุษย์ เพื่อรับโทษแทนมนุษย์ซึ่งเป็นคนบาป ซึ่งเขาคควรได้รับเอง

2. *โดยทบทวนทุกซ์ทรมาน* (9,10,18) ในสภาพที่เป็นมนุษย์ พระเยซูคริสต์ทรงรับความทุกข์ทรมานทุกอย่าง ที่คนบาปควรจะได้รับ พระองค์ทรงถูกเขี่ยตีถูกเยาะเย้ย ถูกถ่มน้ำลายรดหน้า ถูกตรึงและถูกแทงด้วยหอกแหลมคม ด้วยการทบทวนทุกซ์ทรมานของพระองค์ ผู้ที่เชื่อในพระองค์จึงไม่ต้องทบทวนทุกซ์ทรมาน เพราะพระองค์ทรงทนแล้วเพื่อเรา

3. *โดยการสิ้นพระชนม์* (9,14) พระเยซูคริสต์ ทรงสละพระชนม์ชีพของพระองค์ เพื่อไถ่ชีวิตนิรันดร์ของมนุษย์กลับคืนมาความตายจึงไม่มีอำนาจเหนือมนุษย์อีก แม้ร่างกายจะผุพังนำไปแต่วิญญาณจิตของผู้ที่เชื่อในพระเยซูคริสต์จะดำรงอยู่กับพระเยซูคริสต์อย่างมีความสุขสมบูรณ์ตลอดไป เป็นนิกาล โดยเหตุนี้เอง เมื่อถึงวาระแห่งความตาย คริสเตียนจึงไม่กลัวตาย

4. *โดยการเป็นมหาบุโรหิต* (17,18) ถ้าการไถ่ของพระเยซูคริสต์ หมดสิ้นเพียงโดยการสิ้นพระชนม์ของพระองค์เท่านั้นทางแห่งความรอดของคริสเตียนจึงจะไม่ผิดแผกกว่าศาสนาทั่วไปเท่าไรนัก แต่พระเยซูคริสต์ทรงช่วยมนุษย์จนถึงที่สุด โดยทรงฟื้นคืนพระชนม์ ประทับอยู่เบื้องขวาของพระบิดา และเป็นมหาบุโรหิตไถ่บาปของเราทุกวัน เมื่อเราพลั้งพลาดกระทำบาปเราสามารถเข้ามาหาพระองค์ ด้วยใจถ่อมสารภาพผิดต่อพระองค์ และรับการชำระให้บริสุทธิ์จากพระองค์ เนื่องจากพระเยซูคริสต์ ได้ทรงรับสภาพเป็นมนุษย์มาก่อน ทรงรับความทุกข์ทรมานทุกอย่างทรงเคยผ่านพ้นความตายเยี่ยงมนุษย์ เราจึงมั่นใจได้ว่า พระองค์ทรงเข้าใจเราและช่วยเหลือเราได้ พระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ไถ่ของท่านแล้วหรือยัง?

บทเรียนที่ 4 เยี่ยมกว่าโมเสสและโยชูวา

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน 3:1-4:11

ชาวฮีบรูต่างยกย่องให้เกียรติอย่างสูงส่งแก่โมเสส ในฐานะที่เป็นผู้นำชนชาติอิสราเอลออกจากดินแดนอียิปต์ ซึ่งพวกเขาตกเป็นทาสอยู่ แล้วนำพวกเขาไปถึงแผ่นดินแห่งสัญญา โมเสสจึงเป็นบุคคลที่สำคัญมากบุคคลหนึ่ง จนชาวฮีบรูบางคนอาจมองเห็นว่า โมเสสยังมีความสำคัญยิ่งกว่าพระคริสต์เสียอีก อันเป็นเหตุทำให้พวกเขา ไม่ยอมฟังคำสอนของพระเยซูคริสต์ กลับไปปฏิบัติตามพระบัญญัติ ซึ่งพระเจ้าประทานให้โดยทางโมเสส

1. พระคริสต์ทรงเยี่ยมกว่าโมเสส (3:1-6)

พระธรรมฮีบรู 3:1 บอกให้เรา “คิดถึง” หรือใคร่ครวญหรือพิพากษาถึงมหาอัครสาวกและมหาปุโรหิต ของเรา คือ พระเยซูคริสต์

พระเยซูคริสต์ ทรงมีลักษณะเหมือนโมเสสหลายอย่าง ในข้อแรกได้กล่าวถึงตำแหน่งสองอย่างของพระเยซูคริสต์ คือ “มหาอัครสาวก” และ “มหาปุโรหิต” ความหมายเดิมของคำว่า “อัครสาวก” คือ ผู้ถูกส่งออกไป ซึ่งมีความหมายตรงกับคำว่า “มิชชันนารี” พระเยซูคริสต์ เป็นผู้ที่พระเจ้าทรงส่งมาช่วยเหลือมนุษย์ นำมนุษย์ให้ออกจากความผิดบาป เหมือนโมเสสได้นำชนชาติอิสราเอล ให้ออกมาจากการเป็นทาสของชาวอียิปต์ นอกจากนั้น พระเยซูคริสต์ยังทรงเป็นมหาปุโรหิตของเรา ความหมายของคำว่าปุโรหิตคือ ผู้ที่เป็นผู้แทนของมนุษย์ ทำหน้าที่เป็นคนกลางระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า โมเสสก็ทำหน้าที่เป็นปุโรหิต โดยเป็นคนกลางระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า ได้อ้อนวอนทูลขอพระเจ้า เพื่อชนชาติอิสราเอลหลายครั้ง พระเยซูคริสต์ทรงทำหน้าที่มหาปุโรหิต นำเราให้เข้าหาพระเจ้าได้ โดยการตายไถ่โทษแทนเรา

แต่สิ่งที่พระธรรมฮีบรูกล่าวย้าเป็นพิเศษ ในการเปรียบเทียบพระเยซูคริสต์กับโมเสสก็คือ ความสัตย์ซื่อ ข้อ 2 กล่าวว่า พระเยซูคริสต์ทรงสัตย์ซื่อ เหมือนอย่างโมเสสที่ได้สัตย์ซื่อในพรรคพวกของตน หากโมเสสไม่สัตย์ซื่อต่อภาระหน้าที่ ที่พระเจ้าทรงมอบหมายให้แก่เขา เขาจะไม่สามารถนำชนชาติอิสราเอล ออกมาจากประเทศอียิปต์อย่างแน่นอน หากโมเสสไม่สัตย์ซื่อในการนำชาวจากพระเจ้า ไปบอกชนชาติอิสราเอล และกษัตริย์ฟาโรห์ หากเขาโอนอ่อนผ่อนตามที่ฟาโรห์ขอร้อง หากความเชื่อของเขาลดถอยลง และหากเขาไม่เชื่อฟังพระเจ้า ขณะที่เขาพาชนชาติอิสราเอลมาถึงทะเลแดง และหากเขานำชนชาติอิสราเอล ออกนอกเส้นทางเดินที่พระเจ้ากำหนดให้ พวกเขาจะไม่ได้รับประสบการณ์ที่พระ

เจ้าทรงมีพระประสงค์ให้รับ แต่โมเสสสัสถ์ชื่อต่อพระเจ้าทุกประการ จึงสามารถประกอบพระราชกิจของพระเจ้าได้สำเร็จ แม้จะยังไม่ถึงจุดหมายปลายทาง ที่พระเจ้าทรงปรารถนาให้ไปอย่างแท้จริง

ท่านองเดียวกัน พระเยซูคริสต์ทรงสัสถ์ชื่อต่อพระราชกิจของพระบิดา ทรงมอบหมายให้ทำ หากพระองค์ทรงยอมแพ้ต่อการทดลอง หรือหลีกเลี่ยงจากการทนทุกข์ทรมาน และการตายบนไม้กางเขนมนุษย์ทั่วโลกก็จะหมดหวัง เพราะความเป็นความตายของมนุษย์ทุกคนขึ้นอยู่กับความสัสถ์ชื่อของพระเยซูคริสต์

ความสัสถ์ชื่อเป็นสิ่งสำคัญยิ่งในการดำเนินชีวิตคริสเตียน ความสัสถ์ชื่อต่อพระเจ้า สามารถป้องกันคริสเตียนไม่ให้พ่ายแพ้ต่อการทดลอง ช่วยเขาให้รักษาความบริสุทธิ์ ในการดำเนินชีวิตประจำวันทำให้เขาเป็นคนที่ซื่อสัตย์สุจริตในตำแหน่งหน้าที่ของเขา ไม่เพียงแต่ความสัสถ์ชื่อมีความสำคัญยิ่งต่อคริสเตียน ยังมีความสำคัญต่อคนทั่วไป เช่น นักการทูต นักการเมือง ทนายความ นายแพทย์ นักธุรกิจ ช่างนา แม่บ้านฯ พระเจ้าทรงเรียกร้องให้บุตรของพระองค์ทุกคนเป็นคนสัสถ์ชื่อ ทุกคนไม่สามารถเป็นคนฉลาดปราษฎ์เปรื่อง มีพรสวรรค์มากหรือมีความสามารถเป็นพิเศษในการรับใช้ของพระเจ้า แต่เราทุกคนสามารถเป็นคนสัสถ์ชื่อได้ เราจะมีสุขสันต์มากสักเพียงใด หากพระเยซูคริสต์ตรัสแก่เราในวันสุดท้ายว่า “ดีแล้ว เจ้าเป็นบ่าวซื่อตรงดี” (มัทธิว 25:21)

เมื่อกล่าวถึงตำแหน่ง และหน้าที่ของโมเสสแล้ว มีหลายอย่างคล้ายคลึงกับพระเยซูคริสต์มาก แต่นั่นก็ไม่ใช่เหตุผลดีพอที่ชาวฮีบรูจะถือว่า โมเสส มีความสำคัญยิ่งกว่าพระเยซูคริสต์ หรือมีความสำคัญเท่าพระคริสต์ จนพวกเขากลับไปถือตามบัญญัติที่พระเจ้าทรงให้ไว้กับโมเสส ข้อ 4 เปรียบเทียบให้เราเห็นถึงความแตกต่างระหว่างโมเสสกับพระคริสต์ โมเสสเปรียบได้กับส่วนหนึ่งของเด็ก พระคริสต์ทรงเปรียบเสมือนผู้สร้างเด็ก เมื่อเปรียบเทียบกันแล้วผู้สร้างเด็ก ย่อมมีความสำคัญมากกว่าเด็กและผู้สร้างเด็กย่อมได้รับเกียรติมากกว่าเด็ก นอกจากนั้น แม้โมเสสจะมีความสัสถ์ชื่อในตำแหน่งของท่านมาก แต่โมเสสก็ยังเป็นบุตรมนุษย์ธรรมดาสมควรจะได้รับเกียรติเพียงมนุษย์ ส่วนพระเยซูคริสต์เป็นพระบุตรของพระเจ้า จึงสมควรจะได้รับเกียรติยิ่งพระเจ้าบางคนในสมัยนี้ อาจมีบทบาทสำคัญยิ่งในทางด้านการเมือง หรือด้านพระราชกิจของพระเจ้า ไม่ว่าเขาจะมีความสำคัญเพียงใด คริสเตียนทุกคนจงอย่าลืมว่าเขามีผู้ใหญ่ที่สุดในโลก จนทุกคนต้องเคารพนับถือ และฟังคำสั่งของเขาแทนการฟังคำสั่งของพระเยซูคริสต์ มนุษย์ทุกคนต่างเป็นหัตถกิจของพระเจ้า คริสเตียนทุกคน ต่างเป็นส่วนหนึ่งของพระกายของพระคริสต์ โดยเหตุที่พระเยซูคริสต์ทรงเป็นศีรษะและเป็นใหญ่ในการทั้งปวง ถ้าเราเข้าใจหลักความจริงข้อนี้ อย่างแจ่มแจ้งและยึดมั่นอยู่ในหลักความจริงข้อนี้ ตลอดไปเป็นนิรันดร์ “เราทั้งหลายก็เป็นพรรคพวกของพระองค์” (ข้อ 6)

2. พระคริสต์ทรงเยี่ยมกว่า โยชูวา (4:8-10)

โมเสสเป็นผู้นำคนสำคัญ ที่นำชนชาติอิสราเอลออกจากประเทศอียิปต์ แต่โยชูวาเป็นผู้นำสำคัญที่นำชนชาติอิสราเอลเข้าสู่ดินแดนคานาอัน จนพวกเขาสามารถยึดดินแดนคานาอัน ให้อยู่ในความครอบครอง พวกเขาจึงไม่ต้องเดินทางเร่ร่อนไปในป่ากันดาร หรือต่อสู้กับศัตรูที่มารุกรานข่มเหงอีก และชนชาติอิสราเอลแต่ละตระกูลยังได้ดินแดนเป็นมรดกของตน นับว่าโยชูวา ได้นำความสงบสุขมาสู่ชนชาติอิสราเอล ซึ่งชาวอิสราเอลจะต้องเคารพนับถือและระลึกถึงอยู่เสมอ

แต่กระนั้นก็ตาม ชนชาติอิสราเอลยังไม่ได้รับความสงบสุขที่แท้จริง โยชูวามักจะเป็นขุนศึกที่ยอดเยี่ยม แต่โยชูวาไม่สามารถนำความสงบสุขที่แท้จริงนี้มาสู่ชนชาติอิสราเอลได้ ความสงบสุขนี้คือความสงบสุขทางจิตใจ ซึ่งเป็นความสงบสุขที่สำคัญยิ่งกว่าความสงบสุขภายนอกที่เต็มไปด้วยความขุมนุ่นวุ่นวาย มนุษย์ต้องการสันติสุข ในจิตใจมากที่สุด หากมนุษย์แสวงหาความสงบสุข โดยรอคอยให้ความสันติสุขเกิดขึ้นแก่โลก และแก่สังคมก่อน คงไม่มีใครสักคนที่พบความสงบสุขอย่างแท้จริง เพราะเหตุการณ์ของโลกและสังคมมีแต่ยุ่งเหยิงอลเวงยิ่งขึ้นทุกวัน ไม่มีมนุษย์ใดในโลก สามารถประทานความสงบสุขที่แท้จริงให้แก่เราได้ มีแต่พระเยซูคริสต์เท่านั้น ผู้ที่มีพระเยซูคริสต์อยู่ในจิตใจของเขา จะมีความสงบสุขในจิตใจ ในสิ่งแวดล้อมทุกอย่าง เขาจะไม่กระวนกระวายใจ ไม่เป็นทาสแห่งความกลัว และไม่เป็ทาสของราคะตัณหา โดยเหตุนี้ พระเยซูคริสต์จึงทรงเยี่ยมกว่าโยชูวา

เมื่อพระเยซูทรงช่วยเหลือมนุษย์ พระองค์ไม่เพียงแต่ทรงช่วยมนุษย์ ให้อุดพ้นจากความผิดพลาดเท่านั้น พระองค์ยังทรงช่วยให้มนุษย์ ได้รับความสงบสุขที่แท้จริงในจิตใจด้วย

3. การรับความสงบสุขที่แท้จริง

ก. รับโดยเชื่อพระสัญญาของพระเจ้า (4:1-3) พระเยซูคริสต์ได้ทรงประทานความสงบสุขให้แก่ทุกคนที่เชื่อ และไว้วางใจในพระองค์แล้ว ตั้งแต่วางรากสร้างโลก (ข้อ 3) เรามีหน้าที่รับความสงบสุขนั้นโดยเชื่อตามพระสัญญาของพระองค์ และปฏิบัติตามพระสัญญาของพระองค์ ชนชาติอิสราเอลน่าจะเข้าสู่ดินแดนคานาอัน แห่งความสงบสุขนานแล้ว หากพวกเขาเชื่อและปฏิบัติตามพระสัญญาของพระเจ้า แต่พระธรรมฮีบรูบทที่ 3 กล่าวว่า ชนชาติอิสราเอลไม่เชื่อ และไม่ปฏิบัติตามพระสัญญาของพระเจ้า พวกเขาถือดีฝังฝังคำสั่งของพระเจ้า ทำให้พระเจ้าพิโรธหลายครั้ง จนพระเจ้าทรงให้พวกเขาตายไปในป่ากันดารและไม่ทรงให้พวกเขาเข้าไปในดินแดนแห่งความสงบสุข ซึ่งเต็มไปด้วยน้ำผึ้งและน้ำนม ฉะนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงตรัสเตือนว่า วันนี้ถ้าท่านทั้งหลายจะได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ “อย่ากระทำใ้ใจของท่านแข็งกระด้าง ไปเหมือนอย่างได้กระทำใ้พระองค์ทรงกริ้ว ในวันพิสูจน์ในป่า”

“...คนเหล่านั้นจะเข้าในที่พักสงบสุขของเราก็หาไม่ได้” (3:7-12) เงื่อนไขประการแรก สำหรับการรับความสงบสุขที่แท้จริงจากพระเจ้า จึงเป็นการเชื่อและปฏิบัติตามพระสัญญาของพระคริสต์

ข.หยุดพักจากงานของตน (4:10) หากจิตใจของท่าน ยังเต็มไปด้วยความห่วงกังวล กระวน กระวาย ความสงสัย ความท้อแท้ใจ และการดิ้นรนต่อสู้เพื่อเอาชนะตนเอง แสดงว่าท่านยังไม่ได้พบ ความสงบสุขที่แท้จริง เหตุที่ท่านยังไม่ได้รับ เป็นเพราะท่านดิ้นรนต่อสู้ เพื่อแสวงหาความสงบสุขโดย ตนเอง มากจนเกินไป คริสเตียนจำนวนไม่น้อย ไม่เชื่อว่าพระเจ้าสามารถประทานความสงบสุขที่ แท้จริงได้ จึงพยายามดิ้นรนแสวงหาด้วยตนเอง ในวิธีต่าง ๆ ซึ่งตนคิดว่าจะนำความพอใจและอึดใจมาสู่ ชีวิตของตน แต่เมื่อยิ่งดิ้นรนเพียงใด เขาก็ยิ่งพบความกระวนกระวายมากเพียงนั้น เราจะไม่พบความ สงบสุขหากเราไม่รู้จักมอบความไว้วางใจ ให้แก่พระเจ้า ทั้งนี้มิได้หมายความว่า เราจะไม่ทำอะไรเลย แต่หมายถึงทำโดยการเชื่อฟังไว้วางใจในพระเจ้าทุกอย่าง และโดยการทรงนำของพระองค์

ค. ให้ “อุตส่าห์เข้า” (4:11-13) คำว่า “อุตส่าห์เข้า” นี้ หมายถึงการกระตือรือร้น การกระหาย และการตัดสินใจก้าวเข้าสู่ในที่สงบสุขทันที

พระคำรัสของพระเจ้า มีฤทธิ์เดชสามารถแทงทะลุเข้าไปในส่วนลึกที่สุด ในจิตใจของท่าน ทำให้ ท่านรู้สึกถึงความอ่อนแอ ขอบกพร่อง และความต้องการด้านต่าง ๆ ทางฝ่ายวิญญาณจิต เมื่อพระคำรัส ของพระเจ้าเปิดเผยให้เราถึงความจริงต่าง ๆ เตือนให้เราระลึกถึงพระสัญญาของพระเจ้า เราก็มีหน้าที่ อยู่เพียงอย่างเดียวคือ ให้เชื่อและปฏิบัติตามพระคำรัสของพระเจ้าอย่างกระตือรือร้น

พระเยซูคริสต์ทรงเยี่ยมกว่าโมเสส และโยชูวา เพราะพระองค์ทรงสามารถนำความสงบสุขที่ แท้จริงมาสู่มนุษย์ แต่มนุษย์จำเป็นต้องสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า ต้องเชื่อฟังพระองค์ จึงจะได้รับความสงบสุข ที่พระองค์ประทานให้

บทเรียนที่ 5 เยี่ยมกว่าอาโรน

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน อีบรู 4:14-5:10

ครั้งหนึ่ง เกิดเรื่องวุ่นวายขึ้นที่อำเภอแห่งหนึ่ง ซึ่งสืบเนื่องจากนายอำเภอในท้องถิ่นนั้น ได้รับคำสั่งให้ย้ายไปปฏิบัติหน้าที่ในอำเภออื่น โดยทางราชการได้ส่งนายอำเภอคนใหม่มาแทน ประชาชนในอำเภอนั้นรักนายอำเภอคนเก่ามาก เพราะเป็นนายอำเภอที่เอาใจใส่ต่อหน้าที่ ให้ความเป็นธรรมแก่ประชาชน เป็นที่เชื่อถือไว้วางใจของประชาชนได้ ประกอบกับพวกเขาไม่รู้จักนายอำเภอคนใหม่เลย พวกเขาจึงพร้อมใจกันยื่นคำวิงวอนต่อทางราชการ ขอร้องให้ย้ายนายอำเภอคนเดิมไป เรื่องนี้เพิ่มความรุนแรงยิ่งขึ้น จนถึงกับมีการเดินขบวน และการขู่จะทำร้ายนายอำเภอคนใหม่

ในสมัยพระคัมภีร์เดิม ชาวฮิววนัศการพระเจ้า ตามที่กล่าวไว้ในพระบัญญัติทุกประการ โดยมีการฆ่าสัตว์ถวายเป็นเครื่องบูชา และมีมหาปุโรหิตเป็นผู้จัดทำพิธีให้ ชาวฮิวเคยชินต่อการนมัสการพระเจ้า โดยวิธีนี้ เป็นเวลาหลายร้อยปีมาแล้ว จึงเป็นการยากสำหรับพวกเขา ที่จะละทิ้งความเชื่อเก่า ๆ มาไว้วางใจบุคคลใหม่ซึ่งได้แก่พระเยซูคริสต์ ผู้เขียนพระธรรมฮีบรูจึงอธิบาย และเปรียบเทียบให้ชาวฮิวเห็นถึงตำแหน่งมหาปุโรหิตของพระเยซูคริสต์ ซึ่งว่าเยี่ยมกว่าตำแหน่งมหาปุโรหิตของอาโรน เพื่อชาวฮิวจะมีความมั่นใจในการเชื่อ และไว้วางใจในพระเยซูคริสต์อย่างแท้จริง

ก. ตำแหน่งปุโรหิตตามอาโรน

ความจริง ก่อนยุคของอาโรน ได้มีชาวอิสราเอลหลายคน ทำหน้าที่เป็นปุโรหิตอยู่แล้ว คนเหล่านี้ได้แก่ครอบครัวหรือหัวหน้าของตระกูลต่าง ๆ เช่น อับราฮัม อิสอัค ยาโคบ เป็นต้น หัวหน้าครอบครัวเหล่านี้ มีหน้าที่ในการถวายเครื่องบูชาต่อพระเจ้า และอธิษฐานอ้อนวอน เพื่อคนในครอบครัวของตนเอง หรือคนในตระกูลของตน ซึ่งเป็นงานและหน้าที่ของปุโรหิต (ดู โยบ 1:5, ปฐมกาล 13:18,26:25,33:20,35:1,2)

ต่อมาเมื่อถึงสมัยของโมเสส พระเจ้าทรงสั่งให้ตั้งตำแหน่งปุโรหิตขึ้น โดยเฉพาะโดยเลือกตระกูลเลวีให้ทำหน้าที่นี้ อาโรนจึงได้เป็นมหาปุโรหิตคนแรก ตามที่กล่าวไว้ในพระบัญญัติ เราจึงเรียกปุโรหิตคนต่อ ๆ มาว่า เป็นปุโรหิตตามเชื้อสายของอาโรน ชาวฮิวถือว่าตำแหน่งมหาปุโรหิตเป็นตำแหน่งสูงสุดในทางศาสนา

ฮีบรู 5:1-4 กล่าวถึงความจริงหลายประการ เกี่ยวกับการเป็นปุโรหิตดังนี้

1. บุโรหิตต้องเป็นมนุษย์ เลือจากมนุษย์ และตั้งขึ้นเพื่อมนุษย์ โดยเหตุนี้พระเยซูคริสต์จึงต้องบังเกิดเป็นมนุษย์จึงจะมีสิทธิ์เป็นมหาบุโรหิตได้ (ข้อ 2)
  2. มีหน้าที่นำเครื่องบรรณาการ และเครื่องบูชาถวาย เพื่อไถ่คนผิดคนบาป (ข้อ 2)
  3. มีใจเมตตากรุณาต่อคนเขลา และคนกระทำผิด (ข้อ 2)
  4. ต้องเป็นคนบริสุทธิ์ โดยถวายเครื่องบูชาเพื่อไถ่ความบาปของตนเองด้วย (ข้อ 3)
  5. เป็นตำแหน่งที่พระเจ้าประทานให้มนุษย์จะรับด้วยตนเองไม่ได้ (ข้อ 4)
- คริสเตียนทุกคนได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้าให้เป็นบุโรหิต (ดู 1 เปโตร 2:9)

ข. การเป็นมหาบุโรหิต ของพระเยซูคริสต์

ปัญหาที่ยากข้อหนึ่ง ในการชวนชาวยิวให้เชื่อพระเยซูคริสต์ คือ พวกเขาได้ฟังพาทย์บุโรหิต ในการถวายเครื่องบูชาและอธิษฐานอ่อนน้อมมานานแล้ว จนมีบุโรหิตในพระวิหาร เป็นชีวิตจิตใจส่วนหนึ่งของเขา ซึ่งพวกเขาจะขาดเสียมิได้พวกเขาเข้าใจว่า เมื่อเชื่อพระเยซูคริสต์แล้ว พวกเขาจะขาดมหาบุโรหิต และพวกเขาไม่เข้าใจว่า พระเยซูคริสต์จะทำหน้าที่แทนมหาบุโรหิตได้อย่างไร ผู้เขียนพระธรรมฮีบรูจึงได้อธิบาย ให้พวกเขาเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งว่า การที่พวกเขามาเชื่อพระเยซูคริสต์ พวกเขามีได้สูญเสียมหาบุโรหิตเลย แต่พวกเขาจะได้มหาบุโรหิตที่ใหญ่ยิ่งกว่าบุโรหิต ซึ่งพวกเขาเคยมีอยู่ คือ

1. *พระเยซูคริสต์ ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์* ทรงได้รับความทุกข์ลำบากต่าง ๆ ทรงถูกการทดลองทุกอย่างเหมือนเขา เราจึงมั่นใจได้ว่า เมื่อเรามาขอความช่วยเหลือจากพระองค์ พระองค์จะสามารถเข้าใจและเห็นอกเห็นใจเราได้ (4:15) บุโรหิตตามเชื้อสายของอาโรนนั้น แม้จะเป็นมนุษย์แต่ไม่สามารถเข้าใจมนุษย์ด้วยกัน ได้ดีเสมอ เช่น สมัยพระคัมภีร์เดิม มีมหาบุโรหิตคนหนึ่งชื่อเอลี พบหญิงคนหนึ่งชื่อฮันนา กำลังอธิษฐานอยู่ในพระวิหารเอลีเข้าใจว่า ฮันนาเมาสุรา เพราะนางอธิษฐานในใจ และทำปากขมุบขมิบเท่านั้นพระเยซูคริสต์ ทรงไม่เคยเข้าใจผิดเช่นนั้นพระองค์ทรงรู้ถึงความต้องการของเราทุกอย่าง ทรงรู้แม้กระทั่งความรู้สึกนึกคิดของเรา

2. *พระเยซูคริสต์ทรงปราศจากบาป* (4:15) บุโรหิตตามเชื้อสายของอาโรนแม้จะถวายเครื่องบูชาเพื่อคนอื่น แต่พวกเขาก็ต้องถวายเครื่องบูชา เพื่อตัวเองด้วยเพราะพวกเขาก็มีข้ออ่อนแอ เหมือนคนอื่น ๆ (3:2,3) การที่พระเยซูทรงปราศจากบาปทุกประการ พระเยซูคริสต์ไม่เพียงแต่สามารถไถ่บาปเท่านั้น แต่ยังสามารถช่วยเราให้มีชัยชนะความผิดบาป มีชีวิตที่สะอาดหมดจดเหมือนพระองค์

3. *พระเยซูคริสต์ ทรงมีตำแหน่งสูงกว่าอาโรน* อาโรนเป็นเพียงมหาบุโรหิตมีหน้าที่รับใช้พระเจ้าในพระวิหาร แต่พระเยซูคริสต์ ทรงมีตำแหน่งเป็นพระบุตร พระบิดาเจ้าตรัสแก่พระองค์ว่า “ท่านเป็นบุตรของเรา วันนี้เราเป็นบิดาของท่านแล้ว” (ข้อ 5)

สำหรับคนทั่วไปในปัจจุบัน คุณสมบัติสำคัญที่สุดอย่างหนึ่งที่เขาจะต้องมี หากเขาต้องการเป็นปุโรหิตของพระเจ้า คือ เขาจะต้องเป็นบุตรของพระเจ้าก่อน เมื่อเราเป็นบุตรของพระเจ้าแล้ว เราจึงจะมีสิทธิ์เป็นปุโรหิต

4. พระเยซูคริสต์ทรงเป็นปุโรหิตเป็นนิตย์ (5:6) ปุโรหิตอื่น ๆ ตามเชื้อสายของอาโรน ต่างสูญเสียชีวิตไปแล้ว พวกเขาไม่สามารถช่วยผู้ที่วางใจในเขาได้ตลอดไป แต่พระเยซูคริสต์ทรงดำรงอยู่เป็นนิตย์ทรงอธิษฐานอ้อนวอนเพื่อเราได้เสมอ พระองค์ทรงแก่เท่าเหมือนคนอื่น เราไม่ต้องกลัวว่า ตาของพระองค์จะทรงมัวไปจนมองเราไม่ถนัด หรือหูของพระองค์จะตึงจนไม่ได้ยิน หรือกำลังของพระองค์จะอ่อนเปลี้ยตามพระสังขาร จนไม่สามารถอธิษฐานอ้อนวอนเพื่อเราได้ พระเยซูทรงเป็นปุโรหิตของเราตลอดนิรันดร์ ไม่ว่าเราจะได้ทำบาปมากเพียงใด ห่างเหินจากพระองค์มากเท่าไร แต่หากเรายินดีหันกลับมาหาพระองค์ พระองค์ก็ทรงพร้อมเสมอที่จะเป็นมหาปุโรหิต ได้ความคิดบาปของเราทุกอย่าง

5. พระเยซูคริสต์ทรงอธิษฐานเพื่อเราเสมอ (5:7) โดยทั่วไป ปุโรหิตจะอธิษฐานเพื่อคนที่ไปหาเท่านั้น และคงมีปุโรหิตหลายคนนัก ที่อธิษฐานเพื่อคนอื่นด้วยใจเป็นห่วงอย่างแท้จริง แต่พระเยซูคริสต์ทรงอธิษฐานเพื่อเราเสมอ ในสมัยที่พระองค์ประทับอยู่ในโลกนี้ พระองค์ทรงอธิษฐานวิงวอนเพื่อพระองค์เอง เพื่อคนอื่นด้วย “ทรงพระกันแสงมากมายและน้ำพระเนตรไหล” เมื่อพระองค์ทรงเสด็จกลับสู่สวรรค์ ประทับในที่ที่เพียบพร้อมไปด้วยความสุขสบายทุกอย่าง พระองค์ก็ทรงไม่ลืมที่จะอธิษฐานเพื่อผู้ที่เชื่อฟังวางใจในพระองค์ (ดู โรม 8:34)

6. พระเจ้าทรงเป็นผู้ตั้งพระเยซูคริสต์ให้เป็นมหาปุโรหิต (5:10) ในตอนต้นของบทนี้กล่าวว่า “ตำแหน่งเป็นปุโรหิตนั้น ไม่มีผู้ใดรับเอาเอง เว้นแต่พระเจ้าทรงเรียก...” (5:4) หากพระเยซูคริสต์ทรงแต่งตั้งพระองค์เองขึ้นเป็นมหาปุโรหิต ชาวยิวอาจจะคลายความมั่นใจในพระองค์ได้ จะกลายเป็นปุโรหิตในลักษณะไม่ถูกต้องตามบทบัญญัติของพระเจ้า เพราะตำแหน่งนี้เราจะตั้งขึ้นเองไม่ได้ นอกจากพระเจ้าทรงตั้งให้ และพระเจ้าทรงเป็นผู้แต่งตั้งพระเยซูคริสต์ ให้เป็นมหาปุโรหิตด้วยพระองค์จึงทรงเป็นปุโรหิตที่ถูกต้องตามด้วยบทบัญญัติทุกประการ ซึ่งชาวยิวทุกคนจะต้องยอมรับและนับถือ

พระเยซูคริสต์ทรงเป็นตัวอย่างที่ดีของเรา ในการทำหน้าที่ของมหาปุโรหิต พระองค์ทรงรับสภาพของมนุษย์ ทรงปราศจากบาป ทรงอธิษฐานเพื่อเราเสมอ และทรงทำหน้าที่ของปุโรหิตอย่างแท้จริง ตามที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งไว้ เราผู้เป็นคริสเตียนได้ชื่อว่า เป็น “ปุโรหิต” ของพระเจ้า ให้เราถามตัวเองว่า เราได้ทำหน้าที่ปุโรหิตของเราอย่างครบถ้วนบริบูรณ์หรือเปล่า เรายอมทำตัวให้เข้ากับคนทั่วไปและขณะเดียวกัน เรายังรักษาความบริสุทธิ์ของเราไว้ไหม เราเป็นบุตรที่แท้จริงของพระเจ้าแล้วหรือ

ยัง เรามีใจเป็นห่วงผู้อื่น เห็นอกเห็นใจผู้อื่นที่ตกทุกข์ได้ยาก คนที่เพ่งปล้ำกระทำบาปใหม่ เรา อธิษฐานทูลขออ้อนวอนเพื่อคนอื่นด้วยน้ำตาหรือไม่

เมื่อได้ชี้แจงให้คริสเตียนได้เห็นถึงการเป็นปฏิรูปโรหิตของพระเยซูคริสต์ ซึ่งเหนือกว่าอาโรนทุก ประการแล้ว ผู้เขียนก็ให้ข้อสรุปสองประการ โดยใช้คำว่า “เหตุฉะนั้น” ขึ้นหน้า คือ

1. เหตุฉะนั้น... ให้เราทั้งหลายยึดความที่เราได้รับเชื่อนั้นไว้ให้มั่นคง (4:14) ถ้าเรารู้แน่ๆ ว่า พระ เยซูคริสต์ที่เรากราบไหว้วันมัสการนั้น ทรงสามารถเป็นที่พึ่งของเราได้ ทรงเป็นห่วงเรา ทรงอธิษฐานเพื่อ เรา ทรงพร้อมที่จะช่วยเหลือเราเสมอ และทรงเหนือกว่าทุกคน ที่เราเคยยึดเป็นที่พึ่งเราจึงควรจะยึด พระองค์เป็นสรณะของเราตลอดไปเป็นนิตย์

2. “เหตุฉะนั้นเราทั้งหลายจงมีใจกล้าเข้ามาถึงพระที่นั่งแห่งพระคุณ เพื่อเราจะได้รับพระเมตตา และจะได้พบพระคุณที่จะช่วยเรา ในวาระที่ต้องการ” (4:16) ท่านกลัวที่จะละทิ้งสิ่งที่ท่านเคยยึดถือเป็น ที่พึ่ง แล้วมาเชื่อพึ่งในพระเยซูคริสต์ใหม่ ท่านกลัวว่า หากท่านเชื่อพระเยซูคริสต์ท่านจะสูญเสียทุกอย่าง หรือกลัวว่า พระเยซูคริสต์ จะไม่สามารถช่วยท่านได้เต็มที่ใหม่ ท่านไม่ต้องกลัวเช่นนั้น ให้เราเข้ามาหา พระองค์ด้วยความเชื่อ เพื่อเราจะได้รับพระเมตตาและพระคุณ ในวาระที่ต้องการ พระองค์ทรงสามารถ เข้าใจ และทรงสามารถช่วยเราได้ในปัญหาทุกอย่าง

บทเรียนที่ 6 ผู้ละทิ้งความเชื่อเดิม

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน ฮีบรู 5:11-6:20

เมื่อกล่าวถึงผู้ละทิ้งความเชื่อเดิม เราหมายถึงคริสเตียนที่กลับใจบังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง ซึ่งครั้งหนึ่งเคยมีใจร้อนรนในการอธิษฐาน อ่านพระคัมภีร์ ไปโบสถ์ เป็นพยาน ฯลฯ แต่ต่อมาความร้อนรนและความเชื่อของเขาค่อย ๆ เสื่อมคลายลงจนละทิ้งความเชื่อที่ถูกต้องไป บางคนเปลี่ยนจากความเชื่อเดิม ไปนับถือลัทธิคำสอนอื่น ๆ บ้างละทิ้งพระเจ้าไปอย่างสิ้นเชิงก็มี ตัวอย่างเกี่ยวกับการละทิ้งความเชื่อเดิม มีอยู่ทั่วไปเกือบทุกคริสตจักรจึงเป็นเรื่องที่เราต้องสนใจศึกษา และทำความเข้าใจเป็นพิเศษ

ก. สาเหตุที่ทำให้ละทิ้งความเชื่อ

1. การไม่เจริญเติบโต (5:11-14) บางคนอาจคิดว่า สาเหตุสำคัญที่สุดที่ทำให้คริสเตียนละทิ้งความเชื่อเดิม คือ ความทุกข์ยากลำบากและการข่มเหงรังแก ความทุกข์ยากลำบาก มีส่วนทำให้คริสเตียนบางคนท้อถอยอ่อนแอไปบ้าง แต่โดยทั่วไปแล้ว ความทุกข์ยากลำบากนำผลตรงกันข้าม คือ ความเข้มแข็งมาสู่คริสเตียน ดังเช่น คริสเตียนในประเทศเกาหลี เมื่อผ่านพ้นความทุกข์ยากลำบากแล้ว ก็เกิดความร้อนรนและความเข้มแข็งขึ้น จนคริสตจักรขยายตัวรวดเร็ว อย่างไม่น่าเชื่อแต่สาเหตุสำคัญที่สุดประการหนึ่ง ที่ทำให้คริสเตียนละทิ้งความเชื่อเดิม คือความไม่เจริญเติบโตฝ่ายวิญญาณจิตของคริสเตียน หรือการอยู่ในสภาพเฉย ๆ ของคริสเตียน

การที่คริสเตียนไม่เจริญเติบโตนั้น อาจเนื่องจากเหตุหลายอย่าง แต่เหตุใหญ่ที่สุด คือ ความพึงพอใจในสภาพทางวิญญาณจิตที่เป็นอยู่ของตน คริสเตียนประเภทนี้ไม่สนใจในการศึกษาค้นคว้า เพื่อให้มีความรู้ทางพระคัมภีร์เพิ่มขึ้น ขณะที่เพิ่งกลับใจใหม่ ๆ เขามีความรู้และความเชื่อในพระเจ้ามากเพียงใด หลายปีผ่านไป เขาก็คงเป็นอย่างนั้น สิ่งที่เขาสนใจก็เป็นเพียงแค่ว่า “ประณมโอวาท” หรือคำสอนง่าย ๆ ทั่วไป ซึ่งพระคัมภีร์เรียกว่า “น้ำนม” เขาพึงพอใจแต่ “น้ำนม” นี้อย่างเดียว จนไม่สนใจอาหารแข็ง หรือคำสอนที่ต้องใช้ความคิดพิจารณา

ความเจริญเติบโตทางด้านวิญญาณจิตของคริสเตียน เกี่ยวข้องโดยตรงกับความรู้ทางด้านพระวจนะของพระเจ้า มีคริสเตียนสองประเภทในคริสตจักรทั่วไป ซึ่งบกพร่องในการศึกษาพระวจนะของพระเจ้าประเภทแรก เป็นผู้ที่เชื่อในพระคำรัสของพระเจ้า แต่ไม่เข้าใจความเชื่อของตน เขาเชื่อว่า พระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด และเขาดูรับพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเขาด้วย แต่เมื่อ

ถามถึงเหตุผลแห่งความเชื่อ และคำสอนเกี่ยวกับความรอด เขาจะตอบไม่ถูกเลย ประเภทที่สอง มีความรู้เกี่ยวกับความเชื่อของเขาบ้าง แต่รู้ตามที่เขาได้เรียนได้ฟังมาทุกอย่าง และเขาเชื่อสิ่งที่นักเทศน์สอนทุกประการ โดยตัวเขาเองไม่เคยพิจารณาไตร่ตรองถึงคำสอนนั้น ๆ ความเชื่อของคนทั้งสองประเภทนี้ เป็นความเชื่อที่ตื้น ๆ อยู่ในลักษณะที่กิน “น้ำนม” ไม่เคยเคี้ยว และย่อยด้วยตนเอง การเจริญเติบโตของเขา จึงเป็นไปอย่างเด็ก เพราะไม่เคย “ฝึกหัดความคิดของเขา จนสังเกตได้ว่าไหนคิไหนชัว” (ข้อ 14) และ “ไม่เป็นคนชำนาญในถ้อยคำแห่งความชอบธรรม” (ข้อ 13) คริสเตียนประเภทนี้นอกจากไม่เจริญเติบโตเท่าที่ควรแล้ว ยังหลงผิดได้ง่าย ๆ เมื่อมีผู้สอนผิด ๆ มายุยง เขาจะละทิ้งความเชื่อเดิมทันที

คริสเตียนจะมีชีวิตทางด้านวิญญาณจิตในสภาพเฉย ๆ ไม่ได้ ถ้าเขาไม่เจริญเติบโต เขาก็จะเสื่อมถอยลง

2. **ความคือคิง** (6:3-8) คริสเตียนทุกคนสามารถพลาดพลั้งกระทำผิดได้แต่ผู้ที่เป็นคริสเตียน กับผู้ที่ไม่เป็นคริสเตียนมีความแตกต่างกันคือ เมื่อผู้ที่ไม่เป็นคริสเตียนพลาดพลั้งกระทำผิด เขาไม่รู้สึกรู้สึกรู้สึกเป็นทุกข์กังวลใจมากจนเกินไปนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อเป็นความผิดเล็ก ๆ น้อย ๆ พวกเขาเกือบจะไม่นึกถึงความผิดเหล่านั้นเลย ส่วนคริสเตียนที่กลับใจบังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง ไม่ว่าจะทำอะไรผิดเล็กน้อยเพียงใด เขาจะรู้สึกไม่สบายใจทันที ทั้งนี้เนื่องจากเขามีชีวิตใหม่ของพระเยซูคริสต์แล้ว ยังเนื่องจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงเตือนใจเขาทันที เมื่อเขากระทำผิด

คริสเตียนที่แท้จริง ทุกคนจะไม่มีปกคตินิสัยในการทำบาป เพราะพระเยซูคริสต์ไม่พอพระทัย ที่เขายังมีชีวิตอยู่ในความมืด ผู้ที่ยังชอบกระทำชั่ว ก็เท่ากับเป็นศัตรูของพระคริสต์ ที่จริงพระองค์บนไม้กางเขน ทำให้พระองค์อับอายขายหน้าต่อธารกำนัล (ข้อ 6) คนทั้งหลายก็จะพากันดูหมิ่นเหยียดหยามพระนามของพระคริสต์ เหมือนคนจำนวนมากที่เหยียดหยามพระคริสต์ ในวันที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน พวกนั้นกล่าวคำหมิ่นประมาทว่า พระเยซูคริสต์ช่วยตนเองไม่ได้ ฉะนั้นจงอย่าให้ชีวิตคริสเตียนของเรา นำความอับอายสู่มารดาของพระเยซูคริสต์อีก

นอกจากผู้ที่คือคิงฝ่าฝืนพระทัย ของพระเยซูคริสต์จะได้ชื่อว่า เป็นผู้เนรคุณแล้วยังเปรียบเหมือนดินที่มีน้ำอุดม แดงออกเสื่อหนามขึ้นมาเป็นการตอบแทน (ข้อ 7)

อันตรายอย่างใหญ่หลวงที่สุด สำหรับผู้ที่คือคิงอยู่เสมอ แม้ได้รับการเตือนจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ครั้งแล้วครั้งเล่า คือ เขาอาจกลับกลายเป็นผู้ที่ละทิ้งพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง จนไม่มีทางที่ช่วยให้เข้าหาพระเจ้าได้อีก (4-6) เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์ เป็นผู้สุดท้ายที่ทรงเตือนในจิตใจของคริสเตียน เมื่อมนุษย์ทำผิดต่อพระเจ้า พระเยซูคริสต์ทรงเตือน และนำให้มนุษย์กลับคืนมาสู่พระบิดาเจ้า เมื่อมนุษย์ทำผิดต่อพระเยซูคริสต์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ยังทรงเตือนให้มนุษย์รู้สึกสำนึกตัว เพื่อจะกลับใจใหม่ แต่เมื่อมนุษย์กระทำผิดต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ คือคิงฝ่าฝืนคำเตือนสอนของพระองค์ ก็ไม่มีผู้ใดอีกที่อาจ

เดือนเขาได้ ชีวิตทางด้านวิญญาณจิตของเขาจะตกต่ำลงตามลำดับ จนถึงขั้นที่ละทิ้งพระเจ้านี้เป็นความหมายของคำ ซึ่งพระเยซูคริสต์ตรัสคือว่า “ผู้ใดจะกล่าวคำขจัดขวางบุตรมนุษย์ จะไปรดยกให้ผู้นั้นได้ แต่ถ้าผู้ใดกล่าวขจัดขวางพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะทรงไปรดยกให้ผู้นั้นไม่ได้ ทั้งโลกนี้และโลกหน้า” (มัทธิว 12:31,32)

3. การสงสัยพระสัญญา (6:10-20) คริสเตียนอีกพวกหนึ่งอาจเป็นคริสเตียนที่ร้อนรนมาก่อน เคยขะมักเขม้นในการรับใช้พระเจ้า เป็นพยาน แจกใบปลิว และช่วยเหลืองานของคริสตจักรหลายอย่างด้วยความหวังว่า จะได้รับผลดีตอบแทน แต่บางครั้งดูเหมือนว่าเขาไม่สมหวังในสิ่งใดเลย คริสตจักรที่เขาช่วยเหลืออยู่ แทนที่จะพอใจเขาอาจกลับเข้าใจเขาผิดได้ หรือบางครั้งขณะที่เขาทำงานของพระเจ้าอย่างขะมักเขม้น การประพฤติของบางคนในคริสตจักรทำให้เขาสะอึกสั่นลง นอกจากนั้นเขาอาจหวังรับพระพรของพระเจ้าหลายอย่าง แต่รู้สึกว่าพระเจ้ามิได้ทรงอวยพรแก่เขาเท่าที่ควรเลย เมื่อความตั้งใจดี นำความผิดหวังมาสู่เขา เขาอาจท้อถอยทีละเล็กละน้อย จนละทิ้งความเชื่อเดิมไป

เมื่อพบสาเหตุต่าง ๆ ที่ทำให้คริสเตียนบางคนละทิ้งความเชื่อของเขา เราก็สามารถหาทางป้องกันและแก้ไขได้

ข. การป้องกันแก้ไข

“ให้เราก้าวหน้าไปถึงความบริบูรณ์” (6:1) สิ่งมีชีวิตทุกอย่างย่อมเจริญเติบโต หากไม่เจริญเติบโตตามกาลเวลาที่ควร ย่อมแสดงว่ามีสิ่งผิดปกติเกิดขึ้น คริสเตียนที่ไม่เจริญเติบโต เป็นคริสเตียนที่ผิดปกติซึ่งหมิ่นเหม่ต่อการละทิ้งความเชื่ออย่างยิ่ง

วิธีที่จะช่วยให้คริสเตียนเจริญเติบโตคือให้ “ละประณมโอวาทของพระคริสต์ไว้” ทั้งนี้ผู้เขียนหมายถึงผู้ที่กลับใจบังเกิดใหม่อย่างแท้จริง และได้รับคำสอนเกี่ยวกับรากฐานแห่งความเชื่อแล้ว คนเหล่านี้จำเป็นต้องเจริญเติบโตขึ้น ไม่ใช่พึ่งพอกแต่การวางรากฐานและยุติเพียงเท่านั้น หรือวางรากฐานแล้ววางอีก ประดุจคนที่ก่อสร้างตึก หาช่างก่อสร้าง วางแต่ราก แต่ไม่สร้างตึกขึ้นมา รากที่วางไว้จะไร้ประโยชน์ การกลับใจบังเกิดใหม่เป็นเพียงการเริ่มต้นชีวิตคริสเตียน เมื่อเป็นคริสเตียนแล้ว เราจะต้องเจริญเติบโตจากที่นั่นต่อไป โดยรับประทานอาหารอ่อนซึ่งได้แก่ “น้ำนม” หรือคำสอนเบื้องต้นทางวิญญาณจิต และอาหารแข็งได้แก่คำสอนที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น ซึ่งต้องอาศัยความคิดพิจารณาของแต่ละคน คริสเตียนที่ขี้เกียจข่อมไม่สามารถเจริญเติบโตได้

2. เชื้อฟังกำเตือนสอน (6:9) ในข้อที่ 4-8 ผู้เขียนกล่าวถึงอันตรายของคริสเตียนบางคนที่ดำรงชีวิตเป็นปฏิปักษ์ต่อพระเยซูคริสต์ จน “เกือบจะถึงที่แข่งสาปแล้ว ตอนที่สุดก็จะถูกเผาไฟเสีย” ขณะเดียวกันผู้เขียนก็เชื่อว่าคงไม่มีคริสเตียนชาวฮีบรูคนใดที่กระทำตนเช่นนั้น ที่กล่าวมานั้น เป็นเพียง

การเตือนสติ คริสเตียนบางคน ซึ่งกำลังทอดย่อนแอในความเชื่อ คริสเตียนเหล่านี้ควรสำนึกตัวกลับใจรับใหม่ หากเขายังคงดำเนินอยู่ในทางนั้นต่อไป เขาจะพบอันตรายอย่างใหญ่หลวงซึ่งรออยู่ข้างหน้า

3. *ให้มีความหวังใจในพระเยซูคริสต์เสมอ* (6:10-20) พระธรรมตอนนี้ได้กล่าวถึงเหตุผลหลายอย่าง ที่เราไม่ต้องสงสัยในพระสัญญาของพระเจ้า คือ

หนึ่ง “เพราะว่า พระเจ้าไม่ใช่อธรรมที่จะทรงลืมการงานของท่าน และความรักที่ท่านได้สำแดงต่อพระนามของพระองค์” (6:10)

สอง พระองค์ทรงทำตามสัญญาที่ให้ไว้กับอับราฮัมฉันใด พระองค์จะทรงทำตามสัญญาที่ให้ไว้กับเราฉันนั้น (13-15)

สาม พระเจ้าตรัสเสมอไม่ได้ (16-18)

โดยเหตุนี้ คริสเตียนทุกคนจึงต้อง “*สำแดงความอดสำห...จนถึงที่สุดปลาย*” ให้เอาเยี่ยงอย่างของคนที่อาศัยความเชื่อและความเพียร” (ข้อ 11,12) และให้เรามอบความหวังใจนั้นในองค์พระเยซูคริสต์ตลอดไปเป็นนิรันดร์ รับการหนุนใจจากพระองค์ เพื่อเราจะสามารถดำเนินชีวิตคริสเตียนของเราจนถึงหลักชัย

บทเรียนที่ 7 มหาปุโรหิตที่ดำรงอยู่เป็นนิตย์

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน อีบรู 7:1-28

มีสิ่งที่น่าสนใจมากอย่างหนึ่ง เกี่ยวกับผู้ถือลัทธิ ศาสนาต่าง ๆ คือ คนเหล่านั้นมักไม่ถือลัทธิหรือศาสนาของตนเพียงอย่างเดียว แต่มักจะนำลัทธิหรือศาสนาอื่น ๆ เข้ามาปะปนกับศาสนา ที่เขาถือเป็นประจำด้วย เช่น บางคนนอกจากมีศาสนาประจำของตนแล้ว ยังไหว้เจ้า บูชาผี และปฏิบัติตนตามหลักทางไสยศาสตร์หลายอย่าง มีคนไม่มากนักนับถือศาสนาแท้ ๆ เพียงอย่างเดียว ที่เป็นเช่นนี้ คงเนื่องจากศาสนาที่เขานับถือนั้น ไม่สามารถสนองความต้องการของเขาทุกอย่างได้อย่างแท้จริง เขาจึงต้องหาทางออกโดยวิธีอื่น ความจริงเกี่ยวกับเรื่องนี้ ทำให้เรารู้ว่า มนุษย์ไม่เพียงแต่ต้องการศาสนาเท่านั้น แต่ต้องการผู้ที่สามารถช่วยเขาได้อย่างแท้จริง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในยุคที่เต็มไปด้วยความสับสนวุ่นวาย มนุษย์ต้องการที่พึ่งพิงทั้งกายและใจมากที่สุด

การเป็นคริสเตียน ไม่ใช่การนับถือศาสนาแต่อย่างเดียว แต่เป็นการไว้วางใจในบุคคลซึ่งสามารถสนองความต้องการทุกอย่างของเราได้ ทำให้เรามีที่พึ่งพิงที่ถาวรไม่ต้องเปลี่ยนจากการกราบไหว้บูชา ลัทธิอย่างหนึ่ง ไปสู่ลัทธิอีกอย่างหนึ่ง ข้อพระธรรมในบทเรียนนี้ เปรียบเทียบให้เราเห็นถึงลัทธิคำสอนเก่า ๆ ซึ่งไม่สามารถสนองความต้องการที่แท้จริง ของมนุษย์ได้กับการเชื่อ พึ่งวางใจในองค์พระเยซูคริสต์ ซึ่งสามารถนำความอิมเม็บบิล และเป็นที่พึ่งพิงของเราอย่างแท้จริง

ก. พระเยซูคริสต์ทรงเป็นมหาปุโรหิต ที่มีตำแหน่งสูงกว่าปุโรหิตของศาสนายิว (7:1-10)

ในศาสนายิว ปุโรหิตนับว่าเป็นหัวใจสำคัญของผู้ที่เชื่อศาสนายิว เพราะพวกเขาต้องอาศัยปุโรหิตในการถวายเครื่องบูชาและติดต่อกับพระเจ้า ปุโรหิต จึงมีบทบาทสำคัญยิ่งในชีวิตประจำวันของชาวยิว ซึ่งพวกเขาจะขาดเสียไม่ได้ และพวกเขาพิถีพิถันในการเลือกปุโรหิตด้วย ผู้ที่จะเป็นปุโรหิตได้จะต้องเป็นคนในตระกูลเลวี ดังที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ ผู้ที่กำเนิดจากตระกูลอื่น จึงไม่มีสิทธิ์ที่จะเป็นปุโรหิตได้

เนื่องจากปุโรหิตมีความสำคัญต่อชนชาติยิวมาก เมื่อเหล่าสาวุศิษย์ของพระเยซูคริสต์สอนว่า พวกเขาไม่จำเป็นที่จะต้องมิปุโรหิตที่เป็นมนุษย์จากตระกูลเลวีต่อไป เพราะพระเยซูคริสต์ เป็นมหาปุโรหิตของเราแล้ว ชนชาติยิวจึงไม่ยอมเชื่อง่าย ๆ โดยสงสัยว่า พระเยซูคริสต์เป็นมหาปุโรหิตได้อย่างไร เมื่อพระองค์กำเนิดจากตระกูลยูดา มิใช่ตระกูลเลวี คุณกฤษฎาไทยที่กล่าวว่า ผู้ที่มีสัญชาติ

ไทยเท่านั้น ที่มีสิทธิรับราชการได้ เมื่อคนที่ถือสัญชาติอื่นอ้างตนว่า เป็นข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ จึงเป็นสิ่งที่น่าสงสัย

เพื่อจะอธิบายให้ชนชาติยิวหายข้องใจผู้เขียนพระธรรมฮีบรู จึงยกเรื่องของเมลคีเซเดค ซึ่งเป็นเรื่องราวในพระธรรมปฐมกาลเป็นข้ออ้าง เมลคีเซเดคมีลักษณะหลายอย่างที่คล้ายพระเยซูคริสต์ คือ

1. เมลคีเซเดค เป็นทั้งกษัตริย์ และปุโรหิต (ปฐมกาล 14:18 ฮีบรู 7:1) พระเยซูคริสต์ทรงเป็นกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย และขณะเดียวกันทรงเป็นมหาปุโรหิต

2. ชื่อของเมลคีเซเดค มีความหมายว่า กษัตริย์แห่งความชอบธรรม และชื่อเมืองซาเลมที่ท่านปกครอง มีความหมายว่า “สันติสุข” (7:2) พระเยซูคริสต์ทรงเป็นทั้งกษัตริย์แห่งความชอบธรรม และราชาแห่งสันติสุข

3. เมลคีเซเดค ดำรงตำแหน่งเป็นปุโรหิตชั่วกัปชั่วกัลป์ (7:3) ข้อความในข้อ 3 มิได้หมายความว่า เมลคีเซเดคไม่มีบิดามารดา ไม่มีวันเกิดและวันตาย แต่หมายความว่า พระคริสตธรรมคัมภีร์ไม่ได้บันทึกวันเกิดและวันตายของท่าน ตำแหน่งปุโรหิตของท่าน จึงประจักษ์ว่าไม่มีที่สิ้นสุดพระคริสต์ทรงเป็นปุโรหิตที่ยั่งยืนเป็นนิรันดร์

สิ่งที่น่าสนใจที่สุด คือ เมลคีเซเดคไม่ได้เกิดในตระกูลเลวี และไม่ใช่นักบวชอิสราเอลเสียด้วยซ้ำ อับราฮัม ไม่น่าจะยกย่องนับถือท่านในฐานะของปุโรหิต โดยมอบสืบลดจากของที่มาได้ แก่เมลคีเซเดคเหมือนดังที่ชนชาติอิสราเอลตระกูลต่าง ๆ ต้องมอบสืบลดให้แก่ตระกูลเลวี ซึ่งเป็นปุโรหิตของเขา ยิ่งกว่านั้น เมลคีเซเดคยังอวยพรให้แก่อับราฮัม และพระธรรมฮีบรูบอกไว้ว่า “แท้จริงเถียงไม่ได้ คือผู้น้อยต้องรับพระพรจากผู้ใหญ่” (ข้อ 7) หมายความว่า เมลคีเซเดคมีตำแหน่งสูงกว่าอับราฮัม พวกเขาไปซึ่งมาจากตระกูลเลวี จึงมีตำแหน่งต่ำกว่าเมลคีเซเดค เพราะตระกูลของเลวีเป็นเชื้อสายของอับราฮัม ตัวอย่างเช่น นาย ก. เป็นที่เคารพนับถือของนาย ข.มาก นาย ค. เป็นบุตรของนาย ข นาย ค. จึงต้องเคารพนับถือ นาย ก. ด้วย

ฮีบรู 6:20 กล่าวว่า พระเยซูผู้ทรงเป็นมหาปุโรหิตเป็นนิรันดร์ ตามอย่างเมลคีเซเดค นอกจากไปถึงคุณสมบัติต่าง ๆ ของพระเยซูคริสต์ ที่เหมือนกับเมลคีเซเดคแล้ว ยังเป็นการเน้นให้ชาวฮีบรูยอมรับความจริงว่า เมื่ออับราฮัมซึ่งเป็น บิดาแห่งความเชื่อ ยอมรับเมลคีเซเดคซึ่งเป็นคนต่างชาติในฐานะปุโรหิตจะเป็นการแปลกอะไร ที่พวกเขาจะยอมรับพระเยซูคริสต์จากตระกูลยูดา เป็นมหาปุโรหิตของพวกเขา

บางครั้ง “ชาตินิยม” หรือ “พรรคนิยม” หรือ “พวกนิยม” เป็นอุปสรรคต่อการแสวงหาความจริงมาก พวก “นิยม” เหล่านี้ มักปิดตาและใจของตัวเอง โดยไม่ยอมรับฟัง และพิจารณาความจริงอื่น ๆ ทั้ง ๆ ที่รู้ว่า สิ่งที่ตนมีอยู่นั้น ไม่สามารถสนองความต้องการของตนได้อย่างแท้จริงดังเช่น คนถือลัทธิ คำ

สอนต่าง ๆ ที่ไม่ยอมรับฟัง และพิจารณาไตร่ตรองความจริงเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ ถ้าหากเขาพิจารณาอย่างถี่ถ้วนแล้ว จะเห็นได้ว่า แท้จริงการเชื่อพระเยซูคริสต์ มิได้เป็นการรับเชื่อศาสนาของคนต่างชาติเลย และพระเยซูคริสต์ยังทรงสามารถประทานพระพรต่าง ๆ ซึ่งเราหาไม่ได้จากลัทธิคำสอนอื่น ๆ ด้วย

ข. พระเยซูคริสต์ทรงเป็นมหาปุโรหิตที่ตั้งขึ้นโดยฤทธิ์เดชแห่งชีวิตซึ่งไม่มีผู้ใดทำลายได้ (7:11-22)

ที่กล่าวมาในข้อ ก. นั้น ไม่ได้หมายความว่า ชนชาติยิวจะนับถือใครเป็นปุโรหิตก็ได้ แต่หมายความว่า ให้นับถือมหาปุโรหิตคนใหม่ที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งขึ้นเอง ในพระธรรมฮีบรูบทที่ 5 กล่าวว่า พระเยซูคริสต์ มิได้ทรงแต่งตั้งพระองค์เองขึ้นเป็นปุโรหิต แต่พระบิดาเจ้าทรงเป็นผู้แต่งตั้งให้พระองค์เป็นปุโรหิต ตามอย่างเมลคีเซเดค (5:5-6) ฉะนั้น แม้พระเยซูคริสต์มาจากตระกูลอื่น พระองค์ก็มีสิทธิในการเป็นปุโรหิตทุกประการ ตามอย่างเมลคีเซเดค (ดู 11-14)

เหตุที่พระเจ้าทรงยกตำแหน่งปุโรหิตตามพระบัญญัติเดิม เพราะว่า “พระราชบัญญัตินั้นไม่ได้ทำอะไรให้ถึงความสำเร็จ” (ข้อ 18) ทั้งนี้ เป็นเพราะพระบัญญัติเพียงแต่ชี้ให้เห็นความบกพร่องของมนุษย์ พิธีต่าง ๆ ที่ปุโรหิตประกอบ ก็เป็นเพียงเครื่องหมายเล็งถึงพระมหาปุโรหิต ที่จะเสด็จมาได้แก่องค์พระเยซูคริสต์ พิธีเหล่านี้ สามารถนำความชอบธรรมมาสู่ได้เพียงชั่วคราว แต่ไม่สามารถนำความชอบธรรมที่ถาวร หรือความบริบูรณ์มาสู่มนุษย์ พิธีและพระบัญญัตินี้ขาดฤทธิ์อำนาจดังที่พระเยซูคริสต์มี เมื่อผู้มีอำนาจซึ่งสามารถนำความบริบูรณ์เสด็จมา มนุษย์จึงไม่ต้องกลับไปพึ่งพาอาศัย พระบัญญัติและปุโรหิตซึ่งเป็นมนุษย์อีก โดยมหาปุโรหิตคนใหม่นี้ มนุษย์ก็สามารถเข้าใกล้พระเจ้าได้อย่างแท้จริง (19)

นอกจากนั้น เมื่อพระบิดาเจ้าทรงแต่งตั้งให้พระเยซูเป็นมหาปุโรหิต พระองค์มิได้เพียงแต่ทรงแต่งตั้ง โดยถ้อยคำธรรมดาตามที่แต่งตั้งปุโรหิต ตามเชื้อสายของอาโรนแต่พระองค์ทรงแต่งตั้งด้วยคำปฏิญาณ (7:20-22) ซึ่งเป็นการเน้นถึงพระทัยอันแน่วแน่ของพระบิดาเจ้า ที่ทรงแต่งตั้งให้พระเยซูคริสต์เป็นมหาปุโรหิต เมื่อพระเจ้าทรงเน้นเช่นนี้ จึงสมควรอย่างยิ่งที่เราทุกคนจะต้องเข้ามายังมหาปุโรหิต ที่พระเจ้าทรงตั้งขึ้นเอง ได้แก่พระเยซูคริสต์ ไม่ใช่ไปหาปุโรหิตซึ่งมนุษย์แต่งตั้งขึ้น ตามลัทธินิยมบางอย่างที่เราเห็นอยู่ในปัจจุบัน

ค. พระเยซูคริสต์ทรงดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ (7:23-25)

ปุโรหิตตามเชื้อสายของอาโรน มีอุปสรรคที่ทำให้พวกเขา ไม่สามารถดำรงตำแหน่งปุโรหิตตลอดไปได้ คือ พวกเขาทุกคนจะต้องถึงแก่กรรม ปุโรหิตทั่วไปอาจมีนิสัยและความเอาใจใส่ในหน้าที่แตกต่างกัน ปุโรหิตบางคนตั้งอยู่ในความสัจย์ซื่อ และชอบธรรมอย่างแท้จริง เราอยากจะให้ปุโรหิต

เช่นนั้น มีชีวิตยืนยาวต่อไปเพื่อจะเป็นที่พึ่งของเราต่อไป แต่ปุโรหิตที่เป็นมนุษย์ยอมถึงวันสิ้นสุด เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงปุโรหิตเช่นนี้ บางครั้งทำให้จิตใจของผู้ที่พึ่งพาอาศัยปุโรหิต ปรวนแปรไปด้วย พระเยซูคริสต์ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์ “ตำแหน่งปุโรหิตของพระองค์จึงไม่แปรปรวน” (2:4) เราจึงไม่ต้องห่วงกังวลว่า เราจะสูญเสียมหาปุโรหิตที่ประเสริฐสุดของเราไป ไม่ว่าเรากำลังนอนหรือหลับอยู่ หรือตื่นนอน หรือขณะกำลังทำงาน เรามั่นใจได้เสมอว่า พระมหาปุโรหิตของเรา ทรงทำหน้าที่ของพระองค์เพื่อเราอยู่ตลอดเวลา โดยไม่มีอะไรขัดกั้น (ข้อ 25)

ง. พระเยซูคริสต์ทรงเป็นมหาปุโรหิตที่เหมาะสมแก่เรา (26-28)

เมื่อเรานึกถึง ผู้ที่จะทำหน้าที่เป็นคนกลางระหว่างเรากับพระเจ้า หรือผู้ที่เราสามารถนับถือได้ว่าเป็นคนของพระเจ้า เรามักคำนึงถึงความบริสุทธิ์ของผู้นั้น เพราะถ้าผู้นั้นเองไม่สามารถรักษาความบริสุทธิ์ได้อย่างแท้จริง ผู้นั้นย่อมจะช่วยให้คนอื่นเป็นคนบริสุทธิ์ไม่ได้

ปุโรหิตของศาสนายิว ไม่ได้เป็นผู้บริสุทธิ์ครบถ้วน เพราะพวกเขามีจุดอ่อนหลายอย่าง ต้องถวายเครื่องบูชาเพื่อความผิดบาปของตนเองทุกวัน แต่พระเยซูคริสต์ทรงเป็น “ผู้บริสุทธิ์ ปราศจากอูบาส ไม่มีมลทิน ต่างจากคนบาปทั้งปวง และถูกตั้งไว้ให้สูงกว่าฟ้าสวรรค์” (ข้อ 26) ด้วยเหตุนี้พระองค์ จึงเหมาะสมที่จะมาเป็นมหาปุโรหิตของเรา และเป็นผู้ที่เราสามารถเคารพนับถืออย่างแท้จริงได้

“ที่พึ่ง” อื่น ๆ อาจสามารถช่วยเราได้บ้าง แต่อยู่ในวงจำกัด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อนึกถึงผู้ที่จะสามารถชำระเราให้สะอาดหมดจดจากความผิดบาป และเป็นผู้ที่ช่วยให้รอดพ้นจากอำนาจ ของความบาปตลอดไปเป็นนิรันดร์แล้ว เราไม่สามารถแสวงหาจากที่ใดเลย นอกจากองค์พระเยซูคริสต์ผู้ทรงไว้ซึ่งความบริสุทธิ์ ครบถ้วน และดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ จึงให้เราที่มีความภูมิใจในพระองค์ตลอดไปเป็นนิรันดร์

บทเรียนที่ 8 พระสัญญาใหม่

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน อีบรู 8:1-9:10

พระธรรมอีบรูตั้งแต่บทที่ 1-7 ที่เราได้เรียนมาแล้วนั้น กล่าวถึงตำแหน่งมหาปุโรหิตของพระเยซูคริสต์ ซึ่งทรงเยี่ยงกว่า ทูตสวรรค์ โมเสส โยชูวา อาโรน ตั้งแต่บทที่ 8-10:18 กล่าวถึงการปฏิบัติหน้าที่ของพระเยซูคริสต์ ในฐานะมหาปุโรหิต ซึ่งเยี่ยงกว่าปุโรหิตทั่วไป เพราะปุโรหิตที่ตั้งขึ้นตามพระสัญญาใหม่ เยี่ยงกว่าปุโรหิตที่ตั้งขึ้นตามพระสัญญาเก่า

ก. ประโยชน์ของพระสัญญาใหม่ (8:1-6)

เมื่อนักวิศวกรจะสร้างตึกใหญ่ เช่น โรงแรม หรืออาคารหลาย ๆ ชั้น นักวิศวกรมักจะสร้างหุ่นจำลองของอาคารที่จะสร้าง เพื่อให้ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับอาคาร เห็นภาพของอาคารที่จะสร้างในอนาคต ความประสงค์ในการสร้างหุ่นจำลองนี้ มิใช่สร้างเพื่อให้เป็นที่ย้ายหรือที่ทำงาน แต่สร้างไว้เพียงชั่วคราว เมื่อสร้างอาคารที่แท้จริงเสร็จเรียบร้อยแล้ว หุ่นจำลองนั้น ก็จะไม่ค่อยมีความหมายแล้ว

เมื่อพระเจ้าทรงเรียกโมเสสให้ขึ้นไปบนภูเขาซีนาย พระองค์ไม่เพียงแต่ประทานพระบัญญัติให้แก่โมเสส พระองค์ประทานแบบการสร้างพลับพลา ตลอดจนวิธีต่าง ๆ ซึ่งจะต้องใช้ในการประกอบภายในพลับพลาให้แก่โมเสสด้วย พลับพลา เครื่องประดับในพลับพลา ตลอดจนพิธีต่าง ๆ ในพลับพลา เป็นสิ่งที่จำเป็นและสำคัญยิ่ง สำหรับชนชาติอิสราเอลทุกคน แต่พระเจ้ามิได้ทรงมีพระทัยจะให้ชนชาติอิสราเอล ยึดถือพิธีต่าง ๆ และพลับพลาเหล่านั้นตลอดไป พระธรรมอีบรูสอนว่า ปุโรหิตที่ปฏิบัติหน้าที่ในพลับพลา หรือในพระวิหารเหล่านั้น “ปฏิบัติตามแบบและเงาแห่งสิ่งเหล่านั้นที่อยู่ในสวรรค์” (8:5) พิธีของปุโรหิตนี้ เปรียบประดุจหุ่นจำลองอาคารตึก เมื่อพระเยซูคริสต์ทรงรับหน้าที่เป็นมหาปุโรหิตแล้ว การปฏิบัติของปุโรหิตที่ผ่านมา จึงหมดความจำเป็นไป

การปฏิบัติหน้าที่ของปุโรหิต จึงเป็นเพียง “เงา” แห่งของจริงนั้น กระทำในพลับพลาที่มนุษย์สร้างขึ้นเอง แต่พระมหาปุโรหิตที่แท้จริง ปฏิบัติหน้าที่อยู่ในสวรรค์ ณ สถานที่ใกล้ชิดที่สุดกับพระเจ้า คือ “เบื้องขวาพระที่นั่ง แห่งผู้ทรงเดชานุภาพ” (8:1) เป็นสถานที่อันบริสุทธิ์เป็นพลับพลาอันแท้จริง ที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นเอง ขณะนี้ พระเยซูคริสต์ทรงทำหน้าที่มหาปุโรหิต ให้พลับพลาที่แท้จริงในเมืองสวรรค์นั้น เช่นเดียวกับที่พวกปุโรหิตทำหน้าที่ของตนในพลับพลา หรือในวิหารในสมัยก่อน ต่างกันอยู่ที่ว่า การเป็นมหาปุโรหิตของพระเยซูคริสต์ เยี่ยงกว่าการเป็นมหาปุโรหิต ที่ตั้งขึ้นตามพระสัญญาใหม่ ช่วยให้เราเข้าใจถึงหน้าที่ของมหาปุโรหิตแห่งพระสัญญาใหม่

บางคนเคยคิดว่า เมื่อเรามีพระคริสตธรรมใหม่แล้ว เราไม่จำเป็นต้องศึกษาพระคัมภีร์เดิมอีกต่อไป เรื่องมหาปุโรหิตนี้คงจะเป็นคำอธิบายในตัว ที่ช่วยให้เราเข้าใจถึงความสำคัญของพระคัมภีร์เดิม

ข. ข้อบกพร่อง ของพระสัญญาไมตรีเดิม

พระสัญญาไมตรีเดิม แม้จะมีความจำเป็นและความสำคัญต่อมนุษย์ แต่ก็มีจุดอ่อนอยู่หลายประการคือ

1. เป็นพระสัญญาไมตรี ที่มีเงื่อนไข (8:7-9) พระเจ้าทรงให้พระสัญญากับคนในสมัยก่อนว่า ถ้าพวกเขาประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ ประพฤติตนอยู่ในทางชอบธรรม พระองค์ก็จะทรงอวยพรพวกเขา แต่ถ้าพวกเขาไม่ตั้งมั่นอยู่ในคำสัญญาไมตรี พระเจ้าก็จะทรงละพวกเขาไว้ คำสัญญาไมตรีในสมัยก่อน จึงขึ้นอยู่กับความประพฤติของมนุษย์ ซึ่งสร้างความลำบากใจ ให้แก่มนุษย์เป็นอย่างมาก เพราะไม่มีมนุษย์ผู้ใดที่ครบถ้วน ต่างมีข้อบกพร่องและจุดอ่อนแอดต่าง ๆ ถ้าจะพิจารณาตามประพฤติกของมนุษย์แล้ว ไม่มีใครเหมาะสมที่จะได้รับพระพรจากพระเจ้าเลย

ลัทธิ คำสอน และศาสนาทั่วไป ยึดถือหลักประการเดียวกันนี้ คือ การอาศัยการประพฤติของมนุษย์เป็นหลักใหญ่ ในการนำไปสู่ทางรอดพ้น จึงทำให้มนุษย์ส่วนมากพากันหมดหวังในการรอดพ้นบาปของตนเอง

พระสัญญาไมตรีใหม่ พระเจ้าทรงกระทำสัญญากับเรา โดยผ่านทางพระเยซูคริสต์ หมายความว่า การที่พระเจ้าจะมีสัมพันธ์ไมตรีกับเรา คือจะอวยพระพรแก่เราหรือไม่ นั่น มิได้ขึ้นอยู่กับความดีของมนุษย์เป็นส่วนใหญ่ แต่ขึ้นอยู่กับความชอบธรรม และความดีของพระเยซูคริสต์ เมื่อมนุษย์ต้อนรับพระเยซูคริสต์ เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด พระเจ้าจะไม่มองดูตัวเราเองเท่านั้น แต่มองดูเราโดยผ่านพระเยซูคริสต์ เราจึงนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมตามสายพระเนตรพระเจ้า ประคองมองสิ่งรอบข้างโดยผ่านกระจกสี เราจะมองเห็นสิ่งเหล่านี้ตามสีกระจก

2. ไม่สามารถทำให้มนุษย์ถึงที่สำเร็จได้ (9:1-10) พระธรรมตอนนี้ได้กล่าวถึงรูปร่างลักษณะ และเครื่องประดับต่าง ๆ ของพลับพลา ซึ่งเป็นที่สถิตการบูชาพระเจ้า หากเราศึกษาเรื่องของพลับพลานี้ ให้ถี่ถ้วนจะเห็นว่า ลักษณะและเครื่องตกแต่งทุกอย่างในพลับพลา มีความหมายที่ลึกซึ้งถึงทางแห่งความรอดของพระเยซูคริสต์ เช่น ตะเกียง เล็งถึงพระกิตติคุณซึ่งเป็นความสว่างทางด้านวิญญาณจิตของโลก โตะเล็งถึงความรอดที่พระเยซูคริสต์ ทรงจัดเตรียมไว้ให้เราอย่างพร้อมเพียงแล้ว ขนมนึ่งเล็งถึงพระคริสต์ หรือพระวาระของพระเจ้า พระเยซูคริสต์ตรัสว่าพระองค์เป็นทิพย์อาหารแห่งชีวิต เครื่องหอมเล็งถึงการอธิษฐาน ฯลฯ นอกจากนั้น การแบ่งเป็นชั้น ๆ ของพลับพลา คือ ชั้นนอก ซึ่งเป็นที่ชุมนุมของผู้ที่จะมาถวายเครื่องบูชาชั้นใน ซึ่งเป็นที่กระทำพิธีต่าง ๆ และชั้นในสุด ซึ่งเป็นชั้นที่บริสุทธิ์ที่สุดยังเป็นภาพเล็งถึงการเข้าสู่พระเจ้าตามลำดับขั้น

ผู้เขียนพระธรรมฮีบรู ไม่อยากจะพรรณาส่งเหล่านี้ ให้ละเอียดยัก (9:5) เพราะตัวพลับพลา เครื่องประดับตลอดจนพิธีต่าง ๆ เป็นเพียง “เงา” หรือ แบบซึ่งเล็งถึง “ของจริง” ในอนาคต สิ่งเหล่านี้สามารถช่วยเหลือทางการประพาศของมนุษย์ได้บ้าง แต่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงชีวิต และจิตใจของมนุษย์ได้และไม่สามารถให้เข้าไปสู่ที่บริสุทธิ์ที่สุดของพระเจ้าด้วย (9:8,9)

เมื่อพระเยซูคริสต์เสด็จมา พระองค์ไม่เพียงแต่ทรงช่วยเหลือมนุษย์ทางการประพาศ แต่ทรงเปลี่ยนแปลงชีวิตและจิตใจของมนุษย์ และยังได้ทำให้มนุษย์สามารถไปถึงที่บริสุทธิ์ที่สุดของพระเจ้าได้

3. *ไม่ยั้งยืนถาวร* (8:13) พระสัญญาไมตรีใหม่ ซึ่งพระเจ้าทรงให้เราโดยพระเยซูคริสต์นั้น เป็นการประกาศในตัวว่าเมื่อมีของใหม่ที่ดีครบถ้วนขึ้นมา ของเก่าก็ล้าสมัยใหม่ เมื่อเป็นเช่นนี้ เราจึงไม่จำเป็นต้องกลับไปยึดของเก่า ซึ่งยังมีข้อขาดตกบกพร่องมากมายอีก

ค. ข้อดีเด่นของพระสัญญาไมตรีใหม่

1. *ให้เราจิตใจใหม่* (8:10) ในพันธสัญญาเดิม พระเจ้าตรัสในทำนองที่ว่า “เจ้าจงจำไว้...เจ้าจงทำนี้ ...เจ้าจงรักษำบัญญัติ” และมนุษย์ได้พิสูจน์ตัวเองแล้วว่า ไม่สามารถปฏิบัติตามบัญญัติของพระเจ้าได้ พวกเขาว่าสิ่งใดดี แต่ไม่สามารถปฏิบัติตามสิ่งที่ดีที่ตนรู้

ในพันธสัญญาใหม่ พระเจ้ามิได้ตรัสว่า “เจ้าจงจำไว้...จงปฏิบัติ...” แต่ตรัสว่า “เราจะเอาบัญญัติของเราใส่ไว้ในจิตใจของเขาและจะจารึกไว้ที่หัวใจของเขา” เราไม่สามารถจำพระบัญญัติและปฏิบัติตามพระบัญญัติได้ จนกว่าพระเจ้าเองจะจารึกบัญญัตินั้น ไว้ในจิตใจของเรานั้นหมายถึงการที่พระเจ้าทรงประทานพระเยซูคริสต์ให้อยู่ในจิตใจของเรา เมื่อพระเยซูคริสต์ทรงประทับอยู่ในใจ เราจึงจะสามารถปฏิบัติตามพระบัญญัติได้ทุกข้อ

2. *ทำให้เราเป็นคนของพระเจ้า* (8:10) มีบางคนสอนว่า ศาสนาทุกอย่างต่างมีเป้าหมายเหมือนกัน คือนำเราไปสู่สันติสุขต่างกันอยู่ที่วิธีการ หรือหลักการบางอย่างเท่านั้น พระคริสตธรรมคัมภีร์มิได้สอนเช่นนั้น พระเยซูคริสต์สอนว่า มีทางเดียวเท่านั้นที่จะไปถึงเมืองสวรรค์ได้ คือทางของพระองค์ และผู้ที่เป็นบุตรของพระเจ้าเท่านั้น จึงมีสิทธิ์เข้าไปในเมืองสวรรค์ได้

การเป็นบุตรของพระเจ้า มิใช่เป็นสิ่งที่เราทำได้เอง พระเจ้าทรงต้อนรับเราเองทุกคนที่จะเข้าไปอยู่ในพระราชวังได้ ต้องเป็นราชบุตร หรือคนของพระเจ้าแผ่นดินอย่างแท้จริง เราจะอ้างตัวของเราเป็นราชบุตรไม่ได้ พันธสัญญาเก่าไม่สามารถช่วยให้เราเป็นคนของพระเจ้า สมัยพระบัญญัติ มีชนชาติอิสราเอลเท่านั้น ที่เป็นชนชาติซึ่งพระเจ้าทรงเลือก แต่ในพันธสัญญาใหม่ ทุกคนที่เชื่อในพระเยซูคริสต์เป็นบุตรของพระเจ้า และเป็นคนของพระเจ้า (ดู ยอห์น 1:12 และฮีบรู 8:10)

3. *ช่วยให้เรารู้จักพระเจ้า* (8:11) คำว่า “รู้จัก” พระเจ้าในข้อนี้ นอกจากหมายถึงการรู้ว่าเรามีพระเจ้าแล้ว ยังหมายถึงการรู้จักพระองค์ มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดส่วนตัว ระหว่างเรากับพระเจ้าเหมือนกับบุตรรู้จักบิดา หรือภรรยารู้จักสามีพันธสัญญาเดิม ไม่สามารถทำให้เรารู้จักพระเจ้าอย่างลึกซึ้งและใกล้ชิดเช่นนั้น

ส่วนพันธสัญญาใหม่ ทำให้มนุษย์ตั้งแต่ผู้น้อยที่สุด จนถึงผู้ใหญ่ที่สุดรู้จักพระองค์ ทั้งนี้เพราะพระเยซูคริสต์ทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ ให้แก่ผู้เชื่อพระองค์ เมื่อพระวิญญาณประทับในจิตใจของเรา พระเจ้าทรงสั่งสอนเราให้รู้จักข้อปลีกย่อยต่าง ๆ ของพระองค์ (ดู ยอห์น 16:13)

4. *ทำให้เรารอดพ้นจากบาป* (8:12) พระเจ้าตรัสว่า “ความคิดของเขานั้น เราจะไม่ระลึกถึงอีกต่อไปเลย” ในพันธสัญญาใหม่ พระเยซูคริสต์ได้ทรงไถ่ความผิดบาปของเราทุกอย่าง เมื่อเราทำผิดและสารภาพต่อพระองค์ พระองค์ก็ทรงชำระให้เราพ้นจากอธรรมทั้งสิ้น (ดู 1 ยอห์น 1:9) นอกจากนี้ พระองค์ยังทรงลี้มการล่วงละเมิดของเราเสีย

พระสัญญาไมตรี เป็นสัญญาที่สร้างขึ้นระหว่างบุคคลสองฝ่าย พระเจ้าทรงประสงค์ที่จะมีสัญญาไมตรี กับมนุษย์ทุกคนในปัจจุบัน จะประทานใจใหม่ให้แก่เรา ทำให้เราเป็นคนของพระองค์ ช่วยให้เรารู้จักพระองค์จริง ๆ และจะไม่ระลึกถึงความผิดบาปของเราอีกต่อไป ท่านได้รับพระพรทุกอย่าง ตามที่กล่าวไว้ในพันธสัญญาใหม่แล้วหรือยัง

บทเรียนที่ 9 พระโลหิตของพระคริสต์

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน ฮีบรู 9:11-10:18

ครั้งหนึ่ง ในประวัติศาสตร์คริสตจักรมีเรื่องเข้าใจผิดเกิดขึ้นท่ามกลางคนที่ไม่เป็นคริสเตียน พวกเขาพากันเข้าใจว่า พวกคริสเตียนเป็นมนุษย์กินคน ทั้งนี้เพราะพวกเขาได้กินข้าวเกี่ยวกับพิธีอย่างหนึ่งของคริสเตียนว่า มีการกินเลือดและเนื้อ ซึ่งแท้จริงเป็นการดื่มน้ำองุ่น และกินขนมปังเป็นการระลึกถึงการสิ้นพระชนม์ ของพระเยซูคริสต์ คงเนื่องจากความกลัวและเข้าใจผิดกรรมัง ที่คริสตจักรหลายแห่งในปัจจุบัน ไม่ค่อยกล่าวถึงพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ บางแห่งถึงกับไม่สอนเรื่องพระโลหิตของพระเยซูคริสต์เลย เพราะถือเป็นเรื่องที่ล้าสมัย ไม่เหมาะสมในสมัยนี้

บทเรียนในวันนี้ คงจะช่วยให้เราเข้าใจ ถึงเรื่องพระโลหิตของพระเยซูคริสต์มากยิ่งขึ้น

ก. เหตุที่พระเยซูคริสต์ทรงต้องหลั่งพระโลหิต

เมื่อศึกษาถึงเรื่องการรอดพ้นบาปของมนุษย์ เราก็ไม่สามารถหลีกเลี่ยง ที่จะกล่าวถึงการหลั่งพระโลหิต ของพระเยซูคริสต์ได้ แต่ก็มีคำถามที่น่าสนใจว่า ทำไมจึงเป็นการจำเป็นที่พระเยซูคริสต์ จะต้องหลั่งพระโลหิต เชื่อว่า ข้อพระธรรมต่อไปนี้ คงจะให้คำตอบที่ดีแก่เรา

1. เพื่อทำให้พระบัญญัติสำเร็จ (ฮีบรู 9:22) ในสมัยพระคัมภีร์เดิม ผู้ที่ทำบาปและสำนึกตัวว่าเป็นคนบาป ต้องการได้รับการชำระจากบาปนั้น จะต้องไปยังพระวิหาร เพื่อถวายเครื่องบูชาไถ่บาปแก่พระเจ้า ตามที่กล่าวไว้ในพระบัญญัติเช่นผู้ที่ไม่กล่าวความจริง หรือจะต้องสิ่งที่เป็นมลทิน เขาจะต้องถวายลูกแกะตัวเมียหรือลูกแพะ ถ้าไม่มีลูกแกะ ก็ให้ใช้นกเขาสองตัว หรือนกพิราบหนุ่มสองตัว (ดู เลวีนิติ บทที่ 4-7) เครื่องบูชาไถ่บาปเหล่านี้ ล้วนแต่มีการฆ่าสัตว์ และหลังเลือดออกมา พระธรรมฮีบรู 9:22 กล่าวว่า “ตามพระบัญญัตินั้น ข้าพเจ้าเกือบจะพูดได้ว่า ทุกสิ่งถูกชำระด้วยโลหิตและถ้าไม่มีโลหิตไหลออกมา ก็จะไม่มีการยกบาป” แสดงให้เห็นว่า การหลั่งโลหิตเกี่ยวข้องโดยตรงกับการยกบาป เพราะถ้าไม่มีโลหิตไหลออก ก็จะไม่มีการยกบาป

เมื่อพระเยซูคริสต์เสด็จมา พระองค์มิได้ทรงทำลายพระบัญญัติ แต่ทรงเคารพพระบัญญัติที่ตั้งไว้ และทำให้พระบัญญัตินั้นสำเร็จ ในกรณีการไถ่ความผิดบาปของมนุษย์เช่นกัน เมื่อพระบัญญัติบ่งว่า จะต้องมีการหลั่งเลือด จึงจะมีการยกบาปพระเยซูคริสต์ ทรงต้องกระทำตามบัญญัติโดยหลั่งพระโลหิต เพื่อไถ่ความผิดบาปของมนุษย์

มีคริสเตียนจำนวนไม่น้อย คิดว่า เราอยู่ในสมัยพระคุณ เมื่อเราเป็นคริสเตียนเราไม่จำเป็นต้องไปนึกถึง และปฏิบัติตามพระบัญญัติ หรือคำสั่งในพระคริสตธรรมคัมภีร์ต่อไปอีก โดยเหตุนี้ พวกเขาจึงดำเนินชีวิตคริสเตียนตามชอบใจ โดยไม่ระมัดระวังในการประพฤติของตนเลย แต่เพื่อให้พระบัญญัติสำเร็จ และช่วยให้ผู้ที่เชื่อในพระองค์ สามารถประพฤติตนให้ถูกต้องตามบัญญัติได้

2. **เพื่อให้พระทัยของพระบิดาสำเร็จ** (ฮีบรู 10:5-9) การที่พระเจ้าทรงให้มีการมาสัตว์ และหลังโลหิตในการถวายเครื่องบูชาไถ่บาป ก็เพราะพระองค์ทรงมีพระทัยที่จะให้พระเยซูคริสต์เสด็จมาเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปที่ถาวรของมนุษย์ แต่ก่อนที่พระเยซูคริสต์จะเสด็จมา พระองค์ทรงสอนให้มนุษย์ รู้ถึงความหมายแห่งการไถ่บาป โดยอาศัยพิธีต่าง ๆ ก่อน จนกระทั่งถึงวาระกำหนดที่พระเยซูคริสต์ จะต้องเสด็จมา

พระเยซูคริสต์ทรงรู้ความหมายของการเป็นพระผู้ไถ่บาป พิธีต่าง ๆ ที่พวกยิวประกอบอยู่ เป็นการอธิบายในตัวแล้วว่าจะต้องมีการมา การหลังเลือด แม้จะทรงรูล่วงหน้าถึงสิ่งต่าง ๆ ที่จะเกิดแก่พระองค์ พระองค์ทรงยินดีเสด็จมา รับตำแหน่งพระผู้ไถ่เพื่อให้พระทัยของพระบิดาสำเร็จ

มีคริสเตียนก็คนที่รู้ถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่รออยู่ข้างหน้าว่า จะนำความทุกข์ทรมานมาสู่ตน แต่เพื่อนำพระทัยของพระเจ้าจะสำเร็จ เขายินดีก้าวออกไปเผชิญกับความทุกข์ลำบากเหล่านั้น ข้อบกพร่องของคริสเตียนจำนวนมากในปัจจุบัน อยู่ที่การไม่ยอมเสียสละอย่างแท้จริง เพื่อพระเยซูคริสต์ หลายคนเก่งกล้าสามารถเพียงแต่ปาก แต่เมื่อถึงเวลาปฏิบัติแล้ว ต่างพากันถอยหนี เพราะรู้ถึงค่าที่ตนเองจะต้องเสีย พระเจ้าทรงกำลังแสวงหาคนที่ยินดีเสียสละเพื่อพระองค์ คนที่ยอมทำตามพระทัยของพระองค์ทุกอย่าง โดยไม่เกรงกลัวต่อความลำบากซึ่งรออยู่ข้างหน้า มีก็คนที่กล่าวได้อย่างพระเยซูคริสต์ว่า “ข้าแต่พระเจ้า ข้าพเจ้ามา เพื่อจะให้น้ำพระทัยของพระองค์สำเร็จ” (10:7,9)

3. **เพื่อให้การไถ่โทษ ครบบริบูรณ์** (10:1-4) เมื่อมีคนหนึ่งประพฤติผิดกฎหมาย ถูกศาลพิพากษาให้ปรับเป็นเงิน 1 หมื่นบาท ถ้าคนนั้นจะหลุดพ้นจากโทษเขาจะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขทุกประการคือหาเงินจำนวนหนึ่ง ซึ่งมีค่าเท่ากับค่าปรับมาชำระ เป็นการ “ไถ่” โทษการล่วงละเมิดของเขา ทั้งนี้ถ้าเขาจะให้เงินเพียงห้าพัน หรือเก้าพัน เก้าร้อย ย่อมจะไม่สามารถช่วยให้พ้นโทษได้

เมื่อมนุษย์ทำบาป พระเจ้าทรงตัดสินความบาปนั้นคือ “ความตาย” ซึ่งหมายถึงความตายฝ่ายร่างกาย และความตายฝ่ายวิญญาณจิต และเป็นความตายนิรันดรสัตว์ซึ่งถูกฆ่า เป็นเครื่องถวายบูชาไถ่บาปนั้น ไม่มีคุณสมบัติพอที่จะไถ่บาปมนุษย์ได้อย่างแท้จริง และแม้แต่มนุษย์ด้วยกันก็ไม่สามารถไถ่โทษ แห่งความผิดบาปได้เพราะโทษนั้นมีสถานหนักถึง “นิรันดร” ผู้ที่มีชีวิตนิรันดรเท่านั้น จึงจะมีคุณสมบัติพอที่จะไถ่โทษความผิดบาปของเราได้

สมมติว่า เราเปรียบเทียบชีวิตนิรันดร์นี้ว่ามีความยาวเท่ากับหนึ่งล้านปี หรือคิดเป็นเงินเท่ากับหนึ่งล้านบาท แต่มนุษย์โดยทั่วไปมีอายุเพียงไม่กี่สิบปี หรือคิดเป็นเงินได้ไม่กี่สิบบาท เราจะสามารถชำระหนี้แห่งความบาปได้อย่างไร นอกจากนั้นพวก แกะ แพะ วัว และสัตว์ทุกชนิดมีค่าน้อยกว่ามนุษย์มาก ย่อมชำระหนี้แห่งความบาปแทนมนุษย์ไม่ได้ เหตุที่พระเจ้าทรงรับเครื่องบูชา ที่มีการหลังเลือดเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปในสมัยก่อน ก็เพราะเครื่องบูชานั้นเป็นสัญลักษณ์ เล็งถึงพระเยซูคริสต์ที่จะเสด็จมาเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปที่แท้จริง

โดยเหตุที่พระเยซูคริสต์เป็นผู้บริสุทธิ์หมดจด ทรงเป็นพระเจ้าที่มีชีวิตนิรันดร์ทั้งทรงเป็นผู้สร้างมนุษย์ทั้งปวง เมื่อพระองค์ทรงเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป พระองค์จึงทรงสามารถกระทำการไถ่บาปของมนุษย์ได้อย่างครบถ้วนบริบูรณ์ เมื่อพระองค์ทรงถวายพระองค์เอง เป็นเครื่องบูชา พระองค์จึงถวายเพียงครั้งเดียวเท่านั้น ผลที่คิดตามมาจึงเป็นผลนิรันดร์ ไม่เหมือนกับการถวายเครื่องบูชาโดยใช้สัตว์ ซึ่งต้องกระทำซ้ำ ๆ ซาก ๆ อย่างไม่รู้จักหมดสิ้น

ชายหนุ่มคนหนึ่งไปศึกษาต่อต่างประเทศ เขามีสิ่งหนึ่งที่รู้สึกภูมิใจที่สุด นักศึกษารวมโรงเรียนเดียวกันทุกคน ต้องเสียทำเทอมทุกเทอม บางคนมีปัญหาในเรื่องการชำระค่าเทอม จนไม่สามารถเรียนได้อย่างปกติสุข แต่เขาไม่ต้องชำระค่าเล่าเรียนเลยเพราะบิดามารดาได้ชำระค่าเล่าเรียนตั้งแต่ปีแรกจนปีสุดท้าย พร้อมกันทั้งหมดอย่างเรียบร้อยแล้ว

ข. ฤทธิ์อำนาจของพระโลหิต

หากเราจะสรุปถึงผลของการหลังพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ จากข้อพระธรรมในบทเรียนบทนี้แล้ว เราพอจะสรุปได้ดังนี้

1. *นำความรอดนิรันดร์ มาสู่มนุษย์* (9:13) คนจำนวนมากรู้ถึงสภาพความผิดบาปของตนพยายามจะช่วยตัวเองให้รอดพ้นจากความผิดบาป แต่ไม่แน่ใจถึงความรอดพ้นบาปของตนเองเลย เมื่อกล่าวถึงชีวิตหลังจากความตาย จึงไม่มีความมั่นใจแม้แต่น้อย พระเยซูคริสต์ทรงให้ความมั่นใจเกี่ยวกับความรอดพ้นบาป และชีวิตเบื้องหลังความตาย เพราะการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ได้นำความรอดนิรันดร์มาสู่เรา

ข. *ชำระใจวิจฉัยผิดและชอบ* (9:14) การถวายเครื่องบูชา ตามที่ปรากฏในพระคริสตธรรมคัมภีร์เดิม สามารถชำระฝ่ายเนื้อหนัง หรือการประพฤติของมนุษย์เท่านั้น แต่ไม่สามารถชำระใจวิจฉัยผิดและชอบ คุณนักเรียนที่ทำผิดกฎของโรงเรียนได้รับการลงโทษจากครู พุดถึงฝ่ายเนื้อหนังหรือการประพฤติ เขาหลุดพ้นจากความผิดนั้นแล้ว แต่จิตใจของนักเรียนคนนั้น ก็ยังคงไม่สบายอยู่นั่นเอง บางคนได้รับความทุกข์ทรมานมาก เพราะจิตวิจฉัยผิดและชอบ เตือนให้เขารู้ถึงความผิดที่เขากระทำตลอดเวลา ไม่มีสิ่งใดสามารถชำระจิตวิจฉัยของเราได้ นอกจากพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ คริส

เดือนที่มีความประสงค์ ที่จะรับใช้พระเจ้าจำเป็นต้องได้รับการชำระจากพระเจ้า อย่างหมดจดเสียก่อน เพื่อจิตวิญญาณจะผิและชอบจะไม่ฟ้องร้องเขา ขณะที่เขาได้รับใช้พระเจ้าอยู่

3. *ทำให้เราได้รับมรดกนิรันดร์ ตามพระสัญญา (9:15-21)* ในสภาพความคิดบาปของมนุษย์ มนุษย์ไม่อาจรับของดีจากพระเจ้าเป็นมรดกแม้แต่อย่างเดียว จนกระทั่งพระเยซูคริสต์สิ้นพระชนม์ ได้ ความคิดบาปของมนุษย์แล้ว เราจึงมีสิทธิรับพระพรต่าง ๆ ตามที่พระเจ้าสัญญา และในวันหนึ่งข้างหน้า เราจะได้รับมรดกซึ่งไม่รู้เปรียบในแผ่นดินสวรรค์ เช่น ความสุข ความยินดี ตำแหน่งเกียรติยศและ ทรัพย์สินอื่น ๆ

4. *กำจัดความบาป (9:25-10,4)* การถวายเครื่องบูชาไถ่บาปในสมัยก่อน กับการถวายเครื่องบูชาไถ่บาป ของพระเยซูคริสต์เอง มีผลแตกต่างกัน คือการไถ่บาปสมัยก่อน เป็นเพียงการปกปิดความบาปไว้ แต่ความบาปยังไม่ถูกกำจัดออกจากจิตใจ ส่วนการไถ่ของพระเยซูเป็นการกำจัดความบาปออกจากจิตใจ ผู้ที่ได้รับการไถ่บาปจากพระเยซูคริสต์แล้ว จึงเป็นผู้ที่สะอาดบริสุทธิ์

พระโลหิตของพระเยซูคริสต์ ยังทรงมีฤทธิ์อยู่เช่นเดิม “ถ้าเราสารภาพความคิดของเรา พระองค์ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาปโทษของเราและจะทรงชำระเรา ให้พ้นจากอธรรมทั้งสิ้น” (1 ยอห์น 1:9)

บทเรียนที่ 10 ความมั่นใจในความเชื่อ

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน ฮีบรู 10:19-29

พระธรรมฮีบรูตั้งแต่บทที่ 1 ถึงบทที่ 10:18 ซึ่งเราได้ศึกษาแล้วนั้น เป็นภาคทฤษฎี กล่าวถึงสิ่งที่คริสเตียนมี คือมีพระเยซูคริสต์ ซึ่งเป็นพระผู้นำ พระผู้ช่วยให้รอด และพระมหาปุโรหิตของเราซึ่งเยี่ยมกว่าสิ่งที่ชนชาติยิวมีทุกประการ ผู้เขียนพระธรรมฮีบรูกล่าวว่า เมื่อเรามีผู้ที่ประเสริฐเลิศเช่นนี้ เราจึงควรจะสามารถดำเนินชีวิตคริสเตียนในทางที่ดีที่สุด ตั้งแต่บทที่ 10:19 จนถึงบทสุดท้าย เป็นภาคปฏิบัติ ซึ่งผู้เขียนได้สอนให้คริสเตียนรู้จักวิธีดำเนินชีวิต ให้เหมาะสมกับพระผู้ประเสริฐที่เราได้อยู่

พระธรรมฮีบรูที่เราจะศึกษาในบทนี้กล่าวถึงความมั่นใจในความเชื่อของเรา ในการดำเนินชีวิตประจำวันของคนทั่วไป เขาต่างก็ต้องการความมั่นใจ หรือสวัสดิภาพทางจิตใจ เมื่อเราประกอบอาชีพอย่างหนึ่ง เราต้องการความมั่นใจว่า อาชีพที่ประกอบนั้น สามารถนำรายได้เพียงพอมาสู่ตนเองและครอบครัว เมื่อเราขึ้นรถประจำทางจะไปต่างจังหวัด เราต้องการความมั่นใจว่า บริษัทของรถประจำทางนั้น มีบริการที่เชื่อถือไว้วางใจได้ คนขับรถมีความสามารถดีพอ ที่จะนำท่านไปสู่จุดหมายปลายทาง ในการเชื่อถือศาสนา หรือลัทธิคำสอนต่าง ๆ ก็เช่นเดียวกัน เราต้องการความเชื่อว่า ศาสนาและลัทธิคำสอนนั้นสามารถนำไปสู่เป้าหมายที่เราต้องการ

ก. ความมั่นใจในการเข้าไปในที่บริสุทธิ์ (10:19-22)

ผู้เขียนได้เริ่มต้นพระธรรมฮีบรูรายภาคใหม่นี้ ด้วยคำว่า “เหตุฉะนั้น” ซึ่งเป็นคำนำที่นำไปสู่ผลสรุปบางอย่าง ผู้เขียนให้ความมั่นใจแก่คริสเตียนทุกคนว่า “เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย เราจึงมีใจกล้าที่จะเข้าไปในที่บริสุทธิ์” ที่บริสุทธิ์ในที่นี้หมายถึง สถานที่ที่พระเจ้าประทับอยู่ หรือพระที่นั่งของพระเจ้า หรือพระเจ้าเองซึ่งเป็นผู้บริสุทธิ์ ในส่วนลึกของจิตใจของคนจำนวนมาก เชื่อว่ามีพระผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดองค์หนึ่ง ซึ่งเป็นองค์ศักดิ์สิทธิ์และบริสุทธิ์ซึ่งคนธรรมดาไม่อาจจะเข้าถึงได้ พระเจ้าของเราเป็นพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ พระองค์ทรงสามารถช่วยเหลือมนุษย์ ในการทุกอย่างทรงอยากจะอวยพร และเนื่องจากพระองค์ทรงเป็นผู้บริสุทธิ์ คนทั่วไปจึงไม่สามารถเข้าถึงพระองค์ เพื่อรับความช่วยเหลือรับพระพร และมีความสัมพันธ์กับพระองค์ได้ แต่พระธรรมฮีบรูสอนว่า เรามีทางที่แน่นอน ซึ่งทำให้เราสามารถเข้าไปถึงที่บริสุทธิ์ หรือถึงพระเจ้า ด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้

1. พระเยซูคริสต์ทรงเบิกทางใหม่ให้แก่เรา (10:20) ในสมัยพระคัมภีร์เดิมนอกจากมหาปุโรหิตแล้ว ไม่มีใครเข้าไปถึงที่บริสุทธิ์ที่สุดได้ แต่เมื่อพระเยซูคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน ม่านที่

ก้นห้องบริสุทธิ์ที่สุดได้ขาดออก เปิดทางให้เราเข้าถึงพระเจ้า ผู้ที่ติดตามพระเยซูคริสต์จึงสามารถมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิด กับพระเจ้าได้ตลอดเวลา โดยไม่ต้องอาศัยปุโรหิตที่เป็นมนุษย์ ซึ่งสามารถเข้าสู่ที่บริสุทธิ์เพียงปีละครั้งเท่านั้น

2. พระเยซูคริสต์ทรงเป็นปุโรหิตใหญ่ประจำในโบสถ์ของพระเจ้า (10:21) ในลัทธิยูดาเยนุษย์ต้องอาศัย ปุโรหิต จึงจะเข้าถึงพระเจ้าได้ในคำสอนของคริสเตียนเราก็ต้องอาศัยปุโรหิตจึงจะเข้าไปถึงพระเจ้า แต่ปุโรหิตของเราไม่ใช่มนุษย์ธรรมดา แต่เป็นพระเยซูคริสต์ ซึ่งประทับอยู่เบื้องขวาของพระเจ้า ทำหน้าที่เป็นปุโรหิตของเราตลอดเวลา เราจึงจะสามารถเข้าถึงพระเจ้าได้ทุกเวลาที่เราต้องการ

3. พระเยซูคริสต์ทรงทำลายอุปสรรคของเรา โดยชำระจิตวิญญาณขจัดและชอบและการประพฤติของเรา (10:22) อุปสรรคที่ร้ายแรงที่สุด ที่ทำให้คริสเตียนขาดความมั่นใจ ในการเข้าใกล้พระองค์เพื่อจะรับพระเมตตา และพระพรจากพระองค์ คือความผิดบาป ทั้งทางกายและใจความผิดบาปนี้ ทำให้ใจวิญญาณขจัดและชอบของเรา ฟ้องร้องเราตลอดเวลา จนเราไม่สามารถเข้าเฝ้าพระเจ้าอย่างเต็มที่ แม้จะเข้าเฝ้าพระองค์ ใจวิญญาณขจัดและชอบของเรา ทำให้เราไม่มีความเชื่อที่จะรับสิ่งใด ๆ จากพระเจ้า แต่พระเจ้าตรัสให้เราเข้าใกล้พระองค์ด้วยใจจริง และด้วยความเชื่ออันเต็มเปี่ยม ทั้งนี้หมายความว่า ผู้ที่เข้าเฝ้าพระเจ้าจะเข้าด้วยใจเต็มเปี่ยม ทั้งซึ่งซ่อนเร้นความผิดบาปไว้ โดยไม่ยอมเปิดเผยให้พระเจ้ารู้ไม่ได้ พระเจ้าทรงต้องการให้เราเข้ามาหาพระองค์ ด้วยสภาพที่แท้จริงของเรา หากท่านได้ทำบาป หรือล่วงละเมิดคำสั่งของพระเจ้า ในข้อใดข้อหนึ่งจงเข้ามาเฝ้าพระองค์ บอกพระองค์ว่าท่านเป็นคนบาป และสารภาพความผิดบาปต่อพระองค์ด้วยใจจริง แล้วจงมีความเชื่อที่เต็มเปี่ยมว่า พระองค์จะทรงอภัยโทษให้แก่ท่าน จะชำระท่านให้สะอาดบริสุทธิ์ ฉะนั้นเมื่อเรามีมหาปุโรหิตที่สูงส่งเช่นนี้ จงให้เราเข้าใจใกล้พระองค์ด้วยใจกล้า ด้วยใจจริง และด้วยใจที่เปี่ยมล้นด้วยความเชื่อ

ข. การรักษาความเชื่อและความมั่นใจ (10:23-31)

คริสเตียนจำนวนไม่น้อย เมื่อเพิ่งกลับใจใหม่ มีความเชื่อและความมั่นใจในพระเจ้าอย่างยิ่ง แต่เมื่อเวลาผ่านไปความเชื่อของหลายคนเริ่มอ่อนแอตามลำดับ จนหลายคนขาดความมั่นใจในการเชื่อฟังวางใจพระเจ้า ขาดความมั่นใจในการอธิษฐาน และการเข้าเฝ้าพระเจ้า บางคนถึงกับขาดความมั่นใจในความรอดของตน พระเจ้าตรัสว่า “ความหวังที่เราทั้งหลายประกาศตัวรับใช้แล้วนั้น ให้เราถือไว้ให้มั่นคง อย่าให้ยิ่ง ๆ หย่อน ๆ ไป” ทางที่จะช่วยรักษาความเชื่อและความมั่นใจของเรา มีดังนี้

1. ให้นึกถึงความสัตย์ซื่อของพระเจ้า (10:24) หลายครั้งที่เราขาดความเชื่อเป็นเพราะเราลืมไปว่า พระเจ้าของเราทรงสัตย์ซื่อ เมื่อพระองค์ทรงสัญญาสิ่งใดกับเรา พระองค์ทรงทำตามคำสัญญาเสมอ การรู้ และเชื่อความจริงข้อนี้จะทำให้คริสเตียน สามารถยืนมั่นอยู่ในความเชื่อตลอดไป คริสเตียนบางคนอ่อนแอ ปล่อยใจในความเชื่อ เพราะสงสัยในความสัตย์ซื่อของพระเจ้า เขาไม่มั่นใจว่า พระเจ้าจะทรง

ช่วยเขาได้ พระองค์จะทรงฟังคำอธิษฐานของเขา ทันเวลาเสมอบางครั้งเขาลืมนึกถึงความสัตย์ซื่อของพระเจ้า นึกถึงแต่ความสัตย์ซื่อของตนเองมากเกินไป จนคิดว่า ความสัตย์ซื่อของพระเจ้าเปลี่ยนแปลงได้ง่าย ๆ เหมือนดังความสัตย์ซื่อของเรา พระคริสตธรรมคัมภีร์บอกว่า “ถ้าเราได้รับความสัตย์ พระองค์ก็ยังคงสัตย์ซื่ออยู่นั่นเอง เพราะพระองค์จะปฏิเสธพระองค์เองไม่ได้” (2 ทิโมธี 2:13)

2. *อย่าขาดการประชุม* (24,25) คริสเตียนแต่ละคนเปรียบเหมือนถ่านไฟ ที่มีไฟติดอยู่ ถ่านแต่ละก้อนเหล่านี้มีความร้อนแรงต่างกัน แต่หลักความจริงมีอยู่ว่า ทรายใดที่ถ่านไฟเหล่านี้มารวมกับ ถ่านที่มีความร้อนน้อยและถ่านที่ร้อนอยู่แล้ว ก็จะร้อนมากยิ่งขึ้นเช่นกัน แต่ถ้าหากถ่านไฟก้อนใดอยู่ต่างหาก ไม่ว่าจะร้อนเพียงใด ในไม่ช้ามันก็จะค่อย ๆ ลดความร้อนลง การไปร่วมประชุมในโบสถ์ของคริสเตียน นอกจากเป็นการนมัสการพระเจ้าแล้ว ยังช่วยเพิ่มพูนความเชื่อ ความรักและความร้อนรนให้แก่คริสเตียนด้วย เป็นการเร้าใจซึ่งกันและกันให้บังเกิดใจรัก และการกระทำดี (ข้อ 24) เป็นการเตือนสติซึ่งกันและกัน ให้มีความสัตย์ซื่อ ทรายเท่าที่วันที่พระเยซูคริสต์เสด็จมา พระธรรมฮีบรูเตือนเราว่า “ซึ่งเราเคยประชุมกันนั้น อย่าให้หยุด เหมือนอย่างบางคนเคยกระทำ” (25)

3. *ให้เกรงกลัวต่อการพิพากษาอันน่ากลัว* (26:31) ข้อพระธรรมตอนนี้เป็นคำเตือนสำหรับผู้ที่กำลังคิดจะละทิ้ง ความเชื่อของเขา กลับไปปฏิบัติตนในทางที่ผิดพระธรรมตอนนี้กล่าวอย่างรุนแรงว่า คนที่รู้ความจริงแล้ว แต่ขึ้นกระทำผิด ก็ไม่มีทางที่จะอภัยให้เขาได้ มีแต่คอยการพิพากษาที่น่ากลัว คริสเตียนประเภทนี้ไม่ใช่คริสเตียนธรรมดาที่กระทำผิด แต่เป็นคริสเตียนที่กำลังจะละทิ้งพระเจ้า ปฏิเสธพระเยซูคริสต์ ไม่มีความรู้สึกทุกข์ร้อนใดในการกระทำผิดของเขา คงมีคริสเตียนไม่กี่คนนัก ที่ตกต่ำจนถึงสภาพเช่นนี้ แต่ก็ยังเป็นคำเตือนที่ดีสำหรับคริสเตียนทุกคน ให้รู้จักระมัดระวัง หากเขาอยู่ในสภาพที่กำลังลดถอยในความเชื่อ ความรักและการประพฤติ และไม่สำนึกตัว กลับใจเสียใหม่แล้ว ความเชื่อของเขาอาจตกต่ำลงตามลำดับ จนถึงกับละทิ้งพระเจ้า และไม่มีทางช่วยเหลือได้ ข้อที่ 31 พูดไว้อย่างน่ากลัวว่า “ซึ่งจะตกเข้าไปในพระหัตถ์ของพระเจ้า ผู้ทรงพระชนม์อยู่นั้น ก็เป็นการน่ากลัว”

4. *ให้นึกถึงการทรงช่วยเหลือ ของพระเจ้าในอดีต* (32,33) ประสบการณ์เกี่ยวกับการช่วยเหลือของพระเจ้า ในอดีตไม่ว่าจะเป็นการทรงตอบคำอธิษฐาน ในเรื่องใด จะเพิ่มเติมความเชื่อให้แก่เราทำให้เรามั่นใจว่า พระเจ้าทรงสามารถช่วยเราให้ผ่านพ้นจากความทุกข์ยากลำบากต่าง ๆ ในปัจจุบัน ดังที่พระองค์ทรงเคยช่วยเหลือเราในอดีต ฉะนั้น หากเราอดทนต่อความทุกข์ยากลำบากที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน ประสบการณ์ที่ได้รับในขณะนี้ จะเป็นประโยชน์อย่างมหาศาลในวันข้างหน้า

5. *มองไปในอนาคต* (35,37) ผู้ที่ตั้งมั่นอยู่ในพระเจ้า ไม่เพียงแต่ได้รับพระเมตตาในปัจจุบัน ยังได้รับบำเหน็จรางวัลในอนาคต ผู้ที่เชื่อพระเจ้าไม่หวังทรัพย์สินมรดก ที่อนิจจังในโลกนี้มากนักแต่เราหวังทรัพย์สินสมบัติอันถาวร ซึ่งพระเจ้าจะประทานให้ ในวันที่พระเยซูคริสต์เสด็จมา ความเสียดล

ความอดทน ที่คริสเตียนรับอยู่ในปัจจุบัน จึงมิได้เป็นการรับเปล่า ๆ แต่เป็นการรับเพื่อผลประโยชน์ในอนาคต “ด้วยว่าท่านทั้งหลายต้องการความเพียร เพื่อว่า ครั้นท่านกระทำให้น้ำพระทัยของพระเจ้าสำเร็จแล้ว ท่านจะได้รับตามคำทรงสัญญา” (36)

ข้อ 38,39 ได้สรุปความว่า ให้เราอย่าท้อถอย เหมือนดังคนเหล่านั้นที่กำลังถอยหลังถึงความพินาศ แต่ให้ดำเนินชีวิตต่อไปด้วยความเชื่อ เพราะ “ฝ่ายผู้ชอบธรรมของเรานั้น จะดำรงชีวิตอยู่โดยความเชื่อ” (38)

บทเรียนที่ 11 มีชีวิตอยู่ด้วยความเชื่อ

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน ฮีบรู 11:1-40

ผู้ประกาศคนหนึ่ง นำเยาวชนหกคนไปประกาศต่างจังหวัด เมื่อเกือบถึงจุดหมายปลายทาง พบทางข้างหน้าถูกน้ำท่วมเป็นระยะทางไกล แม้แต่รถประจำทางก็ไม่กล้าผ่านที่นั่น เยาวชนที่มาในรถคันเดียวกับผู้ประกาศรู้สึกกังวลใจ ไม่สามารถตัดสินใจว่าควรจะทำอย่างไรดี ขณะนั้นผู้ประกาศจึงกล่าวขึ้นด้วยความเชื่อว่า ถ้าพระเจ้าทรงนำเรามาถึงที่นี่ พระองค์จะต้องทรงนำเราต่อไป จนถึงจุดหมายปลายทางอย่างแน่นอน ความเชื่ออันหนักแน่นของผู้ประกาศ ได้ทำให้เยาวชนทุกคนเกิดความเชื่อเพิ่มขึ้นด้วย หลังจากอธิษฐานแล้ว ผู้ประกาศจึงขับรถฝ่ากระแสน้ำนำกลุ่มเยาวชน ไปถึงจุดหมายปลายทางอย่างปลอดภัย นำความอัศจรรย์มาสู่ผู้พบเห็นเป็นอย่างยิ่ง

ความเชื่อ อาจเปรียบได้กับโรคติดต่อเมื่อคนหนึ่งมีความเชื่ออย่างแข็งแรง มั่นคงจริง ๆ จะทำให้คนอื่น ๆ มีความเชื่อเพิ่มขึ้นด้วย ในพระธรรมฮีบรู บทที่ 11 ผู้เขียนได้สอนถึงความเชื่อ และกล่าวถึงบุคคลหลายคน ในพระคริสตธรรมคัมภีร์เดิม ซึ่งมีความเชื่อเข้มแข็งในพระเจ้าการศึกษาความเชื่อของบุคคลเหล่านี้ จะเพิ่มเติมความเชื่อให้แก่เรา

ก. ความหมายของความเชื่อ (11:1-3)

ก่อนจะกล่าวถึงตัวอย่างความเชื่อของบุคคลต่าง ๆ ในพระคัมภีร์เดิม เราควรจะทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายของคำว่า “ความเชื่อ” เสียก่อน พระธรรมข้อแรกของบทนี้ให้คำจำกัดความคำว่า “ความเชื่อ” ว่า “คือความแน่ใจในสิ่งที่เราหวังไว้เป็นความรู้สึ้อย่างแน่นอนว่า สิ่งที่ยังไม่เห็นนั้นมีจริง”

ความเชื่อตามความหมายที่กล่าวมาแล้ว เป็นความเชื่อ ที่เราต้องใช้ในการประกอบภาระกิจทุกอย่างในชีวิตประจำวัน เช่นการรับประทานอาหาร สมมติว่า สิ่งที่เราหวังไว้คือ การรับประทานอาหารเย็นที่บ้านในวันนี้ แม้ขณะที่ท่านหวังอยู่นั้น เป็นเวลาตอนเช้า แต่ท่านมีความแน่ใจ หรือมีความรู้สึกที่แน่นอนว่า เย็นนี้ท่านจะมีอาหารรับประทานที่บ้านของท่าน อย่างแน่นอน เมื่อถึงเวลาเย็น ก่อนรับประทานอาหาร แม้ท่านจะได้เคยชิมอาหารนั้นมาก่อน แต่ท่านแน่ใจว่า อาหารนั้นจะไม่เป็นพิษเป็นภัยต่อท่าน แต่จะเป็นประโยชน์ต่อท่านอย่างแน่นอน หรือขณะที่ท่านเดินทางมาถึงสะพานแห่งหนึ่ง ท่านมีความหวังใจว่าจะเดินข้ามสะพานนั้น โดยที่ท่านไม่รู้ล่วงหน้าว่า สะพานนั้นแข็งแรงพอหรือไม่ แต่ท่านก็เดินข้ามไปด้วยความมั่นใจ สิ่งนี้ที่กล่าวนี้ ล้วนแต่เป็นความหมายของความเชื่อ

พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะประทานพระพรหลายอย่าง ให้แก่ผู้ที่เชื่อในพระองค์ เราหวังในสิ่งเหล่านี้ที่พระเจ้าทรงสัญญา เช่น การเข้าสู่แผ่นดินสวรรค์ การปกครองร่วมกับพระคริสต์ การทรงตอบคำอธิษฐาน ฯลฯ แม้เราจะยังไม่เห็นสิ่งที่เราหวังเหล่านี้ หากเรามีความเชื่อ เรามีความแน่ใจว่า สิ่งที่พระเจ้าทรงสัญญานั้นมีจริง และพระองค์จะประทานให้ตามที่ทรงสัญญาไว้ ผู้ที่เชื่อฟังพระเจ้าในสมัยก่อนหลายคน มีความเชื่อเช่นนี้ ชื่อเสียงของเขาจึงเลื่องลือออกไปตราบนานนับพันปี (ข้อ 2)

หากปราศจากความเชื่อแล้ว การดำเนินชีวิตคริสเตียน ก็ยากที่จะดำเนินไปได้อย่างเสมอต้นเสมอปลาย เพราะมีพระสัญญาหลายประการ ซึ่งพระเจ้าทรงให้ต่อผู้ที่เชื่อและวางใจในพระองค์ ซึ่งเรามองไม่เห็นในขณะนี้ แต่หากเรามีความเชื่อ เราจะมั่นใจว่า สิ่งที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้เป็นความจริง โดยเหตุนี้ ผู้ที่มีความเชื่อในพระเจ้า จึงสามารถยืนหยัดอยู่ฝ่ายพระองค์ ได้ด้วยความสัจซื่อตลอดไป

โปรดเข้าใจด้วยว่า ความหวังไม่ใช่ความเชื่อ เพราะเราไม่มีความแน่ใจเกี่ยวกับความหวังมากนัก หากเราหวังว่า พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐาน นั้นหมายความว่าพระเจ้าอาจทรงตอบ หรือไม่ทรงตอบคำอธิษฐานก็ได้ แต่หากเชื่อว่าพระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐาน เราก็แน่ใจที่สุดว่าพระเจ้าจะต้องตอบคำอธิษฐาน ผู้ที่เชื่อฟังวางใจในพระเยซูคริสต์มิได้หวังว่าจะได้ไปสวรรค์ แต่แน่ใจว่า จะได้ไปสวรรค์

ข. ตัวอย่างแห่งความเชื่อ (11:4-38)

บุคคลต่าง ๆ ในพระคัมภีร์เดิม ที่ได้รับการโปรดปรานจากพระเจ้า เป็นพิเศษและเป็นคนที่มีความหมายสำคัญ หลายอย่างในประวัติศาสตร์ของอิสราเอล ล้วนเป็นคนที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความเชื่อ ผู้เขียนพระธรรมฮีบรู ได้ยกตัวอย่างของบุคคลเหล่านั้น พร้อมทั้งกล่าวถึงผลของความเชื่อต่อไปนี้

1. ความเชื่อทำให้พระเจ้าพอพระทัย (4-6) ผู้ที่มีความเชื่อในพระเจ้า จะทำทุกอย่างเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า เช่น อาเบล และเอโนค

อาเบล และพี่ชายของเขาซึ่งชื่อ คาอินต่างถวายเครื่องบูชาแก่พระเจ้า พระเจ้าทรงพอพระทัยเครื่องบูชาของอาเบล เพราะอาเบลถวายเครื่องบูชา ที่พระเจ้าประสงค์ส่วนเครื่องบูชาของคาอินนั้น พระเจ้าไม่พอพระทัยเพราะคาอินถวายเครื่องบูชาตามความพอใจของตนเอง มิใช่ตามที่พระเจ้าพอพระทัย

ในสมัยของเอโนค คนทั่วไปต่างประพฤติตามอำเภอใจ แต่เอโนคประพฤติตนตามที่พระเจ้าพอพระทัย

โดยเหตุที่อาเบล และเอโนค มีความเชื่อในพระเจ้า ทำสิ่งที่พระเจ้าพอพระทัย พระเจ้าจึงทรงพอพระทัยในพวกเขา และข้อ 6 กล่าวว่า “ถ้าไม่มีความเชื่อแล้ว จะเป็นที่ยอมรับพระทัยของพระเจ้าหาไม่ได้” แต่การที่พระเจ้าพอพระทัยนั้น ไม่ได้หมายความว่า พระเจ้าจะอวยพรให้คนที่พระองค์พอพระทัยมีความสุขสดชื่นเสมอไป อาเบลและเอโนคเป็นที่พอพระทัยพระเจ้าแต่อาเบลถูกพี่ชายของตนฆ่าตาย

ส่วนเอโนคไม่ต้องพบความตายเลย ซึ่งเป็นผลที่แตกต่างกับราวฟ้ากับดิน ทั้งนี้เป็นบทเรียนสอนให้เรา
รู้ว่า การที่เราทำให้พระเจ้าพอพระทัย ไม่นำความสุขสบายมาสู่เราเสมอไป บางครั้งได้รับอันตรายเสีย
ด้วยซ้ำ แต่คนที่มีความเชื่อ จะยึดถือความพึงพอใจของพระเจ้าเป็นใหญ่เสมอ

2. *ความเชื่อทำให้เชื่อฟัง* (7,8) โนอาห์มีความเชื่อในพระเจ้า เมื่อพระเจ้าตรัสสั่งให้ต่อเรือ ทั้ง ๆ
ที่ไม่มีวิธีแหวว่า จะมีฝนตกหรือน้ำท่วมมาก่อน แต่โนอาห์ก็เชื่อฟัง เพราะแน่ใจว่า สิ่งที่พระเจ้าตรัสไว้
ถึงแม้ว่าตาของเขายังมองไม่เห็น จะต้องเกิดขึ้นจริง ความเชื่อหรือการเชื่อฟังนี้ทำให้โนอาห์และ
ครอบครัวของเขา ได้รับความรอด

ความเชื่อของอับราฮัม ก็แสดงออกโดยการเชื่อฟัง (8) เมื่อพระเจ้าทรงเรียกให้อับราฮัม ออก
จากตำบลที่อยู่ของตนทั้ง ๆ ที่ไม่รู้ว่าจะไปทีใด อับราฮัมเชื่อฟังพระเจ้า ออกจากที่อยู่ของตนทันทีหาก
เราบอกว่าเรามีความเชื่อในพระเจ้า แต่ไม่เชื่อฟังคำสั่งของพระองค์ ความเชื่อของเราก็เป็นความเชื่อที่นำ
สงสัย

3. *ความเชื่อ ให้มีความหวังเกี่ยวกับอนาคต* (9-23) เมื่ออับราฮัมเชื่อฟังพระเจ้า ออกจากที่อยู่
อาศัยเดิมของตน อับราฮัมต้องเผชิญกับการทดลองหลายอย่างเช่น จากศัตรูที่ก่อควมอยู่รอบด้าน จาก
สภาพการเป็นหมั้นของนางซารา และบุตรนั้น เมื่อได้บุตรแล้ว พระเจ้ายังทรงสั่งให้ถวายเป็นเครื่องบูชา
แก่พระองค์ อับราฮัมไม่ท้อแท้ใจในความเชื่อของเขา โดยมีความหวังใจว่า สักวันหนึ่ง พระเจ้าจะทรง
กระทำให้พระสัญญา ของพระองค์สำเร็จเพราะ “พระองค์ผู้ได้ทรงสัญญาไว้นั้นเป็นผู้สัตย์ซื่อ” เนื่อง
ด้วยความหวังใจนี้พระเจ้าจึงทรงตอบสนองอับราฮัม ด้วยพระพรมากมาย

ผู้ที่มีความเชื่อ อาจไม่ได้รับทุกอย่างที่ตนเชื่อ ขณะที่ชีวิตอยู่เสมอไป เช่น อับราฮัมไม่สามารถ
ที่จะมีชีวิต จนเห็นเชื้อสายมีจำนวนมากคูดาวในท้องฟ้า และคูเม็ดทรายในทะเลทราย อิสอัคอวยพร
แก่ยาโคบและเอซาว เกี่ยวกับเรื่องที่ยังเกิดในเวลาภายหลัง โยเซฟอวยพรแก่บุตรของท่านก่อนจะ
สิ้นชีวิต และบิดามารดาของโมเสส ได้ซ่อนโมเสสไว้สามเดือน การกระทำของคนที่ยกมาแล้วนี้ ล้วน
แต่หวังผลในอนาคต ถ้าท่านมีความเชื่อในพระเจ้า ท่านไม่เพียงแต่มีความหวังในขณะนี้ แต่จะมี
ความหวังในอนาคตด้วย ท่านจะมั่นใจและแน่ใจว่า สิ่งที่ท่านกระทำในขณะนี้ จะต้องเกิดผลอย่าง
แน่นอนในอนาคต ความเชื่อชนิดนี้จะทำให้ท่านมีความอดทน และสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าตลอดไป

4. *ความเชื่อ ทำให้ยอมทนทุกข์ลำบาก* (24-27) โมเสสมิสิทรีที่จะรับความสุขสบายทุกอย่างใน
ราชวังของกษัตริย์ฟาโรห์ แต่เพราะเหตุความเชื่อ เขายินดีเสียสละความสุขสบายส่วนตัว ทุกอย่างและ
รับความทุกข์ลำบากเพื่อพระเจ้าแทนที่ ทั้งยังไม่เกรงกลัวความกริ้วของกษัตริย์ฟาโรห์ด้วย เพราะเขา
มั่นใจว่า สิ่งที่พระเจ้าทรงเตรียมให้แก่เรานั้น แม้อย่างมองไม่เห็นในขณะนี้ ก็ประเสริฐกว่าความสุขสบาย

ที่ได้รับในราชสำนัก ผู้ที่มีความเชื่ออย่างแท้จริง สามารถยืนหยัดอยู่เพื่อพระเจ้าได้ไม่ว่าจะต้องทนความทุกข์ทรมานทุกชนิด

ความเชื่อทำให้มีชัยชนะ (28-40) ในเรื่องรับของ เพลงแห่งชีวิตคริสเตียน เพลงหนึ่งกล่าวว่า “ความเชื่อคือความมีชัย เป็นความมีชัยอย่างสง่า คือชัยชนะโลกา” ประวัติศาสตร์ชาวอิสราเอลได้พิสูจน์ให้เราเห็นความจริงข้อนี้ โมเสสนำชนชาติอิสราเอลข้ามทะเลได้เป็นผลสำเร็จ โยชูวาคืนเมืองเยรีโค เมืองเยรีโค จนกำแพงเมืองพังทลายลงมา ชัยชนะและความสำเร็จเหล่านี้ล้วนเกิดจากความเชื่อ นอกจากนี้ ยังมีอีกหลายคน เช่น กิเดโอน บาราค แซมสัน เยฟธาห์ ดาวิด ซามูเอล ล้วนพบชัยชนะโดยความเชื่อ ความเชื่อสามารถปิดปากสิงโต ดับไฟอันร้อนแรง ช่วยให้อรอดพ้นจากความตายเพิ่มกำลังแก่ผู้อ่อนแอ ทำให้กองทัพของศัตรูพ่ายหนีไป ทำให้คนที่ตายแล้วเป็นขึ้นมาอีกอย่างแท้จริง คนที่มีความเชื่ออาจถูกเยาะเย้ย รังแก ข่มเหง ถูกทำร้าย แต่ในบั้นปลายเขาจะพบชัยชนะอย่างแท้จริง

เรามีความเชื่ออย่างบุคคลเหล่านี้ไหม

บทเรียนที่ 12 การอดทนในความเชื่อ

พระธรรมประจำบทเรียน ฮีบรู 12:1-29

บทเรียนสำคัญที่สุดอย่างหนึ่งของชีวิตที่ทุกคนจะต้องเรียน คือบทเรียนแห่งความอดทน ไม่ว่าจะเป็นการศึกษาหาความรู้ การประกอบกิจการใด ๆ หากปราศจากความอดทน ก็เป็นการยากที่จะพบความสำเร็จ การที่ผู้ชอบธรรมดำเนินชีวิต โดยความเชื่อก็เช่นเดียวกัน ต้องอาศัยความอดทน จึงจะดำเนินไปสู่จุดหมายปลายทางได้ บทเรียนบทนี้ กล่าวถึงการอดทนของคริสเตียนในสถานการณ์ต่าง ๆ และทางที่จะช่วยเพิ่มเติมความอดทนให้แก่เรา

ก. สถานะที่คริสเตียนต้องอดทน (12:1-17)

หนึ่ง อดทนต่อการข่มเหงรังแก (1-4) พระคริสตธรรมคัมภีร์ได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่า ผู้ที่เชื่อในองค์พระเยซูคริสต์ จะไม่ได้รับความสุขสบายเสมอไป บางครั้งจะได้รับความทุกข์ ลำบากมาก เนื่องจากถูกคูหมีน เหยียดหยาม เยาะเย้ย บางคนถูกข่มเหงรังแก ถูกข่มขู่ บ้างถูกทำลายชีวิต ขณะที่ผู้เขียน เขียนจดหมายถึงคริสเตียนชาวฮีบรูนี้ คริสเตียนชาวฮีบรูบางคน ได้รับการข่มเหงรังแกแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้นำคริสเตียนทั่วไปคงได้รับความลำบากมาก แต่ผู้เขียนกล่าวว่า ขณะนี้พวกเขายังไม่ได้รับความลำบากถึงโลหิตตก (4) วันหนึ่งข้างหน้าพวกเขาอาจได้รับความยากลำบากถึงขั้นต้องพลีชีวิตเพื่อรักษาไว้ซึ่งความชอบธรรม

ผู้เขียนได้ให้เหตุผลที่เกี่ยวกับการที่คริสเตียน ต้องอดทนต่อการข่มเหงรังแกว่า เพราะเรามี “พยานใหญ่” อยู่รอบข้าง “พยานใหญ่” นี้ หมายถึงผู้ที่เชื่อฟังพระเจ้าในทุกยุคทุกสมัย ซึ่งได้ผ่านพ้นความทุกข์ยากลำบาก โดยถูกข่มเหงรังแกมาก่อน และพวกเขาได้พบชัยชนะในความเชื่อ เพราะความสัตย์ซื่อของพระเจ้าและฤทธิ์อำนาจของพระองค์ ทำให้พวกเขาสามารถอดทนตราบเท่าวันตาย

ในพระคริสตธรรมคัมภีร์เดิมมี “พยาน” เหล่านี้จำนวนมาก เช่น โยเซฟ ดาเนียล และสหาย ศาสดาพยากรณ์ต่าง ๆ ซึ่งถูกฆ่าตาย และในพระคริสตธรรมใหม่มี “พยาน” เช่น ยากอบ เปโตร เปาโล พระเยซูคริสต์เอง ทรงเป็นพยานที่ดีที่สุดในประวัติศาสตร์จักร คริสเตียนจำนวนหมื่น ๆ ได้ถูกข่มเหงรังแกอย่างทารุณโหดร้ายที่สุด เช่น ถูกจับไปให้สัตว์ร้ายลิกกัด ให้กระต๊อบเปลี่ยวขวิดจนตาย จับไปถ่วงน้ำทั้งเป็น จับไปเผาทั้งเป็น และการทรมานอื่น ๆ อีกสารพัดอย่าง ผู้ที่ได้รับความทุกข์ทรมานเหล่านี้ ได้เป็นพยานถึงความสัตย์ซื่อ และฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า เป็นการหนุนใจให้เราทุกคนรู้ว่าถ้าพระเจ้า ทรง

สามารถช่วยพวกเขาให้มีความเชื่อ และรักษาความอดทนจนถึงวาระที่สุดของชีวิตได้ พระองค์จะทรงสามารถช่วยเรา และรักษาเราจนถึงที่สุดเช่นกัน

เมื่อผู้ที่เชื่อฟังพระเจ้า จำนวนมากมายได้รับประสบการณ์เช่นนี้มาก่อนแล้ว จึงไม่เป็นที่ยากเกินไปสำหรับเรา ที่จะอดทนต่อการถูกข่มเหงรังแก อย่างไรก็ตามผู้เขียนได้ให้คำแนะนำแก่คริสเตียนทุกคนในการปฏิบัติตน เมื่อเผชิญการข่มเหงรังแกดังนี้

ก. *ให้ทิ้งของหนักทุกสิ่งที่คุณวางอยู่* หรือของที่ถ่วงเราไว้ การอดทนที่กล่าวในที่นี้ มีลักษณะเหมือนการวิ่งทนของนักกีฬา นักกีฬาที่เข้าแข่งขันจะต้องถอดเครื่องแต่งกายที่ถ่วงของเขาก่อน เหลือแต่ชุดกีฬาที่เขา ๆ เท่านั้น นักวิ่งที่สวมรองเท้าหนัง เสื้อนอก สวมหมวก ย่อมวิ่งได้ไม่เต็มที่มีการดำเนินชีวิตคริสเตียน ก็เหมือนกับการวิ่งทน เราจำเป็นต้องทิ้งของหนัก ที่เป็นอุปสรรคต่อการวิ่งของเราออก “ของหนัก” นี้ ไม่จำเป็นต้องเป็นความบาป อาจเป็นอะไรก็ได้ ที่เป็นอุปสรรคต่อการวิ่งทนของคริสเตียน บางอย่างอาจเป็น “ของหนัก” สำหรับคนหนึ่ง แต่อาจไม่เป็น “ของหนัก” สำหรับอีกคนหนึ่ง เช่น การตื่นสาย สำหรับคนหนึ่ง เขาจำเป็นต้องตื่นสาย เพราะเขาต้องทำงานหนักและต้องนอนดึก การตื่นสายจึงไม่เป็น “ของหนัก” ถ่วงการวิ่งของเขา แต่สำหรับอีกคนหนึ่งเขาดึ้นสายเพราะความขี้เกียจ การตื่นสายนี้เป็น “ของหนัก” ถ่วงการวิ่งของเขา “ของหนัก” ยังอาจเป็นความท้อถอย ความกลัว ความกังวล ฯลฯ ไม่ว่า “ของหนัก” นั้นจะเป็นอะไร ที่เป็นอุปสรรค ทำให้ท่านขาดความบากบั่น อดทน ทำให้ไม่สามารถวิ่งไปสู่ชัยชนะ ก็จงทิ้งของหนักนั้นเสีย

ข. *ให้ทิ้งการผิด ที่เรามักง่ายกระทำหรือ* “บาปที่เกาะแน่น” ความผิดบาปในที่นี้ เป็นคุณการผิดกติกาของการเล่นกีฬาซึ่งเป็นความบาปโดยตรง และเป็นความบาปที่เรากระทำได้ง่าย ๆ เช่น กล่าวเท็จ โหมโหร้าย และการกระทำสิ่งที่ไม่ถูกต้องตามหลักความจริงในพระคริสตธรรมคัมภีร์ บางครั้งเราอาจไม่รู้ว่ สิ่งที่เรากระทำอยู่นั้นเป็นความบาป เช่นการนินทา คริสเตียนบางคนดิดนินทา จนไม่รู้ว่าการนินทานั้นเป็นความบาป โดยเฉพาะอย่างยิ่งขณะที่เราได้รับความทุกข์ยากลำบากต่าง ๆ เราอาจกระทำผิดได้ง่าย ๆ

ค. *ให้หมายเอาพระเยซูคริสต์เป็นผู้นำ* และเป็นผู้ส่งเสริมความเชื่อของเราให้สำเร็จ (2) ในการแข่งขันกีฬาทุกชนิด นักกีฬาหรือกีฬาแต่ละทีมต้องมีโค้ช หรือผู้นำ ผู้นำควรแนะนำสั่งสอนและให้กำลังใจ พระเยซูคริสต์เป็นผู้นำของนักวิ่งทนคริสเตียนทุกคน ในขณะที่พบความยากลำบาก เราต้องเข้าไปใกล้ชิดพระองค์เป็นที่สุด เพื่อจะรับคำแนะนำและหนุนใจจากพระองค์ จงอย่าแข่งกีฬาแห่งชีวิตนี้โดยใช้กำลังและสติปัญญาของเราเอง แต่จงอาศัยพระเยซูคริสต์ พระองค์จะทรงส่งเสริมให้ความเชื่อของเราสำเร็จ

สอง อุดทนต่อการเยียนตีสั่งสอน (5-11) ความทุกข์ลำบากอีกอย่างหนึ่งที่จะเกิดขึ้น คือความทุกข์ลำบาก เนื่องจากการเยียนตีสั่งสอนของพระเจ้า

การเยียนตีมิได้เป็นการแสดงออกของความเกลียดชังเสมอไป แต่บางครั้งเป็นการแสดงออกของความรัก พระคริสตธรรมคัมภีร์แนะนำบิดามารดาที่รักบุตร ให้เยียนตีสั่งสอนบุตรของตน บิดามารดาที่รักบุตรอย่างแท้จริง จึงควรเยียนตีสั่งสอนบุตร ระบบการศึกษาใหม่ ไม่สนับสนุนให้ครูเยียนตีสั่งสอนเด็ก ทั้งนี้คงเนื่องจากปัญหาบางอย่างที่เกิดขึ้น เพราะครูบางคนเยียนตีเด็กจนเกินขอบเขต และอาจคิดว่ามนุษย์กำลังเจริญขึ้นทุกขณะ ในด้านความคิด และความรู้สึกแล้ว การเยียนตีจึงไม่จำเป็นต่อไป แต่เป็นผลที่แตกต่างระหว่างความประพฤติของนักเรียนในสมัยก่อน กับความประพฤติของนักเรียนสมัยนี้ ทำให้เราเห็นถึงคุณประโยชน์อย่างมหาศาล ของการเยียนตีสั่งสอน ผู้ที่เป็นมารดาคนหนึ่งกล่าวว่า “การกล่าวเตือนบุตรสักร้อยครั้ง ไม่ดีเท่ากับการเยียนตีเพียงครั้งเดียว”

พระเจ้าทรงเยียนตีสั่งสอน คนที่พระองค์ทรงรัก ผู้ที่ได้รับการเยียนตีจากพระเจ้าจะไม่รู้สึกสนุกเลย เขาอาจได้รับความเจ็บช้ำ อาจได้รับความเศร้าใจอย่างสุดซึ้ง แต่พระเจ้าทรงให้เราอดทนต่อการเยียนตีสั่งสอนของพระองค์ เพราะการตีนั้นแสดงว่าพระเจ้ายังทรงรักเรา เมื่อเราทำผิดบาป พระองค์จึงทรงเยียนตี เพื่อจะเป็นประโยชน์แก่เรา

สาม ให้อุดทนเมื่อพบกับสิ่งที่ทำให้หือใจ (12-17) คริสเตียนชาวฮีบรูหลายคนที่ได้รับจดหมายนี้ คงรู้สึกหือใจต่อเหตุการณ์บางอย่าง ที่เกิดขึ้นในคริสตจักร จนมือหือย เข้าเพรียหมดกำลังใจ ที่จะติดตามพระเยซูคริสต์ต่อไป ข้อ 15 กล่าวถึง “รากขมขื่น” ที่แซมขื่นทำให้เกิดความยุ่งยาก ผู้ที่มี “รากขมขื่น” นี้ เคยเป็นคริสเตียน แต่กำลังใจเสื่อมในความเชื่อ จึงทำให้เกิดความยุ่งยากลำบากแก่คนอื่น ๆ ทำให้หลายคนสะดุด พระเจ้าทรงเตือนให้เราอย่าหือใจ เพราะการกระทำของคนเหล่านั้น เป็นการกระทำที่เกิดจากความประมาท อันเป็นการขายสิทธิ์อันชอบธรรมของตัวเอง เหมือนเอชวาทที่ขายสิทธิ์บุตรหัวปี เพราะเห็นแก่อาหารเพียงมือเดียว เมื่อสำนึกตัวได้ รู้สึกเสียใจร้องไห้ แต่ก็สายเกินไป คนเหล่านั้นที่ประพฤติดนในทางที่เสื่อมเสีย เพราะเห็นแก่ส่วนได้เฉพาะนี้ เพียงเล็กน้อยจะได้รับผลกรรมเช่นเดียวกัน ฉะนั้น แทนที่จะหือใจ “จงขุมือที่หืออยู่ขื่น และกระทำหือเข้าที่เพรียให้เข้มแข็ง”

ข. แรงหนุนใจให้เกิดความอดทน (12:18-29)

1. จะได้ไปถึงพระเยซูคริสต์ ด้วยความปิติยินดี (24-28) พระธรรมตอนนี้ กล่าวถึงภูเขาสองแห่ง คือ ภูเขาซีนาย ซึ่งเต็มไปด้วยภาพที่น่าเกรงขาม เช่น ไฟไหม้ ความมืดมิด ลมพายุ เสียงแตรและความตาย (18-21) เป็นสถานที่พระเจ้าตรัสกับชนชาติอิสราเอล โดยผ่านทางโมเสส แต่เนื่องจากชาวอิสราเอล คือ ดึงต่อคำสั่งของพระเจ้า ไม่มีความอดทนที่จะทำตามพระทัยของพระองค์ มีแต่บ่นตลอดเวลา เมื่อพระเจ้าจะทรงสำแดงพระองค์ให้ชนชาติอิสราเอลเห็น ที่ภูเขาซีนาย แทนที่พวกเขาจะดีใจ พวกเขากลับ

ตกใจกลัวจนตัวสั่น แต่ที่ภูเขาอีกแห่งหนึ่ง คือ ภูเขาศิโยน (22) เป็นภูเขาที่มีสภาพตรงกันข้ามกับภูเขาซีนาย ณ ภูเขาศิโยน หรือกรุงเยรูซาเลมใหม่ เป็นที่ประทับของพระเจ้า เป็นที่อยู่ของเหล่าทูตสวรรค์เป็นที่ชุมนุมของเหล่าสาวก และคริสเตียนทั้งหลาย ภูเขาศิโยนจึงเป็นสถานที่ที่เต็มไปด้วยความสงบสุข ความปิติยินดี คริสเตียนที่อดทนจนถึงที่สุด จะได้ไปถึงภูเขาศิโยน ไปร่วมความสุขยินดีตลอดนิรันดร์

2. *ความน่ากลัวแห่งการไม่ยอมฟังคำสั่ง* (25-27) บางคนไม่รักษาความเชื่อของเขา ไม่ใช่เป็นเพราะการถูกข่มเหงรังแกหรือได้รับความยากลำบาก แต่เพราะความคืดั่งประจำตัว เหมือนชนชาติอิสราเอลที่คืดั่ง ไม่ยอมฟังพระสุรเสียงของพระเจ้า พระเจ้าทรงเตือนสอนคนเหล่านี้ ให้เห็นถึงอันตราย ของการเมินหน้าจากพระองค์โดยกล่าวถึงโทษ ซึ่งชนชาติอิสราเอลในสมัยก่อนได้รับ หากชนชาติอิสราเอลในสมัยนั้น ต้องหวาดหวั่นพรั่นพรึง เพราะพระพิโรธของพระเจ้าผู้ที่ไม่เชื่อฟังพระองค์ เดียวนี้ ก็จะต้องตกใจกลัวยิ่งกว่านั้นมาก

3. *มีใจชอบพระคุณ* (28-29) พระเจ้าของเราไม่เพียงแต่เป็นพระเจ้าแห่งความรัก ความเมตตา พระองค์ก็เป็นพระเจ้าแห่ง “เพลงที่ใหม่ที่อยู่” ด้วย “เพลง” เล็งถึงพระพิโรธ การพิพากษาและการทรงทำลายของพระเจ้า”

ในวันหนึ่งข้างหน้า พระเจ้าก็จะทรงพิพากษามนุษย์ ทำลายทุกอย่างในโลกด้วยไฟ ผู้ที่ไม่ได้รับแผ่นดินสวรรค์ เป็นมรดก จะต้องพากันพินาศในไฟนั้น แต่ส่วนผู้ที่เชื่อและวางใจในพระองค์ ได้รับแผ่นดินที่ไม่หวั่นไหวคือแผ่นดินสวรรค์เป็นมรดกแล้ว แม้พระเจ้าของเรา จะเป็นเพลงที่ใหม่ที่อยู่เพลงนั้นจะไม่ไหม้แผ่นดิน ที่พระเจ้าทรงมอบให้แก่ผู้ชอบธรรม ฉะนั้นเราจึงต้องขอบคุณพระเจ้า และปฏิบัติให้เป็นที่ชอบพระทัยของพระองค์จนถึงวันที่สุด

พระเจ้าทรงช่วยเราให้มีใจอดทน ในสภาพทุกอย่างตลอดไป

บทเรียนที่ 13 การดำเนินชีวิตในความเชื่อ

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน ฮีบรู 13:1-25

นักเทศน์ที่มีชื่อเสียงมากคนหนึ่ง กล่าวว่า “การตายเพื่อความเชื่อ ง่ายกว่าการมีชีวิตเป็นอยู่ ในความเชื่อ” คำกล่าวของนักเทศน์คนนี้อาจไม่เป็นความจริงเสมอไป แต่ก็มีข้อสอนใจแฝงอยู่มาก เพราะการตายเพื่อความเชื่อนั้น ผู้ตายอาจได้รับความทุกข์ทรมานไม่นานนัก และเมื่อความตายมาถึงแล้ว ความทุกข์ทรมานทุกอย่างก็ผ่านพ้นไป และได้รับความสุขและชีวิตนิรันดร์ แต่สำหรับคริสเตียนที่ยังมีชีวิตอยู่ ต้องเผชิญกับสิ่งที่ล่อใจ และการทดลองต่าง ๆ จนสิ้นชีวิต

การที่จะดำเนินชีวิตคริสเตียนให้ถูกต้อง ตามพระทัยของพระเจ้าเสมอไป ไม่ใช่เป็นสิ่งที่ง่ายนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งคริสเตียนบางคนซึ่งตกอยู่ในความทุกข์ยากลำบากมาก เนื่องจากที่เขาต้องการทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า เขาอาจรู้สึกว่าการดำเนินชีวิตในความเชื่อนั้น ไม่ใช่เป็นสิ่งที่ง่ายเลย บทเรียนบทนี้คงจะช่วยให้ท่านสามารถดำเนินชีวิต คริสเตียนได้อย่างมีชัย

ก. ทำทีของคริสเตียน ต่อสิ่งต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน (13:1-6)

ท่าทีหรือความรู้สึกนึกคิด และอุดมคติของคริสเตียน ต่อสิ่งแวดล้อมในชีวิตประจำวัน มีความสำคัญต่อชีวิตฝ่ายวิญญาณจิตของคริสเตียนมาก คริสเตียนที่มีอุดมคติสูงในการดำเนินชีวิตของเขา มักจะสามารถรักษาความเชื่อได้ดี กว่าคริสเตียน ที่ไม่มีอุดมคติในการดำเนินชีวิตเลย เช่น นาย ก. เป็นคริสเตียน เขาารู้สึกว่าคริสเตียนที่แท้จริง ต้องดำเนินชีวิตคริสเตียนที่บริสุทธิ์ และเขาถือความบริสุทธิ์แห่งการดำเนินชีวิตประจำวัน เป็นอุดมคติของเขา ไม่ว่าเขาจะกระทำอะไรก็ตาม เขานึกถึงความบริสุทธิ์ของชีวิตคริสเตียนเสมออุดมคติเช่นนี้ ก็จะเป็นแรงกระตุ้นให้เขาดำเนินในความเชื่อได้ดียิ่งขึ้น

คริสเตียนทุกคนต้องมีท่าทีที่ถูกต้องต่อสิ่งต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. *ต่อคนอื่น* (1,2) ปัญหาที่โลกเผชิญอย่างหนักหน่วงตลอดมา คือปัญหาของมนุษย์ โลกยิ่งเพิ่มประชากรมากเพียงใด ปัญหาที่มนุษย์เผชิญก็มากขึ้นเพียงนั้นเรามีชีวิตอยู่ในโลก ที่ต้องสังคมกับคนอื่น การอยู่ด้วยกันกับคนอื่น จึงเป็นศิลป์ที่คริสเตียนทุกคนต้องเรียนรู้ไว้

คนอื่น ๆ ที่กล่าวไว้ในข้อ 1-3 ประกอบด้วยคนสามประเภท

ประเภทแรก ได้แก่ผู้ที่เป็นพี่น้องในพระคริสต์ หรือเพื่อนคริสเตียนด้วยกัน พระคัมภีร์บอกให้เรารักพวกพี่น้อง คริสเตียนชาวฮีบรูคงมีความรักที่พี่น้องอยู่ก่อนแล้ว แต่ความรักนั้นค่อย ๆ จืดจางลง จน

มีความรู้สึกที่เอ็นชากับและจับใจต่อกันและกัน ในยุคนี้เรายังต้องการคำเตือน ให้เรารักพี่น้องในพระคริสต์ ตลอดไป

ประเภทที่สอง ได้แก่คนแปลกหน้าในสมัยที่กิจการโรงแรมยังไม่เจริญ คริสเตียนทุกคน มีหน้าที่คอยรับรองแขกแปลกหน้า ซึ่งสัญจรผ่านถิ่นที่อยู่อาศัยของเขา แขกแปลกหน้าเหล่านั้น บางคนอาจเป็นคริสเตียนที่ถูกข่มเหงรังแกแล้วย้ายมาจากที่อื่น บางคนอาจเป็นผู้ประกาศของพระเจ้า บางคนอาจเป็นนักธุรกิจ พระเจ้าทรงหนุนใจให้เราแสดงกิริยาต้อนรับแขก คนแปลกหน้าเหล่านั้น เพราะการกระทำเช่นนั้น อาจทำให้เราได้รับรองทูตสวรรค์โดยไม่ทันรู้ตัว เหมือนดั่งอับราฮัมที่รับรองแขกแปลกหน้านั้น แท้จริง เป็นทูตสวรรค์ที่แปลงตัวมาหา

ท่านเคยได้ยินคำพูด ท่านเองนี่ใหม่ว่า “ไม่ออกไปโบสถ์นั้น เพราะไม่มีใครยินดีต้อนรับ” คริสตจักรหลายแห่งไม่รู้จักต้อนรับคนแปลกหน้า หลายครั้งคริสตจักรจึงต้องสูญเสียคนที่มาเป็นสมาชิก อย่างน่าเสียดาย

ประเภทสาม ได้แก่ ตกทุกข์ได้ยากคริสเตียนต้องระลึกถึงคนเหล่านั้น แสดงความรักต่อพวกเขา ไม่เพียงแต่โดยคำพูดแต่โดยการกระทำ เกี่ยวกับการช่วยเหลือคนตกทุกข์ได้ยากนี้ คริสเตียนควรระมัดระวังอยู่สองประการคือ ประการแรกอย่าเน้นแต่การช่วยเหลือ ผู้ตกทุกข์ได้ยากในด้านทรัพย์สินเงินทองมากเกินไป จนละเลยการประกาศทางแห่งความรอดพ้นบาป ประการที่สอง อย่าประกาศเรื่องพระคุณและความรักแต่อย่างเดียว แก่ผู้ตกอยู่ในความลำบากแล้ว แต่ไม่ได้ให้ความช่วยเหลือทางด้านการกระทำเลย

2. **ต่อการสมรส** (4) การล่อใจที่น่ากลัวที่สุดอย่างหนึ่งของคริสเตียน คือการล่อใจในทางด้านเพศ มีคริสเตียนจำนวนไม่น้อยที่พลาดพลั้ง และเสื่อมถอยในความเชื่อ เพราะเรื่องเพศ ข้อ 4 กล่าวว่า “จงให้การสมรสนั้นเป็นที่นับถือแก่คนทั้งปวง” พระเจ้าทรงพอพระทัยที่ชายหนุ่มหญิงสาวรักกัน และแต่งงาน โดยถูกต้องตามทำนองคลองธรรม การที่จะให้การสมรสเป็นที่นับถือของคนทั้งปวง นอกจากต้องแต่งงานตามธรรมเนียมที่ดั้งเดิมแล้วชีวิตเบื้องหลังก่อนแต่งงานก็เป็นสิ่งสำคัญด้วย เพราะพระธรรมข้อนี้ได้กล่าวถึง การเล่นชู้ และการล่วงประเวณี คู่สมรสใด ๆ ก็ตามที่ประพฤติตนในทำนองชู้สาวก่อนแต่งงาน การแต่งงานก็ไม่เป็นที่นับถือของคนทั้งปวง และพระเจ้าจะทรงพิพากษาด้วย สำหรับผู้ที่แต่งงานแล้ว พระคัมภีร์ได้เน้นให้มีความสัตย์ซื่อต่อกันเพราะการเล่นชู้กัน และคนล่วงประเวณีพระเจ้าทรงพิพากษา”

3. **ต่อทรัพย์สินเงินทอง** (5,6) สิ่งล่อใจที่ร้ายกาจที่สุดอีกประการหนึ่ง ของคริสเตียน คือ เงินทอง คริสเตียนหลายคนละทิ้งความเชื่อของเขาเพราะเงินทอง ความจริงการมีทรัพย์สินเงินทอง ไม่ใช่เป็นการบาป และการพยายามหารายได้เพิ่มขึ้นก็ไม่ใช่เป็นการบาป ที่เงินทองกลายเป็นศัตรู และ

อุปสรรคต่อความเชื่อของคริสเตียนนั้น เป็นเพราะการรักเงินมากเกินไป จนชีวิตของเขาเป็นชีวิตที่เห็นแก่เงิน ไม่ใช่เห็นแก่พระเจ้า ผู้ที่ถือเงินเป็นใหญ่กว่าพระเจ้านั้น ย่อมกล้ากระทำความชั่วทุกอย่าง เพื่อจะได้มาซึ่งเงิน

พระธรรมตอนนี้ สอนให้เรา รู้จักอึดใจต่อสิ่งที่มีอยู่ การดำเนินชีวิตคริสเตียนของเรา ไม่มีความสุขที่แท้จริง หากเราไม่รู้จักอึดใจ สาเหตุแห่งความวุ่นวายหลายอย่างที่เกิดขึ้น ก็เพราะความไม่รู้จักอึดใจพระเจ้าทรงสอนให้เรา รู้จักอึดใจในสิ่งที่เรามีอยู่ และให้เราอย่าเป็นห่วงกังวลต่อเรื่องทรัพย์สินเงินทองของเรา ให้มากเกินไปพระองค์ทรงสัญญาว่า “เราจะไม่ละท่านไว้เลย หรือเราจะไม่ทิ้งท่านเสียเลย” (5) “ไม่ว่าเราจะตกอยู่ในฐานะใด การเงินฝืดเคืองเพียงใด เราสามารถยืนหยัดอยู่ในความเชื่อ และพูดได้ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงช่วยข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่กลัวมนุษย์จะกระทำอะไรรแก่ข้าพเจ้าได้เล่า” (6)

ข. สิ่งที่จะช่วยค้ำจุน ความเชื่อ (13:7-25)

ในการดำเนินชีวิตประจำวันของคริสเตียน อาจจะมีบางโอกาสที่เราพลาดพลั้งไม่ดำเนินในทางที่ถูกต้อง คำแนะนำต่อไปนี้ จะเป็นสิ่งค้ำจุนความเชื่อของคริสเตียนป้องกันเราไม่ให้ดำเนินชีวิตออกนอกกลุ่มทางแห่งความเชื่อ

1. *ให้ระลึกถึงครูผู้สอนที่สัตย์ซื่อต่อพระเยซูคริสต์* (7) ผู้เขียนพระธรรมฮีบรู ได้เตือนคริสเตียนชาวฮีบรูให้ระลึกถึง ผู้ที่ประกาศพระวจนะของพระเจ้าและผู้ที่เคยแนะนำสั่งสอนพวกเขา ในหลักความเชื่อ หรือครูที่สอนพวกเขาในสมัยนั้น ครูเหล่านี้ได้แก่พวกอัครสาวก และผู้นำคริสตจักรรุ่นแรก ซึ่งมีความสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าไม่เพียงแต่ในการสอนเท่านั้น แต่การประพฤติด้วย ครูเหล่านี้หลายคนรักษาความเชื่อ จนยอมพลีชีวิตเพื่อความเชื่อ แม้ชีวิตของครูเหล่านั้น จะหาไม่แล้ว แต่งานที่ทำไว้ยังคงเกิดผลอย่างไม่รู้จักหมดสิ้น เราจึงควรระลึกถึงครูเหล่านี้และยึดถือความเชื่อของครูเหล่านี้ เป็นตัวอย่าง

คริสเตียนทุกคนที่ได้ชื่อว่าเป็นครูสอนคนอื่น ก็ควรจะรักษาความเชื่อของเขา ไม่เพียงแต่เป็นตัวอย่างที่ดี ในคำสอนเท่านั้น แต่ควรเป็นตัวอย่างที่ดีในการประพฤติเพื่อคนอื่นจะยึดถือเป็นแบบอย่างด้วย

2. *ให้ยึดหลักคำสอนที่ถูกต้องไว้เสมอ* (8-16) ภัยอันตรายอย่างหนึ่งที่กำลังคืบคลานเข้ามาในคริสตจักร ในสมัยนี้คือภัยอันตรายจากคำสอนผิด ๆ มนุษย์สมัยใหม่ชอบสิ่งใหม่ ๆ แปลก ๆ คริสเตียนบางคนคิดว่า คำสอนหลายอย่างในพระคัมภีร์ ควรจะได้รับการปรับปรุงแก้ไขใหม่ จนเกิดมีความเชื่อและลัทธิใหม่ ๆ ขึ้น คริสเตียนที่มีความเชื่อถูกต้องอยู่แล้วจำนวนมาก ก็พลอยหลงผิดไปกับความเชื่อที่ผิด ๆ เหล่านั้น

ข้อ 8 กล่าวว่า “พระเยซูทรงเป็นอยู่อย่างเดียวกัน ในเวลาวันนี้ และเวลาวันนี้ และสืบ ๆ ไปเป็นนิจกาล” พระธรรมข้อนี้ พูดถึงสภาพที่ไม่เปลี่ยนแปลงของพระเยซูคริสต์ ในทุกด้าน เช่น ความรัก ความ

เมตตากรรุณา ฤทธิ์อำนาจ ความสัจย์ซื่อ ฯลฯ เมื่อพระเยซูไม่ทรงเปลี่ยนแปลงคำสอนของพระองค์ จะไม่เปลี่ยนแปลงพระองค์ทรงสอนในสมัยก่อนเช่นใด ขณะนี้คำสอนของพระองค์ก็คงเหมือนเดิมตลอดไป ทั้งนี้ มิได้หมายความว่า วิธีสอนจะต้องเหมือนเดิมเสมอ วิธีสอนอาจเปลี่ยนแปลงได้ตามยุคตามสมัย เพื่อช่วยให้นักที่รับคำสอนในแต่ละสมัย สามารถรับคำสอนนั้นได้เร็วและดียิ่งขึ้น แต่ไม่ว่าวิธีสอนจะเป็นอย่างไร หลักคำสอนจะต้องเหมือนเดิมเสมอ

พระธรรมตอนนี้เตือนให้เรา อย่า “กลับถอยไปตามคำสอนต่าง ๆ ที่แปลก ๆ ” (9) เมื่อเรารู้หลักความจริงแล้ว ก็ควรยึดหลักความจริงนั้นไว้ให้มั่นคงตลอดไป นอกจากนั้นคริสเตียนทุกคน ควรแยกตัวออกจากลัทธิที่ไม่ตรงกับหลักคำสอนของพระเยซูคริสต์ พระคัมภีร์ เรียกคำสอนที่ผิด ๆ เหล่านี้ว่า “ค่ายที่พัก” (13) ซึ่งอาจหมายถึงลัทธิยูดาในสมัยนั้น เมื่อเราเชื่อพระเยซูคริสต์แล้ว จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องตัดความเชื่อเก่า ๆ ทุกอย่างที่ไม่ถูกต้องออกหมด ไม่ใช่เชื่อพระเยซูคริสต์ ขณะเดียวกันก็เชื่อลัทธิคำสอนอื่น ๆ ด้วย คริสเตียนที่แบ่งแยกตัวออกจากลัทธิคำสอน ที่เชื่ออยู่เดิมอย่างเด็ดขาด อาจได้รับการติฉินนินทาจากคนอื่น ถูกกล่าวหาว่าเป็นคนอกตัญญู ไปนับถือศาสนาของคนต่างประเทศ กระนั้นก็ตาม เราต้องสู้ทนเอาเหมือนดังพระเยซูคริสต์ “ซึ่งพระองค์ได้ทรงทนมานั้น” (13) เพราะเรามีได้แสวงหาสิ่งอนิจจังในขณะที่แต่แสวงหาสิ่งซึ่งถาวรในอนาคต (14,15)

3. ให้เชื่อฟัง และยอมอยู่ในโอวาทของผู้นำคริสตจักร (17) พระเจ้าทรงแต่งตั้งผู้นำในคริสตจักรขึ้น เพื่อช่วยเหลือคริสเตียนในความเชื่อของเขา พระเจ้าทรงยอมให้คำพูดที่เป็นประโยชน์ แก่ผู้นำเหล่านั้นเพื่อช่วยเราในทางด้านวิญญาณจิต

4. ให้อธิษฐานวิงวอนเพื่อกันและกัน (18,19) ผู้เขียนพระธรรมฮีบรู ตระหนักถึงความสำคัญของการอธิษฐาน เพื่อผู้อื่น เราจึงเห็นความสำคัญของข้อนี้ และอธิษฐานเพื่อกันและกันอย่างแท้จริง

การพยายามของเราเอง มีส่วนช่วยในการดำเนินชีวิตคริสเตียนได้สำเร็จ แต่สิ่งสำคัญที่สุดก็คือ เราต้องวางใจในการทรงนำของพระเจ้า พระองค์จะทรงกระทำให้เราทั้งหลายเป็นคนสำเร็จถ้วนถึในการดีทุกอย่าง (20,21)

เชิญปรับปรุงโรงเรียนรวีวารศึกษาของท่าน

โดยใช้บทเรียนรวีวารศึกษาชุด พระคริสตธรรมศึกษา ซึ่งประกอบด้วย
คู่มือครู สำหรับครู

สายชลธาร สำหรับผู้ใหญ่และเยาวชน

พรทิมพ์ สำหรับเด็ก

ภาคพระคริสตธรรมใหม่ มี

ภาคพระคัมภีร์เดิม มี

พระธรรมมาระโก ภาค 1,2

พระธรรมปฐมกาล ภาค 1,2

พระธรรมโรม ภาค 1,2

พระธรรมโยชูวา

พระธรรม 1,2 โครินธ์ ภาค 1,2

พระธรรมโยบ

พระธรรมทิโมธี

พระธรรมสุภาษิต

พระธรรมฮีบรู

พระธรรมดาเนียล

พระธรรมยากอบ

พระธรรมอิสยาห์ ภาค 1,2

พระธรรม 1,2 เปโตร

พระธรรม 1,2,3 ยอห์น และยูดา

พระธรรมวิวรณ์ ภาค 1,2

นอกจากนั้นยังมี

ชีวิตคริสเตียน

พระคัมภีร์คือพระคำรัสของพระเจ้า

13 มหามุขผู้พลิกแผ่นดินโลก

พื้นฐานความเชื่อของคริสเตียน

โปรดตั้งชื่อได้จาก

กองคริสเตียนบรรณศาสตร์

28/2 ซอยประชาอุทิศ

ถนนปฏิพัทธ์ พระนคร, 4